

NOVI TEHNIK

GLASILO OBČINSKIH ORGANIZACIJ SZDL CELJE, LAŠKO IN ZALEC

MIJA KAURIČ, maturantka iz Celja na Ekonomskem šolskem centru. Vedra in nasmejana, v svoji mladosti polna želja. Kaj ne bi! V novem letu želi predvsem mir na svetu, ker le ta pogojuje napredek človeštva, želi si čimboljši uspeh v šoli, pa razumevanje s profesorji, doma s svojimi, pa navsezadnje, da bi se lahko čimprej osamosvojila. In čisto na koncu — še srečo v ljubezni, še boljše odnose med ljudmi.

DRAGO MEDVED

V PODPORI JE MOČ

Pred dobrim letom ustanovljeno društvo telesnih invalidov je v polnem razmahu zaživelo šele letos in tudi postalo medobčinska zveza, ki združuje vse telesne invalide širše celjske regije. Naloge društva so zelo obširne. Preko sindikatov skrbijo za preventivo, invalide pa usposabljaajo za pridobitno delo. Ker pa je socialni problem pri društvu čestokrat pereč, je skrb društva za člane vedno prisotna in prav v zadnjem

času so dosegli pri tem pomembne rezultate. Začeli so zbirati podporne člane društva in tako se je javilo precejšnje število podjetij, ki so postali podporni člani. Odzvalo se je preko 90 odstotkov podpornikov, podjetij in privatnikov. Nekatera podjetja, podjetje Toper npr., pa je odgovorilo z moralnim poukom, dali pa niso nič. Od vseh podjetij je našlo največ razumevanja podjetje Moda, ki je prav v novolet-

nih praznikih pokazalo svojo pripravljenost za sodelovanje. Patronat je prevzelo nad 15. družinami in jih tudi v novoletnih praznikih obdarovalo. Tudi tovarna Rašica je prispevala v obliki materiala in z nizkimi cenami.

V zvezi z društvom telesnih invalidov je še mnogo zanimivosti in vprašanj, od socialnih do zaposlitvenih in stanovanjskih, torej je to problematika, ki terja več pozornosti. Zato se bomo k njej še povrnili.

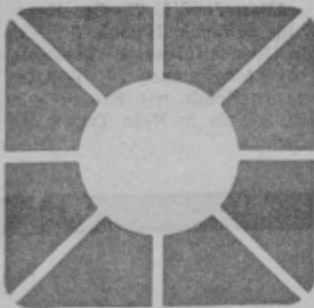
Z. S.

Slovenske Konjice

ENOTNO PLAČILO VSEM DRUŽBENIM SLUŽBAM

Na zadnji letošnji seji občinske skupščine v Slovenskih Konjicah v preteklem tednu so govorili predvsem o socialni problematiki in so to reševanje opredelili kot najvažnejšo nalogo v prihodnjem letu. Razprava je potekala tudi o šolstvu in otroškem varstvu. Sprejet je bil sklep o izločitvi otroškega varstva iz temeljne izobraževalne skupnosti in ustanovitvi samostojne temeljne skupnosti otroškega varstva.

Odborniki so sprožili vprašanje stanovanj prosvetnih delavcev v Zrečah in Gorenju, ker je tu pomanjkanje stanovanj najbolj boleče. Spričo velikih kadrovskih problemov v občinski upravi in na sodišču pa so predlagali, naj se udeležencem občinske uprave izplača razlika po samoupravnem dogovoru in naj tudi v bodoče velja samoupravni sporazum za vse družbene službe enako.

VREME

V prihodnjih dneh pooblaščitve z manjšimi padavinami, v nižinah dež. Najnižje nočne temperature med minus 2 in minus 6, najvišje dnevne malo nad ničlo.

NOVOLETNI ZAVRTLJAJ

Ej točajka
brž natoči
časo vinca
rujnega!
Naj se oko
in grlo zmoeči
v slovo
od leta starega.

V davnino sega
naša šega
in še dolgo
najbrž bo,
da od dobrega
in zlega,
ob vincu
jemljemo slovo.
Naj gre karsibo
od hiše;
če sin je gođen
za vojaka;
če hči nevesta
solze briše;
če vol z mesarjem
odkoraka;
če svinja
je požrla nož
— le s časo v roki
mož je mož.

Ej, točajka,
brž nali!j!
Konec letošnjih
je dni.
Slovo nam staro
leto jemlje,
betežen starček
v nepovrat.
A žal, da z njim
od nas se spravlja
kos dinarja
še drugikrat.
In kar od revčka
je ostalo.
naj leto mlado
gor drži!

Ej, točajka,
spet natoči!
Se trezna
muza si, devica;
a v vincu skrita
je resnica.
Le kaj si krivo
staro leto,
da pravih ni
solz, v oči,
da bolj se nam
že mlado smili,
ki leze k nam
in v kup skrbi?
Krivi troji
so preróki
in sojenice
brzoplete;
pa načrti
previsoki;
pa rezerve
neizžete,
pa besed,
obljub plazovi,
ki zasuli so
dejanja;
pa velikosti
vseh bogovi,
ob žetvi večji
od sejanja.

Sicer pa smo,
povprečno vzeto,
kar dobro
se odrezali.
Če drugo ne,
pa smo presneto
brihtni pri
statistiki.

Ce kdo je več
kot si zasluži,
prispeva kdo,
ki manj dobi.
Nihče pri nas
ni več brez strehe
po logiki
statistike,
če razdelimo
na občane
vse hiše
in vse vikende.

Grda naša
je »faušijar«,
ko gledamo
sosedu v lonec.
Če drugi več
ima kot ti,
kar hitro
tolčemo na zvonec.
Če kdo gará,
nadure dela,
petindvajset
ur na dan;
če kdo po tristo
kilometrov
dnevno suče
svoj volan,
če kdo svoj
vitki stas žrtvuje
na oltar
reprezentance;
če kdo z devizami
se muči,
tja čez tuje
daljne klance,
ne pripnemo mu
odlikovanja,
raši kje na
kakšni seji.
načnemo splet,
asocialnega
razlikovnaja.

Ej, točajka,
vest me peče,
naj vince rujno
čezno teče.
Bili smo letos,
ni kaj reči,
zares pogumni
kar se da.
Investicije
so rasle,
storilnost
pa zamrznila.
In če smo zrasli
ven iz hlač,
smo sporazumno
nategnili
fonde plač.
Samo ne vsi,
le tisti asi,
ki pravi čas so
navili cene
in davkov cvenk
v državni kasi.
In nelikvidnost,
čudna reč,
se roga ekonomiki.
Vsi dolžniki
manj in več,
smo hkrati
tudi upniki.
»Zapužani« smo
tja do nosa
znotraj mej,
še bolj pa čez,
a ko napoči
čas bilance,
bogati bomo
kakor Krez.

Le sociala,
spreneveda,
s statistiko
v korak ne gre,

da čita naš
turst ob Nilu,
da Kozjansko
revno je.
In ne posveti
se mu v glavi,
ko v dalji zre
na Asuan,
da je še doma
kdo v hribih,
v temo egiptovsko
vkovan.

Otroci naši,
up in nada,
so tudi del
statistike;
Ljubljanki
vozijo se k morju,
če voda resda
slana je?
A v kakšni šoli
pri Bohorju,
en samcat
šolmašter
otroke naše,
v razredih osmih,
z modrostjo baše
od prvih črk
do aritmetike.

Zdaj, točajka,
nič več vina.
Zdaj z roko segam
na srce.
Bili so tudi
lepi dnevi,
ne samo megle
lisaste.
Leto staro,
v čast ti bodi,
v miru smo
hodili spat.
Precej smo lepega
zgradili,
marsikaj čvrsto
sklenili,
spraviti na
pravi tir,
če bomo zdravi,
če bo mir.
Smo ob koncu
tvojih dni
pospravili
to našo hišo,
zmetali ven
čez prag smeti,
shladili tistim
vroče buče,
ki mislijo
da kdaj pa kdaj,
lahko se svet
nazaj zasuč.

Ilej, točajka,
sprazni sod.
Ni še konec
naših dni!
Vse zramna se,
če se hoče,
če smo takšne
volje vsi.

Nali!j, točajka,
za zdravico,
za pozdrav,
ne za slovo.
Bodi srečno
novo leto,
dragi bralec,
bodi zdrav!
Zdaj pa do
polnočne ure,
za tehnik se poslavlja

JURE

z urednikove mize

Kot smo obljubili, tako tudi je. Današnji časnik je zajetnejši, pa še celostransko križanko Tkanine smo pripravili.

Nekatere rubrike so se s starim letom poslovile. Moj idol bomo zamenjali s čim še zanimivejšim. Tudi kupona Po vaši izbiri ne bomo več objavljali, saj postaja oddaja Poslušate jih najraje vse popularnejša. O novi nagradni igri vas bomo pravočasno seznanili.

Razprave o socialnem razlikovanju bomo nadaljevali, le da bi jih radi obogatili s podatki z našega območja. Na obljubljeni reportažo o naših koroških rojakih nismo pozabili. Prišla bo na vrsto.

Kaj pa naši novi podlistek Štirje v kombiju, ste opazili? Pišite! Pišite, da bomo v novem letu še večkrat prijateljsko pokramljali o našem časniku.

VAS UREDNIK

prometne nesreče

TESNO PREHITEVANJE PEŠČA

IVAN KRANJC, 34, iz Celja, je hodil po desni strani ceste v Bregu, ko je za njim pripeljal z osebnim avtomobilom JOŽE ROMIH, 22, iz Celja ter ga tako tesno prehiteval, da ga je zadel in zbil po cesti. Pešca so teže poškodovanega odpeljali v celjsko bolnišnico.

DEVET POTNIKOV LAŽJE POŠKODOVANIH

DARKO VIDMAR, iz Krmelja, je vozil avtobus iz Zidanega mostu proti Vrhovem. Na ovinku mu je pripeljal nasproti voznik tovornjaka s prikolico VLADO JAMNIKAR, 21, iz Celja, ki je zaradi neprimerne hitrosti zavrl. Prikolico je zaneslo na levo stran ceste, kjer je zadela v avtobus. Ta se je prevrnil na desni bok. Pri nesreči je bilo lažje poškodovanih devet potnikov. Škode na vozilih je za 10.000 dinarjev.

S TUJIM AVTOMOBILOM IN BREZ IZPITA

KAREL KREGAR, 27, iz Perneka pri Rogaški Slatini je zvečer na dvorišču samopostrežne trgovine Center v Celju odtujil tovorni avtomobil ter se z njim odpeljal proti domu. V Opoki je naložil še sopotnico MARIJO KRUUMPERGER iz Jakoba. Zaradi neprimerne hitrosti ga je v Vrhnem zaneslo s ceste v breg. Avtomobil je bil popolnoma uničen. Sopotnica je dobila lažje poškodbe. Kregar ji je dal za bolečine 100 dinarjev in izginil v noč. Bil je na dopustu po kazni v Dobu. Materialne škode je za 30.000 dinarjev.

ZADEL JE KOLESARJA

ANTON KERK, 26, iz Celja je med vožnjo po Kersnikovi ulici v Celju prehiteval kolesarja. Zaradi neprimerne hitrosti in mokrega cestišča ga je zateslo v levo, kjer je zadel FRANCA PERSAKA, 26, iz Celja, ki se je pripeljal nasproti s kolesom na pomožni motor. Persak je dobil pretres možganov in druge poškodbe. Materialne škode je za 3.000 dinarjev.

IZOGIBANJE

DUSAN VOGA, 21, iz Nove vasi pri Sentjurju, je v Rogaški Slatini dohitel večjo skupino pešcev. Zaradi izogibanja in neprimerne hitrosti je osebni avtomobil zaneslo v desno, kjer je zadel DRAGA STEFANCA, 22, in FRANCA CERNECA, 18, oba iz Rogaške Slatine. Dobila sta lažje poškodbe. Voga je vozil brez izpita.

BIL JE NA SREDINI CESTE

DARKO POPOVIČ, 21, iz Celja, je ponoči vozil z osebnim avtomobilom proti Zalcu, ko je pri odcepu ceste za Novo Celje zagledal na sredini cestišča pobirajočega se IVANA ANDERLIČA, 46, iz Doma oskrbovancev. Zaradi goste megle ga je prepozno opazil. Hudo poškodovanega Anderliča so odpeljali v bolnišnico.

Z AVTOM V JAREK

ALOJZ SEMPRIMOŽNIK, 24, iz Sel pri Vranskem, je z osebnim avtomobilom nemške registracije v Prihovi zaradi prehitre vožnje zapeljal v obcestni jarek. Pri nesreči sta bila lažje poškodovana voznik in sopotnik FRANC KOPRIVSEK z Vranskega. Škode na vozilu je za 4.000 dinarjev. Semprimožniku so odvzeli potni list.

MOPEDIST JE OBLEŽAL NEZAVESTEN

STEFAN KOSIČ, 22, iz Žeč, je vozil z osebnim avtomobilom skozi Slovenske Konjice, ko je na križišču izsiljeval prednost mopedist ANTON KONEC, 38, iz Markečic pri Oplotnici. Po trčenju je mopedist obležal nezavesten.

SPREGLEDAL JE SMEROKAZE

JOŽE GROBELNIK, 33, iz Črešnjic, je pri bolnišnici v Vojniku zaustavil na levi polovici desnega cestišča, pred tem pa nakazal spremembo smeri. Za njim je pripeljal VINKO DREU in trčil vanj. Grobelnikovo vozilo je sunek potisnil na levo, kjer je zadelo v avtomobil VIKTORJA LESNIKA iz Doberteše vasi. V trčenju treh osebnih avtomobilov so bili lažje poškodovani JOŽE GROBELNIK, AGATA SLEMENSEK, VIKTOR LESNIK in ALEKSANDER LESNIK. Škode na vozilih je za 15.000 dinarjev.

NI POČAKAL NA KRAJU NESREČE

ANA KOVAČ, iz Lahomnega, je šla ob desni strani ceste, ko je pripeljal z osebnim avtomobilom FERDINAND CVERLE, 25, iz Radobljia. Overleta je zaradi hitrosti zaneslo na levo, kjer je zadel Kovačevo. Dobila je lažji pretres možganov. Voznik ni počakal na kraju nesreče.

Ružica Kekič, 21, Drešinja vas, poškodovala si je levo stopalo; Franc Kosmač, 21, Strmec, poškodoval si je levo roko; Silvo Črešnar, 18, Stranje, poškodoval si je levo roko; Feliks Komar, 38, Mozirje, poškodoval si je prste desne roke; Avgust Cverlin, 32, Celje, poškodoval si je levi gleženj; Stane Kranjc, 16, Laško, poškodoval si je desno roko; Drago Juvan, 15, Tevče, poškodoval si je desno stopalo; Asim Čemal, 18, Šoštanj, poškodoval si je desno stopalo; Josip Tomašnjak, 39, Rogatec, poškodoval si je levo stopalo; Jože Cizej, 27, Prebold, poškodoval si je levo roko; Franc Ukman, 21, Laško, poškodoval si je levo roko; Marjan Murn, 37, Pesje, poškodoval si je levo koleno; Alfred Koletnik, 47, Debro, poškodoval si je levo stopalo; Ana Kelner, 18, Brnica, poškodovala si je desni gleženj; Franc Kekec, 28, Teharje, poškodoval si je prste desne roke; Tomislav Miletič, 28, Celje, poškodoval si je desno stopalo; Franc Zalokar, 21, Paridol, poškodoval si je desno roko; Jožica Šesko, 20, Lahomec, poškodovala se je po obrazu; Jože Harinski, 36, Rakovec, poškodoval si je desno krako; Aleksander Čanč, 22, Šoštanj, poškodoval si je levo roko; Zoran Milič, 23, Velenje, poškodoval si je prste desne roke; Tadij Omeničič, 18, Velenje, poškodoval si je desno roko; Metod Ledinek, 32, Velenje, poškodoval si je levi gleženj; Rado Seničar, 21, Celje, poškodoval si je desno stopalo; Stane Nemec, 36, Sedraž, poškodoval si je levo krako; Silvo Jurača, 26, Podčetrtek, poškodoval si je desno roko.

LASKO

1 deček in 1 deklica

SLOVENSKE KONJICE

3 dečki in 2 deklici

SENTJUR PRI CELJU

1 deček

SLOVENSKE KONJICE

Karl Sovinc, 40 in Marija Hlastec, 36, oba iz Gabrovni-ka; Alojz Rebernak, 68 in Amalija Štabej, 57, oba iz Zg. Pristave; Viljem Vrbeč, 30, Ivenca in Stefanija Strašnik, 22, Tepanje; Anton Razboršek, 27 in Kristina Leskovar, 23, oba iz Draže vasi.

SENTJUR PRI CELJU

Milan Markovič, 36, strojni tehnik in Milena Drožina, 33, laborant, Maribor; Peter Set, 22, avtomehanič, Hruševac in

Jožefa Lah, 24, uslužbenka, Hotunje.

ZALEC

Dragotin Trobiš, 33, Gotovlje in Martina Centrih, 26, Pongrac ter Miha Randl, 21, Sempeter in Ana Bizjak, 21, Polzela.

LASKO

Antonija Brečko, 68, gospodinja, Rečica; Alojz Storman, 66, kmetovalec, Vrh; Franciška Trefalt, 84, gospodinja, Polane; Zlatka Plahuta, 5 mesecev, Breze; Terezija Kozelj, 71, gospodinja, Ogeče; Ivan Naglič, 40, rudarski nadzornik, Strmca.

SLOVENSKE KONJICE

Amalija Jug, 87, Ličenca; Veronika Leskovar, 84, Zg. Laže; Peter Gorenjak, 86, Tepanjski vrh; Jurij Podgrajšek,

67, Stranice; Ana Križnič, 79, Sl. Konjice; Rozalija Kumer, 80, Gabrovje; Viljem Belšak, 60, Sl. Konjice.

SENTJUR PRI CELJU

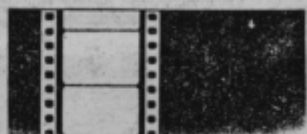
Albin Salobir, 19, delavec, Kranjčica; Jožefa Mravljak, 73, preužitkarica, Podgorje; Franc Vodeb, 66, kmetovalec, Slivnica; Neža Leber, 93, kmetovalka, Razbor; Uršula Filej, 71, kmetovalka, Vodule.

SMARJE PRI JELSAH

Albin Jančič, 72, Zg. Nego-nje; Friderik Ivanoš, 61, Ma-le Rodne; Marija Vodusek, roj. Magdalenc, 82, Zadrže; Agnes Belak, roj. Kostanjšek, 83, Zadrže in Neža Tupek, 87, Zadrže.

ZALEC

Elizabetha Zafran, 80, gospodinja, Dobriša vas; Ivan Dolinšek, 86, preužitkar, Marija Reka; Angela Sternad, 62, upokojenka, Braslovče; Terezija Debelak, 80, kmetovalka, Ojstriška vas; Valentin Podlesnik, 60, kmet, Selo pri Vranskem; Mihael Stantej, 88, upokojenec, Dobriša vas; Marija Cater, 90, upokojenka, Celje; Ivana Razboršek, 78, upokojenka, Vransko in Marija Rebešek, 74, upokojenka, Dobriša vas.

UNION: do 5. januarja 1972 ameriški barvni film »Zlato za pogumne«

METROPOL: do 3. januarja 1972 francoski barvni film »Blažen med ženami« od 4. do 7. januarja »In ženska je ustvarila ljubezen« DOM: do 3. januarja ameriški barvni film »Tarzanov upor v džungli«; od 4. do 9. januarja ameriški film »Sto muk Stanla in Ollia«

DOBRNA: 1. in 2. januarja ameriško-japonski barvni film »Tajna služba«

SLG

Cetrtek, 30. decembra ob 8. uri J. Zmave: »Domača naloga na potepu« — za osnovno šolo Griže; ob 10.30 uri za osnovno šolo Vransko in Sentvid ter ob 15. uri za Kovinotekno.

Petek, 31. decembra ob 9. uri »Domača naloga na potepu« zaključena predstava za EMO Celje.

Sreda, 5. januarja 1972 ob 20.30 uri Eliot: »Umor v katedrali« — gostovanje v Gorici.

Cetrtek, 6. januarja ob 16. uri »Umor v katedrali« — gostovanje v Trstu.

DEŽURNA LEKARNA

Do sobote, 1. januarja je dežurna Nova lekarna, Tomiščev trg 11, od sobote od 12. ure dalje pa lekarna Center, Vodnikova 1.

S CELJSKE TRŽNICE

Razumljivo je, da je bilo v tem tednu tudi na celjski tržnici pred novoletnimi prazniki bolj živahno kot sicer. Ljudje so kupovali veliko, pa ne samo smrečice, pač pa tudi drugo blago, ki ga je bilo na pretek. Jelke in smrekice smo lahko kupili od 2 do 60 dinarjev, naproday pa je bilo tudi veliko okraskov, s katerimi novoletne jelke krasimo. Res lep je bil tudi izbor drugega zelenja, ki je v tem času na razpolago.

Primanjkovalo tudi na zelenjave. Solato so prodajali po 6 do 7 dinarjev, špinačo po 15 din, motovilec po 20 in radič po 15 do 20 dinarjev. Cvetiča je bila po 6 dinarjev, krompir po 1,40 do 1,50. Kislo zelje je imelo ceno 4 dinarjev, kisla repica pa 3 dinarje. Pa še cene sadja! Jabolka so bila po 2 do 3 dinarje, une slive po 5 din, orehi luščeni po 30 din, v luščinah pa 8 do 9 dinarjev.

Veliko je bilo v tem tednu na razpolago perutnine. Žive piščance so prodajali po 11 dinarjev, domače kure pa od 30 do 40 dinarjev.

TUDI V LETU 1972 SLEDITE
VEDNO IN POVSOD!

T

Komentar

LEPŠI VIDIKI

- NOVI KORAKI

Cetudi so si plani, programi v bistvu podobni in enaki, gre pri tokratnem srednjeročnem programu razvoja celjske občine v letih od 1971 do 1975 vendarle za nekatere novosti. Pri tem ne mislimo toliko na optimizem, ki naj vrne Celju in njegovemu občinskemu zaledju gospodarsko moč in tepejske perspektive za druge panoge gospodarstva in družbene dejavnosti, marveč veliko bolj na to, da je srednjeročni program v večji meri usmerjeval leč gospodarskih in družbenih tokov brez zacementiranih odstotkov in indeksov. Navzlic temu je pot razvoja natanko določena in označena. Tu ni ugibanj. Vidiki so znani in morda celo preskromno označeni.

Druga značilnost srednjeročnega programa razvoja celjske občine je v tem, da se ne zapira v občinske meje, marveč da v večji meri kot doslej, če ne celo prvič, označuje tudi večje regionalne povezovanje. Ta na taje mestu in celjskemu gospodarstvu določene naloge. In ne samo gospodarstvu. Sicer pa je v srednjeročnem programu natanko označen tudi policentrični razvoj Slovenije.

In dalje v razgovoru s predsednikom celjske občinske skupščine o srednjeročnem programu je zlasti izstopila novost v določevanju konkretnih nosilcev posameznih akcij ali nalog srednjeročnega planiranja. Gre za tisto, kar smo doslej v takšnih in podobnih načrtih pogrešali. Pa ne samo v programih, tudi v praktičnem uresničevanju planskih in programskih smernic. Ob sprejemu zlasti pa pri nadaljnjem uresničevanju razvojnega programa odo namreč določene tudi iste gospodarske delovne organizacije, ki bodo odgovorne, če lahko tako rečemo, za predvideno rast proizvodnje in poslovno sodelovanje in povezovanje na področju določene panoge ali izven nje. To velja še zlasti za industrijo, ki ima v kovinsko predelovalni kemični grafični in še kje izredne možnosti za uspešnejši razvoj. To pa drži tudi za trgovino itd. Skratka, ne gre in ne bo šlo samo za indekse razvoja, temveč tudi za njihove nosilce, realizatorje.

V tej zvezi kaže opozoriti še na eno pobudo, ki sicer ni neposredno vezana na srednjeročni program razvoja celjske občine, bo pa prav gotovo imela nanj določen vpliv. Po besedah inženirja Burnika bodo namreč v občini formirali aktiv gospodarskih in aktiv bo oblika spontanega zblizevanja odgovornosti ljudi iz različnih gospodarskih delovnih organizacij, oblika pa njihovo česče sestavljanje, za izmenjavo mnenj, izkušenj itd. To obliko povezovanja je narekovala praksa. Nekatere izkušnje so namreč potrdile, da se kolektivi oziroma ljudje v njih med seboj slabo poznajo in da nekateri mnogokrat iščejo določene usluge drug je, čeprav jih imajo na voljo pri sosedu.

Tako odpira pravkar sprejeti srednjeročni program razvoja celjske občine ne samo nove vidike v gospodarstvu in družbenih službah, temveč tudi nove korake za uresničitev zaželenih rezultatov.

M. BOZIC

KONEC LETA-ZAČETEK DEL

SLAVNOSTNI ZAČETEK GRADITVE JAVNIH SKLADIŠČ V CELJU

Cetudi so se prva, zlasti zemeljska, dela že pričela, beležimo petek, 24. decembra kot začetek graditve javnih skladišč v Celju. To je bil slavnosten dogodek, pri katerem je listino o graditvi položil v temeljni kamen predsednik celjske občinske skupščine, inž. Dušan Burnik.

S poslovanjem javnih skladišč, ki pa bodo imele tudi funkcijo carinskih, dobiva Celje izredno pomembno gospodarsko organizacijo storitvene dejavnosti prometa in zvez. Zelja po zgraditvi javnih skladišč v Celju ni nova, marveč stara več kot deset let. K težnji gospodarstva pa se je priključila še carinska služba, ki je prav tako močno pogrešala ustrezna skladišča. In tako je prišlo z ustanovitvijo javnih skladišč do uspešnega sodelovanja med

gospodarstvom in carino.

V petek so položili temelj oziroma pričeli z gradnjo prve faze skladišč, ki zajema 10.800 kv. metrov pokritih prostorov, 8.000 kv. metrov odprtih, industrijske tire ter poslovno zgradbo za potrebe carinske uprave, podjetja Interevropa ter upravo podjetja Javnih skladišč. Investicijska vrednost prve faze je 34 milijonov dinarjev.

V dolgoročnem programu pa naj bi na tem prostoru v Cretu zgradili štiri pokrita skladišča v skupni površini 54.000 kv. metrov in 40.000 kv. metrov odprtih skladiščnih površin. Vsi objekti bodo med seboj povezani z industrijskimi železniškimi tirji v dolžini 5380 m. Vrednost investicije v končni fazi pa je 105 milijonov dinarjev.

Akcijo za graditev javnih

skladišč je začelo nekaj podjetij, ki nastopajo v posebnem poslovnem odboru. Gre torej za združevanje sredstev in sodelovanje banke. Kot Kot združeni investitorji nastopajo Kovinotehna, Aero, Stanovanjsko podjetje, Splošna vodna skupnost iz Celja ter Interevropa Koper, Gradis Ljubljana in železniško transportno podjetje Maribor.

Po zastavljenem programu bi naj gradnjo skladiščnega prostora v prvi fazi končali konec maja, upravnega posloplja pa konec oktobra prihodnje leto.

V investicijski vrednosti prve faze je delež združenih investitorjev 24,7 milijona dinarjev, medtem ko znašajo bančna sredstva 9,3 milijona dinarjev. MB

ŽALEC IN 1972

Po besedah podpredsednika občinske skupščine Jožeta Jana pomeni 1972. leto za žalsko občino nadaljevanje uresničevanja sprejetega programa. Težišče dela in naporov za krepitev bo prav gotovo v obratih kovinske industrije. Tu je perspektiva, četudi na tekstilno ne kaže pozabiti. Liboški rudnik še čaka na nadaljnjo preusmeritev. Lepo se uveljavlja keramična industrija v Libojah.

Druga, nič manjša, naloga se kaže v kmetijstvu. Gre za nove investicije v hmeljske nasade. Posebno pozornost bo deležno zasebno kmetijstvo. Ob hitrem vzponu družbenega sektorja, zasebni ne sme in ne more zaostajati. Na vidiku je krepitev kooperantskih odnosov.

Zelje in načrti pa segajo tudi v gostinstvo, ki je prešibko in nima svojega reprezentančnega predstavnika. Predviden je hitrejši razvoj trgovine.

Na področju družbenih služb pa bodo s sredstvi krajevnega samoprispevka uspešno reševali šolsko prostorsko stisko; po programu pa izpopolnjujejo tudi mrežo otroških vzgojno varstvenih ustanov.

BOLJŠI ČASI ZA ATOMSKKE TOPLICE

Do Atomskih toplic smo postali takorekoč skoraj že malo nezaupljivi. Preveč je bilo govorjenja preveč obljub toplice pa so dan za dnem presenečale. Končno pa se je vse skupaj, upajmo, le ustavilo. V soboto, 25. decembra so v prostorih recepcije v Podčetrtru slovesno podpisali pogodbo o prevzemu Atomskih toplic, ki jih bodo odslej naprej upravljal b strokovnjaki za turizem gostinstvo in transport pri Združenem železniško transportnem podjetju v Ljubljani.

Podjetje iz Ljubljane, ki je podpisalo pogodbo, se je zavezalo, da bo z vsemi močmi skušalo storiti čim več za razvoj toplic in območja, ki je s toplicami organsko povezano. Skupaj s skupščino občine bodo v naslednjih letih mesecih izdelali investicijski program za razvoj toplic, do takrat pa bodo postavili začasne, montažne objekte na sedanji lokaciji. Predvidena nova lokacija za Atomske toplice je malo stran od sedanjih in nekaj metrov višje, ker so poplave ki jih je povzročila Sotla ob

razlitju, že nekajkrat naredile večjo gospodarsko škodo. Skupščina občine Smarje pri Jelšah se je s pogodbo zavezala, da bo skupaj z ZTP podpirala razvoj toplic. ZTP je prevzelo vso aktivno in pasivo, v naslednjem letu pa bodo v toplice vložili 250 starih milijonov. Pri podpisu sporazuma so se tudi dogovorili, da bodo sodelovali s kliničnimi bolnišnicami iz Ljubljane, ki že proučujejo zdravilnost radioaktivne vode v Atomskih toplicah.

Po podpisu pogodbe, ki za-

vezuje vse tri partnerje, to je občinsko skupščino, ZTP in TD Podčetrtek, so se zvrstili govori pa tudi odgovori na vsa vprašanja, ki so bila postavljena v zvezi z razvojem toplic. Janko Kušer, ki je podpisal pogodbo kot direktor sekcije za transport, turizem in gostinstvo pri ZTP, je poudaril, da si želi in pričakuje čimvečje sodelovanje zdravstvenih in socialnih ustanov pri nas, kajti le tako bodo toplice to, kar si vsi želimo: pribežališče za zdravja željne.

»Toplice morajo biti dostopne vsem. To morajo biti ljudske toplice. Brez pretiranih cen,« je dejal v svojem govoru.

Ob podpisu je bilo tudi rečeno, da imajo razviti premalo posluha za nerazvite in da je pravzaprav čudno, da so si Atomske toplice tako dolgo podajali iz rok v roke kot nekaj, česar se vsi bojimo. Najbolj verjetno je, da v vsem tiči naša nezaupljivost do vsega, kar je novo in privrženo vsemu, kar je že vpeljano. M STRASEK

Vsem našim bralcem in poslušalcem, sodelavcem in poslovnim prijateljem želimo v novem letu 1972 mnogo uspehov in zadovoljstva

UREDNIŠTVO
NOVI TEDNIK IN
RADIO CELJE

OBČANOM
ŽALCA

Ob odlično uspelem referendumu za obnovo in gradnjo šolskih stavb v občini Žalec se učenci vseh šol v občini iskreno zahvaljujejo vsem občanom, ki so v tako visokem številu prišli na volišča in s svojim »za« omogočili, da bodo izpolnjene želje pionirjev in mladine.

Občinski odbor družstva prijateljev mladine Žalec

Občinska pionirska organizacija Žalec

naši znanci

TONE VIDMAR - LUKA

Borci Stirinajste so bili na na Stajerskem. Tudi namestnik komandanta Stirinajste, takrat še Luka — po partizansko. Komaj je divizija prestopila mejno reko Sotla, je že zaprežetalo in od tedaj naprej so Nemci zasledovali največkrat izmučeno in prezeblo gmo to ljudi, ki je trdno vedela, kaj je njen cilj: svoboda.

Pravzaprav je pohod Stirinajste udarne divizije Lukov življenjski, njegovo življenje in obratno Luka in Stirinajsta sta bila eno in to sta še danes. Ni divizije brez Luke, pa tudi Luka bi najbrž težko živel brez spominov. Govoriti samo o Lukovem življenju, njegovih doživljajih se skoraj ne da, Tuka je divizija.

Sedela sva za mizo in vedela sva, da poslednjič. Trikrat je udarila ura: četrt in rapela je kukavica. Svoje delo sem skoraj končal, čisto mirno pa

bi ga tudi lahko začel, zakaj obravnavati pohod Stirinajste je svoje poglavje. Zal, skoraj vedno smo ujeti med vrstice in čas.

»Tale kukavica je edino živo bitje v hiši. Drugače je mrtvo, nikogar ni.« je nekako trpko povedal Luka in še pripomnil, da je dobil nageljske od otrok. Pokazal mi jih je — lepi so bili. Odsel je v sobo, »po datum«, ko je obrazložil svoj odhod od mize. Slišalo se je šelestenje listov, trdo so udarili komandantovi koraki.

»Nikoli ne bom pozabil prida divizije na Stajersko, čudnih občutkov, ki jih je dajala tema, lajež psov ob Sotli in drobne lučke na Stajerski strani. Kako bi mogel pozabiti snežne zamete na Bohorju, napad na rudnik Raštanj, vse švabske hudiče na Graški gori in Paškem Kozjaku? Kako, te vprašam?«

In se je zagledal vame, Gotovo, Luka, tega se ne da pozabiti.

Luka je razpletal spomine naprej in se zagrizel v čas. Kajuhova smrt, le čemu je padel, in Krt in Ronko in vsi ostali, zvesta četa, dobra četa. Potem so prišle Ravne nad Soštanjem in Luka se je kakor lev vrgel nad Svabe. Divizija je obroč prebila in Luka je postal komandant. Vodil je divizijo po snegu in mrazu, med krogami je držala njegova pot. Tudi njega se niso izognili. Dvakrat težje ranjen in štirikrat laže je Luka vojno pretolkel. Se pred koncem vojne so ga poslali na Notranjsko, v stran od njegove Stirinajste, kot komandanta XVIII. divizije. Potem je Luka opešal. Ni zmogel več in poslali so ga v Sovjetsko zvezo na tečaj. V Moskvi je bil tudi v bolnišnici — vojna vira mu ni prizanesla. Vrnil se je konec avgusta 1945 in šel takoj v pešadijsko oficirsko šolo v Sarajevu. Od tu se je začela njegova vojaška pot strmo vzpenjati. Bil je komandant 51. gorske divizije v Mostarju, kot operativce pa je delal v letu 1949 v general štabu jugoslovanske vojske. Nato je

komandant Stirinajste še enkrat sedel v šolske klopi in končal vojaško akademijo v Beogradu. Po končani akademiji so ga dali v Kragujevac, leta 1955 pa je odšel v pokoj. Viharna vojaška pot komandanta Luke je bila končana. »Ja, pa še kar delam. Počel sem že, da mi je v Rogiški vseh in pika. Tu bom ostal. Kot rezervni oficir, se pravi upokojeni polkovnik, delam v družbeno političnih organizacijah. Ojduš, a veš, da smo ravno danes obnovili odbor za formiranje strelske družine?«

Se bi bila govorila, premetavala dokumente in slike, česar pri Luki ne manjka, pa je kukavica na steni spet začela svojo pesem. V roki sem držal Petkovo pismo Luki. Pismo tistega Petka, ki je na vekov veke onekovečil Stirinajsto in njen pohod in potem padel.

Poslovala sva se, kot se poslovala rudarji in drvarji: mogočen stisk roke, Luka pa je dejal: »Ne pozabi name in še pridi. Bova še kakšno rekla o Stirinajsti.«

Stopil sem čez prag Lukove »kolibe«.

MILENKO STRASEK

Podpis pogodbe med ZTP Ljubljana, TD Podčetrtek in občinsko skupščino Smarje pri Jelšah. Od leve proti desni: Franc Renir, predsednik TD Podčetrtek, Janko Kušer, direktor ITG in Beno Božiček, predsednik skupščine občine Smarje pri Jelšah. Stoji Nace Krumpak, tajnik komisije za družbeno ekonomski razvoj občine.

Iz razprav o socialnem razlikovanju

KDO JE ODGOVOREN

DANES OBJAVLJAMO RAZPRAVO DANICE BRESJANČEVE, ZAPOSLENE V KOVNOTEHNI V CELJU

Ne smemo dovoliti, da bi zaradi prevelikega ponavljanja tudi tema o socialnem razlikovanju postala le lastni odmev. Že pred leti, v začetku družbeno-ekonomske reforme, smo velikokrat poudarjali »iskanje notranjih rezerv« kot poglavito metodo za uresničevanje ciljev reforme. Če bi takrat vztrajali, da se njihov pravi pomen in vsebina ohrani, bi pri iskanju notranjih rezerv doživeli široko družbeno preobrazbo, spremembo miselnosti, načina dela in obnašanja, pa tudi istočasno zaželene ekonomske efekte. Tako pa se je zgodilo, da je iskanje notranjih rezerv prišlo velikokrat v tekst zgodbic, ne pa v našo prakso.

Drugi vtis, ki ga je spodbudila razprava, pa je glede na obravnavano problematiko in njen pomen logična kritičnost. Čeprav s splošnim prizvokom, ki ne opredeljuje količine objektivno pogojenih socialnih razlik — razlik kot posledic naših sistemskih rešitev in razlik kot posledic ravnanja komunistov v bazi. Prepričana sem, da brez takšne selekcije ni mogoče niti sestaviti niti uresničiti realnega programa. Ker pa bi bilo kvantificiranje delovanja zakonitosti družbenega razvoja na socialno razlikovanje in deformacije verjetno zelo komplicirano, -si poskusimo pomagati tako, da sestavimo akcijski program z nalogami, ki bi nas obvezovale, da spremenimo svoje ravnanje. Zahtevamo tudi kazni, če ga ne bomo upoštevali. Zdi se mi, da je to osnovno in to moramo storiti. Zakaj? Razprava je vseskozi izpostavljala vprašanje odgovornosti neke imaginarne ZK in je bilo včasih tudi z ihto in jezo opozorjeno na vse, kar je bilo in je še nepravilno. Bilo je razpravljalcev, ki so brez zadržev kritizirali delo CK in omenjali tudi predsednika ZK Slovenije. Ne spušчам se v vsebino teh razprav. Omenjam jih zato, ker je tako ravnanje, če je argumentirano, pravilno in ker dokazuje, da je pojem oblasti precej spremenil svoj pomen. Omenjam jih še zato, ker smo vseskozi v praksi navajeni, da trdimo, kako so drugi krivi in odgovorni, da je temu tako, a ne drugače.

Na osnovi podatkov, ki jih v svoji sociološki razpravi oziroma študiji »Srednja klasa« navaja dr. Stipe Suvar iz Zagreba, je v celji Jugoslaviji okoli 7.000 profesionalnih politikov in 5.000 voljenih oseb v predstavnikiške organe. Vprašujem še, glede na število članov ZK, kdo je bolj odgovoren za neuresničevanje sklepov in stališč: ali 7.000 profesionalnih politikov ali skoraj 1,5 milijona članov ZK. Zelo malo naših problemov se lahko reši na forumih. Ni sta še poznana tak sistem in zakonodaja, ki bi jih ne bilo mogoče igrati, posebno kadar je to spoštovanja vreden stil obnašanja, čeprav je treba sistem nujno dopoljevati in izgrajevati. Problemi se rešujejo v bazi, v delovnih sredinah, v samoupravnih bitkah, preko sprejemanja lastnega deleža rizika. In to je obveza milijona in pol članov Zveze komunistov. Kdo je kriv, da nismo dejansko iskali in našli notranje rezerve, ki jih je ogromno v slabi organizaciji, v zastareli tehnologiji, v internih pravilnikih,

Danica Bresjanec

v nerazvitem samoupravljanju, neaktiviranih intelektualnih kapacitetah in da smo tudi zaradi našega čakanja, da to naredi nekdo drug namesto nas, pomagali k začetku inflacije? Kdo je kriv, da smo komunisti v kolektivih dovolili, da vodstva pokrivajo povečanje najnižjih osebnih dohodkov le s povečanjem cen, ne pa v notranjih rezervah? In to nihče ne skriva! Kdo je kriv, da v fazi realizacije stabilizacijskih ukrepov dovoljujemo, da se v naših kolektivih še naprej investira, da se sprejemajo stabilizacijski programi polni splošnih faz ali pa taki, ki stabilizacijo realizirajo z ukinitvijo toplih malic za delavce, z ukinitvijo regresa za dopuste ipd.? Kdo je kriv, da smo se pripravljali kar hitro spoprijazniti s kršitvijo predpisov, če je to v interesu našega kolektiva? Kdo je kriv, da se nam to ne zdi prekršek in da se opravičujemo, da je to narejeno v interesu tisoč ali dva tisoč ljudi in da pozabljamo, da je istočasno 20 milijonov oškodovanih, ker smo se izognili predpisom in družbenim datjavam? In če vsi tako delamo, bo zmanjkalo sredstev za splošno družbeno porabo. Kdo je kriv, da osebno izpostavljamo ožji interes nad širšim, osebni nad kolektivnim, lektivni nad jugoslovanskim in da v isti sapi govorimo, da je za nas najvišji kriterij interes delavskega razreda na sploh?

In za konec, tovariši z univerze, dovolite mi naslednje. Mislim, da smo bili vsi zelo angažirani ob razpravah, pa tudi ob situaciji, ki je prisotna na univerzi. Nedvomno je potrebno spregovoriti tudi s tega aspekta o problemu socialnega razlikovanja.

Imamo pa izjemen primer na beograjski univerzi. Na neki fakulteti je prišlo do procesa, ki je zelo uspešno revolucioniral celoten sistem predavanja, celotno metodologijo in celotno vsebino učnih programov. Celo leto je zasedala komisija, ki je bila izbrana na najbolj samoupravi način izmed predstavnikov študentov, profesorjev, kakor tudi že zaposlenih diplomantov s te fakultete in je v tem času zbirala predloge, kako naj bi se oblikoval učni program. Ker sem dobro seznanjen s tem programom, si upam trditi, da je eden izmed najbolj samoupravnih po svoji vsebini in najbolj sodoben po svojih metodah in oblikah.

Mislim, da je to primer, ki bi omogočil, da to ogromno znanje, ki ga imamo na univerzah, tovariši resnično izrazijo v praksi in nam s svojimi dejanji in postopki pokažejo, kako se lahko s takšnim poznavanjem znanosti rešujejo problemi in neposredni delovni sredini. To bi dalo tudi večjo moč vsem njihovim razpravam in izvajanjem,

O celjskem samopriskevku govorijo

EDINA POT ZA HITRO REŠITEV

Mnogim občinam, krajevnim skupnostim pa tudi šolskim okolišem na širšem celjskem območju in drugod v Sloveniji, ki so z uveljavitvijo samopriskevka za izgradnjo in obnovo šol, otroških vrtcev in drugih objektov našli edino pot za najhitrejšo reševanje problemov na polju družbenih dejavnosti, se zdaj pridružuje tudi celjska.

Odločitev za to solidarnostno akcijo ni naključna; je stara že nekaj let, le da bo do njene uresničitve prišlo šele prihodnje leto. Na predlog akcijskega odbora bodo občani celjske občine odločali o uveljavitvi samopriskevka na referendumu 6. februarja prihodnje leto.

Občani in delovni ljudje celjske občine so torej na pragu nove solidarnostne akcije. Ne prve in bržčas tudi ne zadnje. Kot vse dosedanje, ki pa so se v glavnem omejevale na družbene dogovore in na akcije v okviru krajevnih skupnosti, vasi in podobno, ima tudi akcija za samopriskevke v občinskem merilu izredno popularno vsebino. Ta tiči v osnovnem šolstvu in otroških vrtcih, torej v otrocih. In kadar gre za otroke, potem ni dilem. V takih primerih je odločitev samo ena — otrokom je treba nuditi vse, da se bodo lahko izobraževali, vzgajali v primernih pogojih. Program del, ki bi ga naj izvršili tudi s sredstvi samopriskevka, dokazuje, da imamo v celjski občini na področju osnovnega šolstva, da ne govorimo o srednjem, zatev v otroškem varstvu in drugod izredne probleme. In tako je tudi ta program samo majhen odsev velike rane, ki zeva na tem področju. Pa vendar takšen, da odpira lepo perspektivo.

Program zajema v otroškem varstvu štiri vzgojno varstvene ustanove: Hudinjo, Otok, Štore in Ostrožno. Zgradili bi jih naj v letih od 1972 do 1976.

V osnovnem šolstvu gre za dve novi šoli: Otok in Lava, za prizidka v Vojniku in na Polulahu ter za telovadnico v Dobrni.

In kaj pravijo o samopriskevku naši ljudje?

MILENA ŽOLGAR, vzgojiteljica v vzgojno varstveni ustanovi na Dolgem polju: Menim, da je samopriskevke edina pot za rešitev številnih problemov v osnovnem šolstvu in otroškem varstvu, zlasti pa prostorskih. Pri našem delu vsak dan ugotavljamo, da je še vedno veliko otrok, ki jih ne zajemajo naše ustanove. In tako so ti malčki prikrajšani za marsikaj.

V naši ustanovi bomo glede priprav na referendum delali po posebnem akcijskem programu in se zlasti zavzeli, da bodo misel o razpisu referenduma sprejeli vsi starši. Z njimi bomo imeli sestanke, razgovore, druge pa bomo obiskali in jih tako seznanili o namenu te velike solidarnostne akcije.

MILAN GOMBAC, ravnatelj osnovne šole »Franca Krajinca« na Polulahu: Če sodim po stanju, kakršno vlada v osnovnem šolstvu, potem je uveljavitev samopriskevka edina pot za rešitev najbolj bolečih vprašanj. Na samopriskevke pa gledamo z velikimi simpatijami tudi zategadelj, ker je v programu del tudi naša šola. Dobili naj bi namreč prizidek s štirimi novimi matičnimi in dvema posebnima učilnicama.

Položaj v šoli je težak. V poslopju, ki je bilo zgrajeno za dvesto učencev, se zdaj šola 388 otrok. Stiska je velika in v učilnice smo morali spremeniti nekatere prostore, ki niso bili zgrajeni za te namene.

Mala šola dela pri nas v treh izmenah že ves čas, odkar obstaja. V jedlinici, na primer, imamo dva varstvena oddelka, razen tega pa je to tudi prostor, kjer otroci jedo. Vrh tega nimamo kabine, pomožnih prostorov, delavnice za tehnični pouk je neprimerna itd.

Miro Klančnik

V priprave na referendum se bomo vključili z vsemi možnimi oblikami. Tu bomo še posebej aktivni. Za samopriskevke bomo navduševali ne samo starše, marveč tudi otroke, ki lahko v marsičem

vplivajo na odločitev starejših. Sodelovali pa bomo tudi v pripravah, ki jih bo izvajala krajevna skupnost.

MIRO KLANČNIK, ravnatelj osnovne šole v Vojniku: Značilnosti naše šole so: utesenjenost, prenatrpanost, bojazen za triizmenski pouk itd. Naj povem, da ima popol-

Milena Žolgar

danski pouk kar dvanaest oddelkov. In lahko si mislite, kako je, če morajo mnogi otroci premagati po pouku še uro in več dolgo pot.

Mimo tega nimamo specialnih učilnic, da bi lahko po-

globljeno delali. Učilnice smo morali urediti tudi v kletnih prostorih.

Uveljavitev samopriskevka ocenjujem kot enega od najhitrejših načinov za sanacijo osnovnega šolstva v občini.

Po programu bi naj dobili sedem novih matičnih učilnic, ter specialne in telovadnico.

Milan Gombač

Naš delež v pripravah na referendum bo velik. Sodelovali bodo vsi člani šolskega kolektiva tako v okviru šole in v stikih s starši kot tudi krajevni skupnosti.

M. BOŽIČ

SLOVENSKE KONJICE IN LETO 1972

ING FRANJO TEPEJ:

»Želje za prihodnje leto bom izrazil v svojem osebnem imenu, ker plani občinske skupščine za leto 1972 še niso znani v celoti in tudi preveč jih je. Rad bi videl, da bi bili vsi občani zadovoljni, in če bodo ti, bom tudi jaz. Moja največja želja za prihodnje leto je, da bi bili v največjem možnem številu odpravljeni hudi socialni primeri v naši občini. Potem mora biti v tem letu dokončno zgrajen nov otroški vrtec, s katerim že predolgo odlašamo (upam, da že konec januarja), sanirati pa moramo tudi drugo osnovno šolo. Za vse gospodarske organizacije želim, da bi še v prihodnje tako dobro delale. Poudarjam pa še enkrat, da je na prvem mestu rešitev naših najnujnejših socialnih problemov, ker to je naša največja moralna dolžnost.«

TREPET NAD UPI

Občani v laški občini, preprosti volivci in javni delavci, vsi brez razlike na silo odganjajo tesnobo, ki se vrti med njihove optimistične načrte, ki so daleč od vsake grandomanije.

Za čem najbolj stremijo občani in nad čim najbolj trepetajo, da bi se jim utegnili podreti kot že dostikrat?

Laški rudarji so v skrbeh, če bodo obljubljeni in dodeljeni krediti za nadaljnjo izgradnjo tovarne gradbenega styropora, ki je temelj njihove preorientacije, tudi neokrnjeni prišli pravočasno v njihove roke. Zaenkrat se še ob tem precej zatika.

Tisti del občanov, ki se že danes zavedajo, kolikšne važnosti je dokončna ureditev šolskega problema, so v skrbeh, kako bosta uspela referenduma v Laškem in rimskem okolišu. Občane ob cesti Rimske Toplice — Planina prevzema mešani občutek, ko je ta prometna žila prišla sicer v republiški okvir, bojijo pa se, da bi bila mačehovsko obravnavana. Ostali kraji v občini si veliko obetajo, da bodo za večino cest zdaj sami skrbeli, ker upajo, da bodo z denarjem, ki ga bodo dobili, naredili več. Upajo!

Na področju kmetijstva se prihodnje leto obeta preusmeritev vsaj dvajsetih kmetij v blagovno proizvodnjo. Prva petina od stotih v petletnem srednjeročnem načrtu. Delavci Volne, lesne industrije v Rimskih Toplicah in v Radečah si obetajo na-

daljnjih uspehov pri sanaciji. »Bor« pa je pred veliko nalogo rekonstrukcije ter preselitve na ugodnejšo lokacijo.

Niso to kdovekako veliki načrti, zato tembolj trepetajo nad njimi, da bi se to malo ne padlo v vodo.

KAJ BODO DOBILI OTROCI?

Akcijski odbor za pripravo referenduma v celjski občini predlaga naslednji program izgradenj objektov za otroško varstvo in osnovno šolstvo v okviru financiranja iz samopriskevka občanov.

Vrsta objekta	Vrednost	Čas izgradnje
OTROŠKO VARSTVO		
1. VVZ Hudinja	4.080.000	1972
2. VVZ Otok	3.800.000	1973
3. VVZ Štore	2.080.000	1974
4. VVZ Ostrožno	3.140.000	1976
OSNOVNO ŠOLSTVO		
1. Osnovna šola Otok	11.500.000	1973
2. Osnovna šola Lava	11.500.000	1977
3. prizidek OŠ Vojnik		

4.800.000 1973
4. prizidek OŠ Polule 1.650.000 1974
5. telovadnica Dobrna 1.600.000 1977
Referendum bo 6. februarja prihodnje leto. O drugih značilnostih objektov, ki jih predvideva program, bomo še pisali.

ZA NOVI TEDNIK

Na zadnji seji občinske skupščine v Slovenskih Konjicah so sklenili, da bo v letu 1972 tudi konjska občina med soustanoviteljicami Novega tednika. O soustanoviteljstvu za Novi tednik in Radio Celje bodo še sklepali v Celju, Zalcu, Sentjurju, Smarju pri Jelšah in Laškem.

KLUB IN VASO

V mladinskem klubu v Celju se nikoli nisem bil, pa tudi njegovega upravnika Vasa Staroviča, nisem še nikoli videl. V klub sem prvič prišel, ko je imel šesti občinski zbor in hkrati šesto obletnico svojega obstoja. Vasa takrat ni bilo tam, zato sem se z njim zmenil par dni pozneje.

Dve je bila ura in promet je bil gost, da sem se komaj prebil do gledališča in od tam k mladinskemu klubu, to je tja, kjer je nekoč bilo javno kopališče, pa ga ni več. Ne tistega, ne drugega. Vasa sem našel v klubu.

Nekaj fantov je igralo biljard, dva v kotu sta pila kokto in se pogovarjala, tret-

Vaso Starovič

ji pa je bral Delo. Nekaj se jih je pomikalo po plesni dvorani. Vprašan je bilo več kot preveč — porajala so se mi na nedavnem občnem zboru.

»Kot sem slišal, je bilo delo kluba v preteklem letu izredno plodno. Kako ste to dosegli?»

»Predvsem nas je vodilo spoznanje, da je klub ena izmed tistih organiziranih oblik dejavnosti mladih, ki jim omogoča razvijanje in uresničevanje njihovih interesov, da lahko samoupravno odločajo, da se navajajo na kolektivno delo in življenje.

hkrati s tem pa se razvijajo tovariški odnosi.«

»Klub se je v preteklem letu udeležil ali organiziral celotno vrsto akcij — od prireditve za razne slavnostne prireditve do športne dejavnosti. V klubu se je razvilo več dejavnosti: igranje šaha, namiznega tenisa, gledanje TV, branje časopisov, poslušanje gramofonskih plošč, radija, igranje zabavnih iger in tako dalje. Kakor vedno so tudi letos prostori kluba nudili pribežališče dijakom vozačem.« »Katero večje akcije je v času svojega obstoja realiziral klub?»

»Akcij je bilo kar precej. Imeli smo 67 kulturno zabavnih prireditev, svečanosti, športnih prireditev. Sodelovali smo na II. olimpiadi mladinskih klubov v Idriji, kjer smo dosegli prvo mesto v košarki in drugo v šahu. Sodelovali smo na tradicionalni prireditvi Mladi mladim v počastitev rojstnega dneva tovariša Tita. Udeležili smo se zbora mladine v Mozirju, vsako soboto pa so disco plesli. V spomin na tragično preminulo člana kluba Gregorja in Boruta smo priredili šahovski turnir. Razen teh akcij pa smo imeli več sestankov, nekajkrat smo predvajali razne poučne filme, precej dobro pa smo bili povezani z JLA.«

»Kakor povsod je verjetno tudi pri vas kaj, kar ni prav?»

»Gotovo. Predvsem zame. Rim nekaterim, ker ne pazijo na čistočo kluba, pa pogoste psovke in pa nekaj primerov pretepov tudi ne meč najlepšo luč na delo kluba. Seveda je to samo nekaj iz grednikov, ki motijo delo.«

»Na koncu, kaj si želite v Novem letu 1972?»

»Želim, vsi kar nas je in ne samo jaz, da bi vsi člani v bodoče še bolj in še več sodelovali z samoupravnimi organi kluba v reševanju njegove problematike, kakor tudi v tekmovalstvu. Naš klub 72«. In pa da bi novemu vod-

stvu uspelo odpraviti pomanjkljivosti. Zelo rad bi se zahvalil Občinski skupščini za redno nakaževanje sredstev ter občinski konferenci ZMS za koristno in uspešno sodelovanje.«

Fantje pri biljardni mizi so še kar naprej porivali krogle po mizi, ko sva se poslovila. Se prej pa mi je Vaso Staro-

vič dejal, da je bila moja informacija o tem, da se bo mladinski klub gradil, nepreverjena. Že mogoče, da sem kaj zmešal, ali pa da mi je zmešal štrono tiskarski škrat. Kakorkoli — slabo ne bi bilo, če bi enkrat celjska mladina zares dobila svoj Dom mladine.

MILENKO S.

CELJE IN 1972

Celjska občina stopa prihodnje leto v drugo obdobje izvajanja srednjeročnega programa razvoja. V njem so tudi glavne delovne smernice. Vrh tega bo drugo leto pomembno tudi zaradi predvidene uveljavitve krajevnega samoprispevka (referendum bo 6. februarja) za osnovno šolstvo in otroško varstvo.

Težišče vseh nalog bo ležalo na gospodarstvu ali točneje povedano na industriji. Obeta se izreden razmah, ki bo imel določen vpliv na druge panoge in na celotno družbeno dogajanje. Nova povezovanja med industrijskimi podjetji obetajo nove rezultate. Ali se bo to zgodilo tudi v gostinstvu? Težko je reči. Na vsak način pa si tudi terciarna panoga zasluži večjo pozornost. To velja še zlasti za obrt in njen uslužnostni del.

Novo obdobje v življenje in gospodarsko krepitev celjske občine bo prinesel začetek del pri gradnji rekreacijskega središča pod Golovcem. Celje se bo le uvrstilo med prava sejemstva mesta. Rekreacijsko središče pod Golovcem pa bo odprlo nove perspektive tudi športu, celjski družabnosti, kulturi itd.

REFERENDUM USPEL — ODSLEJ LE AERO

Minuli četrtek so se delavci v kolektivih AERO in CETIS na referendumu odločali o združitvi oziroma o priključitvi CETISA k AERU. V obeh kolektivih je referendum uspel, in sicer takole:

● V AERO je 584 zaposlenih prišlo na volišče ali 86 odstotkov. Za združitev je glasovalo 341, proti združitvi

pa 213 zaposlenih. Očitno je, da v AERO mnogi niso bili prepričani v koristnost integracije, oziroma da so bili premalo seznanjeni.

● Precej boljši je bil izid v CETISU, kjer se je od 310 zaposlenih na volišču zglasilo 299 delavcev, med temi pa je bilo za združitev 247 članov in le 47 proti.

ZDENKO ROTER

SOCIALISTIČNA DRUŽBA IN RELIGIJA

»Docela razumemo iz bede porojeno potrebo po popolni skupnosti in popolni ljubezni. Mislimo celo, da je nekaj epega, če je človek v svoji jedi zmogel takšne sanje, tolikšno upanje in tako nekončno ljubezen do Kristusa. Dejanje vere dokazuje, da je človek nikoli ne prizna kroženega in torej priča o njegovih veličini. Zato nikoli ne preziramo in ne smešmo kristjana zaradi njegove ere, ljubezni, sanj in upanj. Naša naloga je delati in se oriti za to, da ne bi nihče stal zaslepljen, odmaknjen a robu. Naša naloga je človeka približati njegovim najbližjim sanjam in najglobljim pom, ga dejansko in praktično zblizati z njimi, da bi šlo na tej naši zemlji našli lčetek svojih nebes.«

Tretji razlog za to, da se vsvo vsmemo odločam za dialog med marksisti in krščani, pa je v celoti sedanjosti oveski situaciji. Napetosti, bla človeka na robu vojne, ožnje samomora celokupnega človeštva, ki izvira iz ožnosti atomske vojne, mišni lačnih, ki vsak dan uirajo v različnih delih svet, revščina, ki obstaja po bogastva in vse drugo, a običajno imenujemo ve dileme sodobnega človeštva, vse to zahteva zdru-

žen človeški napor, skupno opredelitev vseh, brez ozira na vero, svetovni nazor in drugo, da bi človeštvo uspelo. Oskosni svetovnonazorski dogmatizem, ki zaničuje in ponižuje drugače mislečega, vnaša sovraštvo med ljudmi, ki jih že tako teže druge sodobne težave in more. In če razumemo marksizem kot odprti miselni sistem, ki ne vztraja pri tem, da je le v marksizmu vsa resnica, da so edino marksistični odgovori na življenjska vprašanja edino pravilni in resnični odgovori, potem je tudi v samem bistvu marksizma velika spodbuda za srečanje, razgovor in sodelovanje z vsemi, tudi s kristjani. Zato sem bolj marksist, če se za dialog zavzamem.

Seveda ni dovolj izreči se za dialog, ga znati teoretično pojasniti in priporočati drugim. Treba je zanj delovati vsak dan, na vsakem koraku in se boriti tudi zoper vse ovire, ki dialog preprečujejo ali celo onemogočajo. Teh ovir je mnogo. Ob tej priložnosti in na tem mestu bom omenil samo dve oviri, ki se mi zdita v tem trenutku najbolj pomembni

Prva ovira bi lahko bila v cerkvi kot profesionalni, poklicni organizaciji. Omenil sem

že, da se v Cerkvu dialog z marksisti težko prebija. Najtežja okoliščina pa bi nastala, če bi poklicna cerkvena organizacija ali enostavneje povedano, če bi duhovniki želeli in hoteli tudi v socialistični družbi ponovno uveljavljati staro politično vlogo Cerkev, vlogo, ki jo poznamo pod imenom klerikalizem, če bi hoteli duhovniki zopet igrati vlogo lokalnih in cerkvenih političnih voditeljev množic, kakor je to bilo v preteklosti in kot se to drugje še dostikrat dogaja. Reči moramo seveda, da jim religiozne množice, verujoči ljudje prav gotovo večinsko ne bi sledili. Za to trditev nam je lahko v oporo tudi rezultat raziskave slovenskega javnega mnenja v letu 1968. Na vprašanje o tem, kako naj bi Cerkev delovala v naši družbi, se je le 2,1 odstotka anketiranih izreklo za to, da naj bi Cerkev organizirala tudi posebne katoliške politične organizacije, kar je ob podatku, da je v Sloveniji tako ali drugače religioznih okrog 60 odstotkov izredno malo.

Druga ovira pa bi bila lahko tudi v komunistih, če bi podcenjujoče, omalovažujoče gledali na verujoče ljudi, če bi videli v njih manjvredne

ljudi, ki jim ni mogoče zaupati in ki ne morejo polnovredno sodelovati v praktičnem boju za samoupravni socializem. Takšna, čeprav manjšinska gledanja, pa še vedno obstajajo. Ko smo v letu 1967 raziskovali stališča slovenskih komunistov, se je vprašanje »ali je resnično veren človek boljši ali slabši samoupravljalec od drugega«, 61,4 odstotka anketiranih izreklo za odgovor: vera ne vpliva bistveno na to, 9,0 za odgovor »verni človek je celo boljši samoupravljaec« in 17,2 za odgovor, da je veren človek »največkrat slabši samoupravljaec«. V zadnjem odgovoru vidimo, poleg drugega, še vedno ostanke sektaškega gledanja na verujoče, čeprav nam celoten rezultat kaže, da so komunisti pri nas v ogromni večini brez predsodkov in iskreno za dialog, sodelovanje tudi s kristjani.

Socialistična družba, v svojem bistvu humana in odprta za vsakogar in vsakomur, družba, za kakršno si prizadevamo pri nas, vabi prav vse, tudi kristjane, da si v imenu svojih idealov in vrednot, prizadevajo skupno z drugimi, da bi že za življenja doživeli več veselja, ljubezni, zadovoljstva in boljšega življenja.

pisma bralcev

ŠE ENKRAT »PROSIMO DUHOVNIKE«

V Novem tedniku št. 48 z dne 16. 12. 1971 je na strani 5 pod rubriko »Pisma bralcev« natisnjeno pismo z izmišljenimi podpisi in krivično ter za duhovnike žaljivo vsebino. Pismo nosi naslov: PROSIMO DUHOVNIKE. Izmišljena so imena podpisnikov: 1. Jure Podgoršek, Kočevarjeva 18. Na Kočevarjevi sta zadnji in najvišji številki 10 in 11. 2. Anton Čebin, Kotnikova 6. Tudi tega naslova nihče ne pozna...

Žaljiva je vsebina pisma. V pismu namreč napada pastoralne obiske, ki jih duhovniki v mnogih župnijah vršijo okoli Božiča in novega leta, drugi pa ob drugih prilikah, češ da so ti obiski pravzaprav le nek način izsiljevanja denarja od ubogih ljudi...

Obiskov si niso »omislili« duhovniki Sv. Jožefa, marveč to od njega zahteva Cerkev. Koliko je duhovnik pri tem »zaslužil«, naj gre »pogumni« pisec, ki se ni upal pokazati pod pravim imenom, poizvedovat npr. v Podgorje, ki je prav gotovo najbolj revno naselje v župniji Sv. Jožefa. Naj gre v vsako hišo! Tam so ga namreč res sprejeli vsi po vrsti: tudi pravoslavni, tudi mohamedanci! In naj si točno beleži, koliko denarja je tam duhovnik vzel in tudi, koliko ga je tja prinesel!

»Pogumni« anonimni pisec piše dalje: »Pa duhovniki vendar dobro zaslužijo. Dobijo lep denar od krstov, porok, sv. maš in pogrebov, in tudi cene dvigajo. Po cerkvi tudi redno pobirajo denar...«

Odgovor: Mislim, da zadnji fizični delavec zasluži več kakor duhovnik! Njegov dnevni »zaslužek« je bil do nedavna 20, oziroma 25 dinarjev na dan. Šele zadnji čas so bile mašne intencije zvišane. Pa teh ne zvišuje sam, marveč je to stvar škofov. Na nedelje in praznike ne »zaslužijo« nič. Takrat mora maševati za ljudstvo, ne da bi kaj prejel. Prav tako mora maševati za umrle sobrate. Na mesec prejme torej okoli 20x20,00 din (do 25,00 din). Če je bolan in ne more maševati? Ne prejme nič! Od pogreba dobi duhovnik 20 dinarjev, prav tako od poroke. Pogrebov je bilo leta 1970 36, porok 17. Skupaj torej 53x20 din. Za kratni takse! Kar se nabere v cerkvi, je za vzdrževanje božje službe in cerkve. In za to duhovniki tudi vestno skrbijo, kolikor morejo.

Ne pišem tega, da bi tožil. Nismo lačni! Nikakor pa ne živimo v obilici, še manj v razkošju! Nimam avta, niti »ficka« si ne morem privoščiti. Tudi televizije ne! Niti drugih zabav, katere se zde poprečnemu človeku same po sebi umevne.

Sicer pa: ker sem bil letos hudo bolan in sem se dvakrat zdravil v bolnici in še vedno nisem zdrav, letos res ne nameravam hoditi okoli... ker pač ne morem... Želim pa vsem župljanom vesele praznike in srečno novo leto.

ANTON RUPNIK,

žup. upr. Celje — Sv. Jožef

BLAGOSLOVLJENJE HIŠ

V našem kraju je stara navada, da duhovniki ob novem letu blagoslovijo hišo. Večina ljudi se veseli župnikovega obiska. Koliko izdajo nekateri po nepotrebnem za alkohol, pijače in cigarete; za duhovnike pa jim je težko dati?

FRANC KRALJ,

Rog. Slatina

ZGREŠIL NASLOV

Prebral sem pismo »Prosimo duhovnike«. Mislim pa, da je pisec zgrešil naslov, ko piše v Novi tednik, namesto da bi pisal kar na župnijski urad. Ali ni duhovnik kot vsak državljan? Opravlja svojo službo, kot mu je določeno. Če pa mu kdo pri tem kaj podari, ga zaradi tega ne sme kasneje kritizirati. Saj duhovnik nikomur ne vsili novoletnega blagoslova! In pisec bi tudi lahko tako storil. Po mojem bi bilo potrebno med verniki več iskrenosti. Takšnega mišljenja sem jaz, pa je vseeno, kakšnega vsakega prepričanja sem.

MATIJA DEZELAN,

ODGOVOR: V primeru, če kdo izmed bralcev izkoristi to našo rubriko za prošnjo ali obtožbo, in če se pod pisanim podpisom, potem nam ne preostane drugega, kot da mu verjamemo. Da smo prepričani v iskrenost njegovih namenov. Kajpak — zgodi se, da kdo ne napiše svojega imena in da nas spelle na laž. A polje se z objavo odgovora prizadetih zadeva vendar vsaj deloma uredi. Rubriko gradimo na zaupanju in sodelovanju bralcev.

In še o Pismu duhovnikom neznane avtorja. Kaže, da je bil bralec premalo pogumen in se ni podpisal s pravim imenom. Vendar pa je opozoril na problem, ki ga teži. Je zakaj ga ne bi izpovedal? Ali ne sme izreči svojega mnenja o tem, kaj ga moti? To, da naj bi bilo med nami več iskrenosti in razumevanja, velja torej za nas vse. Ni pa nujno, da o enem pojavu, problemu ali stvari vsi enako mislimo.

NISO NAS POZABILI

Rdeči križ v Trnovljah je nedavno priredil v Prosvetnem domu Trnovlje prijeten večer vsem osebam starim nad 80 let.

Zbralo se nas je kar lepo število obojega spola. Boj oddaljeno so nas v dom prepeljali z avti in že s tem dokazali, da razumejo težkoče ostarelih. Postreženi smo bili z obilno malico in vsak je dobil steklenico Fruškogorskega biserja z lepim nageljkom.

Veseli nas je, da imamo stari še prijatelje v mladini, ki so nam pripravili izkazat ljubezen in toplino.

Moški zbor France Prešeren iz Vojnika nam je zapel ubrane pesmi. Med temi tudi nekaj prav domačih. Deklice so recitirale, mladi harmonikarji pa so nam poskušali pričarati mladostni raj.

Ob vsem tem veseljem vzdušju smo se stari razgibali in skoraj pozabili na revno in druge priveske starosti. S humorjem se je posebno odlikoval 88-letni Martin Gorjanc in naša domača pevka Marija Orožnova 84-letna živahna ženska.

Prisrčna zahvala za trud in izraze topline.

NISEM VERJELA

Večkrat sem prelistala časnik, pa kar nisem mogla verjeti, da spet niste objavili televizijskega programa. Upam, da nisem sama, ki se jezim zaradi tega.

ANGELA BREMEC,

Opekarniška 22, Celje

ODGOVOR: Draga Angela, niste sami. Tudi mi se jezimo, ker nam televiziji nagajajo. Pa kaže, da se bomo le pomenili!

"VEKŠ" IN CELJE

V PREJŠNJI ŠTEVILKI SMO PISALI O DELU PEDAGOŠKE AKADEMIE V CELJU — TOKRAT SMO OBISKALI VEKŠ

V Celju so začeli z rednimi pripravami za ustanovitev oddelka VEKŠ leta 1970. Oddelka v Celju je redni oddelka Visoke ekonomske komercialne šole iz Maribora. Ta šola je odprla oddelka v Celju v sodelovanju s strokovnjaki na celjskem območju.

Pravzaprav so pričeli z delom istočasno s Pedagoško akademijo. Strokovni sodelavci predavajo po navodilih in pod strokovnim vodstvom nosilcev predmeta mariborske visoke šole. Zanimanje za vpis je bilo veliko. Zaradi prostorske omejenosti so morali omejiti število kandidatov na 46, vseh skupaj pa jih je bilo preko osemdeset. Poznejše raziskave so pokazale, da od teh 46 sprejetih

pot je ta, da se začne s tenejšo povezavo z Republiško izobraževalno skupnostjo, ki naj bi v bodoče financirala oddelka, kakor financira tudi vse ostalo višje šolstvo.

Poudariti pa je treba tudi to, da bo po uspelem referendumu za osnovno šolstvo in otroško varstvo občina lažje kaj več prispevala kasneje tudi za srednje in višje šolstvo v Celju.

No, vsekakor je treba omeniti še to, da so predavanja zelo dobro obiskana, saj znaša odstotek udeležencev preko 90. Vsi kandidati so se že prijavili za prva dva izpita in so jih tudi uspešno opravili.

Jugovič Marko, predsednik študentske skupnosti VEKŠ v Celju, je prej študiral na elektriku. Z ustanovitvijo oddelka v Celju se je takoj vpisal vanj in tudi sam pravi, da veliko lažje študira na tem študijskem področju. Je iz Celja in nima problemov s stipendijo. Ko mora v zimskem času na prakso, si mora sam poiskati podjetje, kjer bo na praksi. Občutki pa so taki, kot da je še vedno na srednji šoli. Razredna skupnost — vsi se več ali manj med seboj poznajo, razumejo se in sploh je vzdušje prijetno.

Temu je potrdila tudi Poldka Rome, tudi iz Celja. Poldka je prej študirala ekonomijo v Ljubljani, pa je takoj prišla v Celje, ko je bil oddelka ustanovljen. Sploh pa sami študentje vidijo velik napredek pri dosedaj opravljenem delu, čeprav je vsakomur jasno, da je to še

Prof. Drago Loibner

le začetek oranja jedine. Zanimivo pa je, da se ne poznajo z oddelkom Pedagoške akademije in nimajo trenutno nobenih stikov med seboj. Problem je tudi povezovanje s študenti v Mariboru. Toda besede Marka Jugoviča so optimistične. S časom bodo uspeli urediti te stvari, zdaj pa jim je prvo študij, kajti čas izpitov se bliža.

D. MEDVED

Klic iz Laškega

Na torkovi zadnji letošnji seji laške občinske skupščine so imeli na dnevnem redu več zadev, ki prinašajo nove dajatve in obveznosti. Tako so obravnavali program izvenbolnične in zdravstvene službe, temeljna izhodišča za določitev stopnje prispevka za otroško varstvo v prihodnjem letu in končno so potrdili odlok o uvedbi samoprispevka v radeškem okolišu. Ceravno so vse zadeve nujne, opravičljive, je bilo vendar v razpravi pogosto slišati tožbo nad vedno večjimi obremenitvami gospodarstva in posameznikov. Edino ena stvar, ki so jo sprejeli, obeta pridobitev, in sicer prevzem dveh cest v občini (Laško—Vrh—Mišji dol in Radeče—Hotele—Brunk), ker upajo, da bodo sami v bodoče za enak denar lahko več naredili.

Poldka Rome

Marko Jugovič

študentov vsaj polovica ne bi nadaljevala študija po končani srednji šoli, ker bi jim doma težko plačevali šolanje v drugih krajih. S tega stališča se nam kaže ugodna socialna struktura. Prof. Drago Loibner je še dejal, da so v tem času, v teh nekaj mesecih, kar oddelka dela, le še štirje študentje brez stipendije.

Tudi za študijsko literaturo je poskrbljeno. Nabavila jo je celjska študijska knjižnica. Študentje izven Celja se lahko hranijo v Pionirskem domu. Z vso resnostjo pa je prof. Loibner poudaril problem financiranja. Za leto 1971—72 je sredstva dala celjska občina, povsem jasno pa je, da v bodoče ne bo mogla nositi takega finančnega bremena. Najrealnejša

Po rojstvu Zalčan je tu obiskoval najprej osemletko, nato pa industrijsko kovinarsko šolo v Ljubljani. Dokončal je tudi Visoko šolo za telesno kulturo in tako ustvaril svoje sanje.

»Študij telesne kulture me je veselil že prej, vendar ni bilo materialnih možnosti. Te so zahtevale zaposlitev. Ko sem si opomogel, sem lahko uresničil davno željo.

Adi je znan kot dober športnik, ne samo zaradi metov kladi — večni drugi ali tretji v Sloveniji — ampak kot resnično vzoren in borben član slovenske reprezentance.

»Dela pedagoga? Zelo rad ga imam. Zakaj? Zato, ker delam z mladimi in živim z njimi. Veselje je še večje, ker točno vidim, da mladi razumejo napore tistega, ki dela z njimi ter s tem oblikujejo tudi odnos do njega. Mnogo bi rad naredil na tem področju za Prebold in sploh za Savinjsko dolino.

Aktivnega in pridnega Adija so hitro vključili v

obrazi

sindikalni šport, pri občinskem svetu je postal predsednik komisije za rekreacijo in šport, v občinski zvezi za telesno kulturo pa sekretar.

»Menim, da bo delo v sindikatu prihodnje leto še boljše, bolj organizirano, še posebej, če se bomo povezali z drugimi občinskimi komisijami.

Tako živi Adi med družino — dva otroka — šolo, sindikatom in občinsko zvezo. S športom v šoli in zunaj nje. Mladi v Preboldu ga imajo radi. Vedo, da ne dela samo za tisto, kar dobi konec meseca, ampak dela v njihovo dobro, da se bori, da bi mladi in starejši imeli čimveč. Zato mi je takole odgovoril:

»Danes je težko odgovoriti v trenutku, kakaj živiš, delaš. Lahko rečem, da živim in delam za družino ter za tiste mlade ljudi, katerim posvečam misli in napore.

MILAN SENICAR

ADI VIDMAJER

Bilo je v mladinski politični šoli, ko sem prvič videl danes 29-letnega Adija Vidmajerja, predmetnega učitelja telesne vzgoje na osnovni šoli Prebold. Dejal sem si: ta mora biti pa športnik. Čeprav je od tega minilo že osem let, je Adi še sedaj takšen. Krepak, možat in vedno nasmejan.

intervju

„VEGRAD“ - KOLEKTIV, KI VE, KAJ HOČE

Tokrat smo naš intervju vodili med člani kolektiva splošnega gradbenega podjetja »VEGRAD« v Velenju. Vsekakor novost v naši praksi, saj v razgovoru ni sodeloval le en sobesednik, marveč več. Bili so pravzaprav vsi vodilni v podjetju — od direktorja Janeza Basleta, tehničnega vodja inž. Muharema Boliča, do tovarišev, ki odgovarjajo za kadrovske (Rado Sivka), komercialno (Josip Zec) in gospodarsko računsko službo (Ivo Klopčar) ter inž. Veno Svolfšak in inž. Atanasije Bresjanec.

Bil je sproščen in prijeten pomenek. Koliko misli in besed o delu in uspehih! Kdo neki bi jih naj vse zapisal? Odmerjeni prostor bo zajel le delček zapisa, pa vendarle tisti drobci, ki postavljajo ta

NOVI TEDNIK: Te dni ste organizacijo, kvaliteto, solidno izročili namenu trgovsko hišjo, boljše opremljenostjo in še »Na-me« v Velenju. Zakaj podobno?

ste na to gradnjo posebej Obrat cementnin in betonarna sta novi stopnici na

INŽ. SVOLFŠAK: Ponosni poti navzgor. Nove naloge jih smo ne samo zategadelj, ker čakajo pri gradnji individual-

Z razgovora pri Vegradu. Od leve proti desni: inž. Veno Svolfšak, Josip Zec, inž. Atanasije Bresjanec, inž. Muharem Bolič, Janez Basle, Rado Sivka, Ivo Klopčar.

izredno mlad kolektiv, polnega odgovornosti in volje v prvo vrsto tistih, ki bi radi jutri napravili več in bolje, kot so to lahko opravili danes, včeraj.

JANEZ BASLE: Zrasli smo iz komunalnega in remontnega podjetja, ki je imelo ob ustanovitvi 1957. leta 32 zaposlenih in 120.000 din v vrednosti poslovanja. Lani smo dosegli že 105 milijonov, letos pa bomo prekorčili 122 milijonov din. Predvidevamo, da bomo 1975. leta realizirali že okoli 160 milijonov din. Seveda smo v tem času povečali in izboljšali našo osnovna sredstva, opremljenost, povečali obratna sredstva in spremenili kvalifikacijski sestav zaposlenih. Vtem, ko smo imeli pred desetimi leti še 200 delavcev, šteje naš kolektiv danes okoli 1250 ljudi.

NOVI TEDNIK: Kje je težišče vašega dela?

INŽ. BOLIČ: Predvsem smo specializirani za gradnjo stanovanj in poslovnih prostorov. Svoje delo pa zlasti v zadnjem času razširjamo na proizvodnjo in prodajo betonskih izdelkov in sploh na industrijski način nekaterih obrtnih storitev, ki so vezane na našo osnovno nalogo.

NOVI TEDNIK: Nekoč ste delali samo v Velenju in okolici. Kako pa danes?

IVO KLOPČAR: Postali smo ne samo podjetje, ki je znano v vseh večjih krajih naše države, marveč tudi tisti kolektiv, ki se je zaradi svoje solidnosti uveljavil celo na zahtevnem zahodnonemškem tržišču. Skoraj bi lahko rekli, da nas v Beogradu, Karlovcu, v primorskih krajih in drugje bolj poznajo kot doma.

smo vsa dela opravili v približno sedmih mesecih, torej zelo hitro, marveč predvsem zato, ker smo pri tej gradnji uveljavili tako imenovano mrežno planiranje, ki je zahtevalo od nas vseh, pa tudi od kooperantov, pravočasno izpolnjevanje vseh nalog.

INŽ. BRESJANEC: Tu smo opravili zrelostni izpit in dokazali, kaj zmoremo.

JOSIP ZEC: Sicer pa je treba povedati še to, da smo bili letos v Velenju nadvse uspešni. Naša realizacija v tem mestu bo znašala nad osem milijard starih dinarjev. Vsa dela pa smo opravili v predvidenem roku in celo prej! Kaj hočete še več!

NOVI TEDNIK: Delovni in proizvodni uspehi so prav gotovo tudi rezultat dela s kadri. Kako uspevate pri tem?

RADO SIVKA: Tudi naš kadrovski plan je točno določen. Temelji na vzgoji, strokovni zlasti pa tudi na skrbni in na skrbi za ljudi na delovnem mestu in v prostem času. Strokovni tečaji so naša stalna oblika dela. Imeli smo tudi jezikovne tečaje, zlasti za tiste, ki so odšli na delo v Nemčijo. V Velenju imamo dva samska doma, skoraj bi rekli hotela s približno 600 posteljami, moderno samopostrežno kuhinjo itd. Nad tema objekto- ma so postali pozorni celo tujci. Mimo tega imamo organizirano športno in rekreativno dejavnost.

Kolektiv »VEGRADA« stopa po novi poti naprej. Razvojni in stabilizacijski program tu nista ostala na papirju. Postala sta vodilo dela. Kolektiv ne namerava večati v prihodnjih letih po številu zaposlenih, marveč doseči boljše rezultate z boljšo or-

nih hišic, pri širjenju obrtnih storitev.

Elektronski računalnik je prinesel marsikaj novega. Ze doslej so osvojili skoraj vse programe. Zdej jih čaka le še obračun osebnih dohodkov.

V medsebojnih odnosih so uveljavili pravilo, da ne sme nobeno vprašanje ostati brez odgovora. In prav zato, pa tudi zaradi drugih urejenih in razčiščenih notranjih odnosov, ima samoupravljanje trdno osnovo. Informiranost članov kolektiva je na izredni višini.

V praksi pa so uveljavili zlasti štiri načela: pravočasni roki, kvaliteta dela, sprejemljiva cena in korektnost. To je njihova legitimacija!

M. BOŽIČ

Sprejet srednjeročni program

Na zadnji skupni seji članov obeh zborov skupščine občine Celje, v torek, 28. decembra, so sprejeli srednjeročni program razvoja občine do 1975. leta.

Soglasno so potrdili tudi predlog posebne komisije, da naj bo referendum za uveljavitev samoprispevka za osnovno šolstvo in otroško varstvo 6. februarja 1972. leta.

Zanimivo je, da so odborniki zavrnilo pobudo o pravi odloka za uvedbo 4 odstotkov prometnega davka na promet rabljenih osebnih in tovornih avtomobilov in odpreprodaje novih osebnih in tovornih avtomobilov med občani.

Intervju s pisateljem „Ukane“

T. Svetina: Revolucija pa je izbruh upanja

NOVI TEDNIK: Ukano lahko uvrstimo med izredno komunikativno, uspešno literarno stvaritev. Popularno. V koliki meri je ta izraz posebne naklonjenosti bralcev samo naš, omejen v slovenski nacionalni prostor? Ali drugače — kako bo ali je že Ukana prodrla na evropsko literarno tržišče? In kakšno mesto ji kot avtor pripisujete v književnosti, ki se loteva revolucije in narodnoosvobodilne borbe?

T. SVETINA: Nekateri se čudijo, zakaj je Ukana dosegla tolikšen uspeh pri bralcih. Kdor pa pozna našo zgodovino in psihologijo Slovencev, se ne bo čudil. V romanu je nekaj, s čimer smo Slovenci presenetili morda celo tiste, ki so mislili, da bodo s presenečenjem zavzeli ves svet. O tem še velja razmišljati. Profesor Pirjevec je postavil nekakšno definicijo, da je »narod moč in moč je naroda. Iz te definicije pa nekateri razvijajo resnico, da mi nismo narod, ker nismo močni. Jaz pa mislim, da smo močni. To smo dokazali v narodnoosvobodilnem boju in že s tem, da smo obstali dolga stoletja na tako eksplozivnem ozemlju. Poleg tega smo Slovenci del socialističnega sveta in del slovenskega morja, in sicer tisti del, ki je najdalj prodrl na zapad in tu tudi obstal. Naj pride karkoli, lahko živimo z zavestjo, da nismo sami.

Roman, ki je grajen na zgodovinskih dejstvih, pa v narodu vzbuja samozavest in vero v smisel pravičnega boja, saj smo vodili vojno z elitno vojsko sveta — z Nemci in s takimi imenovanimi nosilci dvatisletne kulture, z Italijani — in zmagali.

Ukano so najprej prevedli v Srbijo. Za obletnico Oktobrske revolucije je izšla v SSSR pri Vojni založbi v Moskvi. Prva in druga knjiga združeni v eno, v skrajšani obliki, pod naslovom »Darogami vetrov«, kar bi pomenilo »Po poteh vetrov«. Izšla je v nakladi 65.000 izvodov, v naslednjem letu pa bo izšla že tretja knjiga, ki jo že prevajajo.

Odlomke iz Ukane je objavljala tudi poljska revija »Kultura«, kar je oskrbel pisatelj Roman Bratny. Na Češkem dr. Bernhard prevaja prvi del Ukane za založbo »Naše vojne«. Sporočil mi je, da jo mislijo natisniti v nakladi 30.000 izvodov.

RTV Ljubljana je odkupila pravice za snemanje televizijske nadaljevanke. Scenarijsko delo pa je poverjeno Ivanu Ribiču. Kot podlistek izhaja Ukana v Primorskem dnevniku v Italiji in glasilo korških Slovencev v Slovenskem vestniku v Avstriji. Glasilo ameriških Slovencev Prosveta v Chicagu je objavilo prvo knjigo romana. V Pionirskem listu pa Stefan Planinc — slikar, ilustrira Ukano, prirejeno za pionirje.

NOVI TEDNIK: Ali ima to zanimanje še druge razloge? Morda se v eni humani poanti romana. V celotni zgodbi Ukane je namreč večkrat čustveno poudarjen prijateljski odnos med glavnima junakoma. In tudi vaše zaključne misli kažejo, da vam prijateljstvo predstavlja nekakšno temeljno življenjsko vrednoto. Zakaj? In kaj vam pomeni ljubezen?

T. SVETINA: Živimo v surovem in norem času, ko je konflikt osnovni odnos med ljudmi, prijateljstvo in razumevanje pa izjema. Vendar je to prelomni čas, prehodno obdobje, ko si novi, boljši odnosi med narodi in med ljudmi s težavo utirajo pot. Jugoslovanska revolucija je primer heroičnega upora proti nasilju in surovosti skrajne vrste, kot je bil fašizem. Tisti, ki so šli v ta boj, so morali gojiti in imeti moralne vrline, da so v tem neenakem boju vzdržali. Cement, ki je vezal to borbo, je bilo predvsem tovarištvo in prijateljstvo, skovano in preizkušeno v krvi in ognju. To prijateljstvo sem doživel sam. Družim

Tone Svetina

lo nas je in dajalo nam je moči in bilo je tako trdno, da obstaja še danes po tridesetih letih boja. Zanimivo je, da si bil z nekom v borbi skupaj morda le nekaj mesecev, pa te danes vežejo nanj močnejša prijateljska čustva kot z drugim, s katerim si delal skupaj po vojni dolga leta. Zato sem v romanu dal poseben poudarek prijateljstvu. Kajti — najteže je človeku biti sam. Če pa imaš le enega človeka, ki ti je resnični prijatelj, se boš izkopal iz mnogih težav in ne boš nikoli osamljen. Sartre pravi, da smo drug drugemu odveč. Jaz pa pravim, da smo drug drugemu še bolj potrebni.

Ljubezen je pravzaprav vir življenja. Tesno je povezana s svobodo in hrepenenjem po tistem najvišjem in nedosežnem. Ljubezen je najmočnejša strast, ki dela človeka boljšega, ki združuje, ki daje moč.

NOVI TEDNIK: Morda bo zaradi tega še posebej nazoren pogled v razmišljanja, ki ste jih objavili v Komunistu, nato pa objavili v knjigi. V tej knjigi »O boju, porazih in zmagah« navajate mnogo primerov in ugotovitev, ki kažejo vaš povsem jasen in neposreden odnos kot človeka-književnika do določenih pojavov in dogajanj pri nas in v svetu. Kaj menite, ali sodobna slovenska literatura beleži ta čas v polni meri in s takim občutkom, da bo lahko po določenih dobi predstavljala dejansko sliko današnjega duha?

T. SVETINA: V knjigi »O boju, porazih in zmagah« so zbrani eseji, katerih vsebina se nanaša predvsem na probleme vojne in revolucije in na stanje sodobne industrijske civilizacije. Sodobna literatura sicer beleži naš čas na tak ali oni način. Vendar ga ne more odražati v celoti, saj je poznana Marxova misel, da gre razvoj družbene biti vedno pred njeno zavestjo. Je pa nekaj drugega. Danes je trg preplavljen z domačinim in tujim tiskom, potrebnim in

nepotrebnim. Nehote se sprašujemo, kdo naj v naši široki demokraciji napravi red in vnese smiselnost in odgovornost ter zaščiti prihajajočo generacijo pred kvarnimi vplivi razkroja. Glede pisanja ne obstaja samo problem, ali nasprotje med družbeno odgovornostjo ali svobodo. Tu se vsak dan pojavlja stari problem nasprotja med teorijo in prakso. Med poplavo besed in stvarnim življenjem, ki ga vsi živimo. To se pravi, nasprotje med polresnicami in lažmi in samo resnico. Zato ne gre za količino, marveč za kakovost pisanja. Pri nas brez potrebe porabimo na gore papirja in od tega večji del za poneumljanje ljudi. Eden glavnih smislov umetnosti pa je, da služi resnici in lepoti in da pomaga človeku premagovati težave življenja.

NOVI TEDNIK: Ali velja to tudi za umetnost, književnost, ki prikazuje podobo revolucije? Vemo, da pomeni revolucija za narode edinstvene in bistvene dogodke. Tako velika dejanja navadno najdejo svoja prava vrednotenja šele v določenem času, čeprav se že takoj v začetku uvažajo in uveljavljajo spremembe, ki jih revolucija prinaša. Kaj mislite, ali lahko književnost poda v popolni meri dejansko sliko poti revolucije? Ali je ta literatura, ki je pisana v relativno kratkem času po revoluciji, lahko »objektivna«, ali res lahko služi resnici?

T. SVETINA: Naša socialistična revolucija je na pol poti. Naloga revolucije ni samo v tem, da spremeni proizvodne odnose in zagotovi višji standard. Cilj revolucije je spremeniti ljudi in družbo kot celoto. Če Napoleon je dejal, da v revoluciji obstajata dve vrsti ljudi. Tisti, ki jo izvedejo, in oni, ki se z njo okoristijo. Če književnost hoče odražati revolucijo, potem bo odražala tisto revolucijo v glavah ljudi, ki bo trajala večno.

Ne spadam med tiste, ki govorijo o smrti umetnosti, o smrti človeka in o nesmielnem boju zoper tok civilizacije. Človek stoji pred izbiro, ali hoče biti tvorec svoje svobode, usode in samega sebe, ali pa sredstvo neobvladljivih sil. Marx je dejal, da so revolucije lokomotive zgodovine. Človeštvo se je vedno znova upiralo prežvelemu, ki se je hotelo obdržati z nasiljem. Vsaka revolucija se spčenja v imenu moralne ideje. Ko se nasprotja nakopičijo do meje, ko ni več druge rešitve, je upor edino sredstvo zoper vse, kar je gnilo, trlo in kar ovira razvoj.

NOVI TEDNIK: Če je to res — ali more literatura služiti revoluciji tudi tako, da nenehno spominja in oživlja revolucionarne vrednote? Poglejte — današnji mladi generaciji je večkrat očitano, da ne razume ali noče razumeti vrednot revolucije in narodnoosvobodilne borbe. Ali ni tudi preveč formalno spominjanje na dogodke iz borbene preteklosti slovenskih ljudi prispevalo k temu odnosu, ki morda vlada med delom mladine? Kaj moramo potlej storiti, da bodo visoka dejanja naših očetov in dedov spodbujala tudi k spreminjanju sedanosti. In kakšen delež ima pri tem »partizanska« literatura?

T. SVETINA: Glede na današnje stanje nosi starejša generacija več krivde kot mladi. Imamo mladino, kakršno smo napravili sami. Na vprašanje, da mladina ne razume ali noče razumeti vrednot revolucije, bi odgovoril, da je težko razumeti stvari, ki jih sam nisi doživel. Razumeš jih na svoj način, po tistem, kar so ti posredovali drugi. Z agitko in črno belim slikanjem naše borbe so mnoga poskrbeli, da so se mladi zdeli goščali. Še več pa je bilo takšnih, ki so se resno potrudili, da bi revolucija zbledela v spominu naših sinov, mi pa smo storili premalo, da bi bilo drugače. Iluzorno bi bilo pričakovati, da bi se mladi, vsi, kar sami od sebe navduševali in poglabljali v našo krvavo in slavno preteklost. Saj smo bili celo v času borbe v dveh frontah. Danes so stvari jasne. Zato bi lahko mladina v lastnem interesu gradila svojo usodo tam, kjer jo je začela generacija, ki je sprejela boj za spremenitev naše družbe.

Literatura lahko pri osveščanju mladine odigra odločilno vlogo. Samo to, kar bo napisano, bo bodočim generacijam ostalo v presojo. Treba pa je pisati resnico in pomagati mladim, da sodijo in se uče na izkušnjah in na napakah, za bodoče preizkušnje, ki nas še čakajo. Resnica ne more škoditi ali zakriti veličino revolucije. Lahko jo samo poudari. Laži pa ji prav gotovo škodijo.

Glede na vprašanje, kakšen delež ima pri tem »partizanska« literatura, bi rad poudaril, da je partizanska literatura tista, ki je nastala med bojem. Pisanje, ki govori o revoluciji, pa je pisanje kot vsako drugo. Fotografsko obnavljanje dogodkov nima posebne moči. Če pa je to prežarjeno s čustvi in duhom upora proti vsakemu nasilju, potem dejanja naše preteklosti živijo in dobijo moč za sedanost. In s tem seveda tudi spreminjanje sveta, s katerim nismo zadovoljni.

NOVI TEDNIK: In za konec, preden vam zaželimo zdravo novo leto, kaj sedaj pišete? Kaj pripravljate bralcem?

T. SVETINA: Meseca maja 1972 bo pri »Komunistu« izšla monografija o mojem kiparskem delu z naslovom »Upor«. To bo izbor 80 umetniških fotografij, ki jih je prispeval Jože Kološa. Vsebovala bo tudi esej o kiparstvu in tekst na temo »Vojna od puščice do atomske katastrofe«.

Pravkar končujem roman »Zadnji previsa«. To je zgodba o alpinistih, skalaših med dvema vojnama, pravzaprav o Joži Čopu, našem vrhunskem alpinistu.

Pripravljam tudi roman o našem slikarju Jakiju. To bo zgodba o samorastniku in njegovem boju za uveljavitev.

Ze tretje leto zbiram gradivo za vojni roman »Krvava plima«. Ta bi osvetlil Gorenjsko od razpada Jugoslavije do dražgoške bitke in do uničenja belogardistične postojanke na Turjaku. Pripravljam pa tudi izbor esejov o lovu, to se pravi lov z etičnega in psihološkega vidika, na relaciji prvobitna priroda v boju za obstanek z industrijsko civilizacijo.

iz dnevnika slg

Danes nam je spregovoriti nekaj besed o Odonu Horvathu, ki smo ga nameravali uprizoriti v tem mesecu, potem pa je število novoletnih predstav otroške pravljice tako naraslo, da smo morali črtati vse skušnje. Tako bo premiera Horvathove komedije FIGARO SE LOČUJE 21. januarja.

Ustvarjalno obdobje pisatelja zaobjema komaj dober decenij, od leta 1926, ko je napisal svojo prvo ljudsko igró s politično socialno vsebino, pa do leta 1938, ko je poln novih načrtov potoval v Pariz, kjer ga je v polnem neurju ubilo padajoče drevo. Tako je premijni komaj sedemindesetletni pisatelj in dramatik, ki nam je v svojih delih na svojevtrsten način razkrival socialno bedo svojega časa, bleščeča dvajseta leta. Evropa ga ponovno odkriva in v zadnjih desetih letih doživlja avtor pravo renesanso svojih del.

Oblika, forma Horvathovega pisanja — najsi že gre za komedijo ali tragedijo — je ljudska igra. Celotna gradnja je sestavljena iz zaporedja samih stranskih gradenj, ki si sledijo po principu

nekakšne filmske montaže, avtor nas nenehno prestavlja iz enega miljeja v drugega, vsebinski tok dogajanja je povezan tako, da lahko govorimo o romansirani obliki njegove dramske pripovedi. Figaro beži pred revolucijo, s svojo ženo spremlja grofovski par Almaviva čez mejo. Zvesti par ne zapusti svojih gospodarjev vse dotlej, dokler denar ne skopni. Tu se njihova pota ločijo, pride pa tudi do ločitve med Figarom in dobro Suzano. Po mnogih peripetijah se spet vse srečno izteče. Ta ljubezniva komedija ima prav toliko otožnega kakor žalostna igra komičnega. Ob njej lahko posejimo kakor ob dobrih starih časih, ne da bi jim jemali zares in da bi vendarle verjeli vanje. Kajpak s prizanesljivo ironijo, s tanko satiro, ki ga jeta temu odrskemu delu še poseben čar.

Za navidezno lahkotnostjo, za turobno veselo pripovedjo o nekem času je čutili Horvath — tega avstrijskega avtorja brez domovine — kot resnega kronista, ki je na poseben in pristopen način spregovoril o svojem času. jž

Pogumni Tonček

Prosvetno društvo »ZARJA« Trnovlje je priredilo v nedeljo, 26. t. m. ob 10. uri v Narodnem domu novoletno igrice Pogumni Tonček. Ta dopoldanska predstava je bila za KLIMO Po igrici pa tudi med njo, je nastopil dedek Mraz, ki je po končani igri obdaril otroke z novoletnimi darili.

Popoldne ob 16. uri pa je bila predstava v Trnovljah za vse predšolske otroke tega območja. Predstavo si je ogledalo okoli 150 predšolskih otrok. Tudi tu je nastopil dedek Mraz, ki je po končani igrici obdaril otroke. Otroci so bili navdušeni nad igrice. Seveda je treba pohvaliti tudi igralce, ki so se res potrudili in odlično zaigrali, tako da lahko rečemo, da je predstava res zelo uspešna. Posebna pohvala gre seveda režiserju tov. Štefanu Zvižaju.

Prosvetno društvo »ZARJA« Trnovlje bo s to igrice nastopalo. V sredo, 29. t. m., nastopajo v Trnovljah za PREVOZNISTVO, v nedeljo, 2. 1. 1972, pa v Vojniku za vse predšolske otroke.

Zelimo jim veliko uspeha še pri nadaljnjih predstavah.

Razstava Ravne 72

5. januarja 1972 bo ob 17. uri v Mervovem hotelu na Ljubljanski cesti otvoritev razstave likovnih del skupine RAVNE 72. Razstava bo odprta do 12. januarja vsak dan od 9—11 in od 15—19 ure. Razstavljali bodo: Plevnik Darinko iz Sentjurja pri Celju, Bodner Stane iz Raven na Koroskem, Petrovič Stane iz Celja in Kolšek Milan iz Stor. Prvi avtor ima najbolj zastopano tehniko — monotopija, drugi in zadnji se ogrevata za polikolor, Petrovič pa ima vsa dela v olju. Ta razstava bo za Celje vseakor zanimiv dogodek, saj se nam bo predstavila nova skupina slovenskih slikarskih samoukov.

Srečanje z zdomci

V torek je bilo srečanje z našimi zdomci, ki se v teh dneh mudijo v domovini. Sestanek so pripravili Občinski sindikalni svet, Zavod za zaposlovanje, program »Občinski svet ZKPOS Celje«. Ze uvodoma lahko zapišemo, da srečanje ni tako uspešno kot bi si želeli. Predvsem zavoljo tega, ker so bili naši zdomci veliko premalo obveščeni.

Organizatorji so povabili številne sodelavce, ki bi lahko dali temeljite informacije, ki zanimajo zlasti tiste, ki imajo namen vrniti se v domovino. Udeleženci niso bili zadovoljni z nekaterimi odgovori, hkrati pa moramo poudariti, da so bili sestavljeni zelo heterogeno in je bilo zelo težko vsem ugoditi. Predvsem so jih zanimala carinska vprašanja ter odnosi in zaščita z jugoslovanskimi sindikati.

V kulturnem programu so sodelovali: Moški pevski zbor France Prešeren Vojnik pod vodstvom Toneta Volaska, instrumentalno-vokalni narodno zabavni ansambel Vikija Ašiča ter znanj celjski Poldek. Moški pevski zbor si je izbral predvsem domoljubne in druge narodne pesmi, pač take, ki so blizu čustev. Zelo dobro se je odrezal ansambel Vikija Ašiča, ki pomeni novost v tej zvrsti glasbe. Za smeh in razvedrilo je poskrbel celjski Poldek, ki je predvsem ožigal tiste, ki na to srečanje niso prišli, hkrati pa natresel vrsto duhovitih šal predvsem na račun delovnih odnosov. Mislimo, da je prav, če zapišemo željo sekretarja slovenskih sindikatov v zahodni Nemčiji, ki je izvenela kot povabilo na obisk k njim. Upamo, da se bo tudi to uresničilo.

Na tem tradicionalnem sprejemu so bili navzoči tudi nekateri vidni javni in družbenopolitični delavci iz celjske in laške občine.

Za zaključek moramo omeniti tudi predlog, ki predvideva spremembo oblike in informativnih novoletnih srečanj z našimi zdomci. S. Z.

DELOVNI KOLEKTIVI O LETU, KI GRE H KONCU

Kovinsko podjetje KOMOS v Slovenskih Konjicah: V preteklem letu je usmerilo vse svoje sile v ostalih prostorih, da jim bo v prihodnjem letu omogočeno normalno in uspešno poslovanje. Letos so opustili del proizvodnje, registrirali pa so izdelavo notranje opreme za industrijo in trgovino, transportna sredstva itd. Podjetje je raziskalo tržišče in se že dogovarja z italijanskimi ter madžarskimi partnerji zaradi sodelovanja. Podjetje vidi edino rešitev v razširitvi proizvodnih prostorov, zato je problem lokacije, ki jo je v Slovenskih Konjicah težko najti v skladu z urbanističnim redom, izredno pereč. Z novimi prostori se bo povečala produktivnost dela in povečal se bo dohodek delavcev, ki je letos v povprečju znašal 1000 dinarjev. V novo leto odhajajo v podjetje Kosmos z upanjem na razširitev proizvodnih prostorov.

TRG. PODJETJE »MODA«, CELJE: Kljub močnejši konkurenci so dosegli lepe uspehe. V primerjavi z lanskim letom bo prihodnji ob zaključku letošnjega narasel za okoli 20 odst. V vseh poslovalnicah so se uveljavili s solidno posrežbo, dobro izbiri, kvaliteto ... Obnovili in povečali so obrat »Torbica«, prihodnje leto pa pride na vrsto poslovalnica »Stari trge«. V načrtu je tudi ureditev boutiquea za mlade. Lokacija je predvidena v dosedanjih prostorih čebelarstva družstva na Tomsčevem trgu. Poznejši program pa zajema razširitev »Vesne« in ne nazadnje »Vojne«.

CELJSKA PODRUŽNICA LJUBLJANSKE BANKE: Prvega aprila je bila izvedena integracija celjske kreditne banke z ljubljansko. Sicer pa je celjska podružnica Ljubljanske banke samo letos ustanovila sedemnajst pionirskih hranilnic v šolah. Zdaj dela vsaka skupaj 31 pionirskih hranilnic, ki so zajele 6.000 otrok. Hranilne vloge pa znašajo okoli 300.000 din. Ustanovili so nove poslovne enote v Bistrici ob Sotli, Podčetrniku, Kozju, Vojniku, Polzeli in Braslovcah. — Po vrednosti so nevezane hranilne vloge v primerjavi z lanskim letom porasle za 20 odst. (stanje okoli 180 milijonov din), vezane za 8

odst. V celoti je banka samo letos zajela okoli deset tisoč varčevalcev več, kot jih je imela lani. Skupaj jih je 91.000. Po vrednosti so devizni računi porasli za 106 odst., po številu lastnikov za 40 odst. Podobni porasti so značilni za žiro račune občanov in za stanovanjsko varčevanje. Potrošniški kreditov je bilo letos za 20 odst.

TRG. PODJETJE »TKANINA« — CELJE: Nova pridobitev letošnjega poslovanja je vsekakor poslovna valnica »Veronika« v Zidankovi ulici, ki se je navzlic bolj ali manj neprimerni lokaciji lepo uveljavila. Specialni ženski oddelki so zasloveli. V prometu pričakujejo okoli 45 odst. povečanje v primerjavi z lanskim letom! Lep delež v tem odstotku ima oddelki na debelo. V načrtu imajo preselitev uprave na Teharsko cesto, v kolikor bo oddelki na debelo sploh ostali na tisti lokaciji. Zaradi priključka na hitro cesto bo bržčas v napoto. Toda, to so samo predvidevanja. Vrh tega nameravajo urediti celotno tretje nadstropje veleblagovnice v poslovalni del. Tu naj bi svoj prostor dobili tudi bife.

TRG. PODJETJE »TEHNO-MERCATOR«, CELJE: Otvoritev velike blagovne hiše »T« v Gubčevi ulici — največji uspeh. Po njeni zašlugi je Celje pridobilo na ugledu kot iskano potrošniško središče. Plan prometa so dosegli že v enajstem mesecu poslovanja, prav tako predvidene sklade in podobno. Veleblagovnica »T« se je uveljavila. Njen povprečni mesečni promet znaša 7 milijonov starih dinarjev, so pa dnevi, ko iztržijo tudi po 450.000 din na dan in več. Velika blagovna hiša ob Gubčevi ulici je postala pretesna. Zato je v načrtu ureditev »T 2«, to pa je železninarja ob Stanetovi ulici. Porušili bodo zadnji del železninarja, zgradili novega in tako dali nekaterim oddelkom v sedanji veleblagovnici več zraka. Izdelava načrtov je v teku. Perspektiva »T2« je 1974. leto. V naslednjih dveh letih pa pridejo na vrsto nova skladišča, in če bodo pogoji, tudi ustrezen gostinski obrat.

TRG. PODJETJE »KOVINTEH-NA«, CELJE: V sredini leta je kolektiv odprl novo poslovno stav-

bo ob Mariborski cesti. Tokrat ni šlo samo za nove delovne prostore, marveč veliko bolj za solidnejšo uveljavitev do poslovnih partnerjev. Delo v novih prostorih je odprlo nove perspektive in utrdilo ugled podjetja, ki sodi med največja pri nas. V prometu so zabeležili približno 30 odst. povečanje v primerjavi z lanskim letom. Zlasti velja opozoriti na zunanje-trgovinsko poslovanje. Pri vsem tem je hvaležna ugotovitev, da je bila dosežena neprimerno večja kvaliteta v zunanji trgovini. — V prodajo je šla kompletna oprema za potrebe industrije in to po zaslugi inženjeringa. Navzlic velikim težavam je kolektivu uspelo zadržati likvidnost na ustrezni višini. Tako je lahko nastopal kot soliden poslovni partner v vseh primerih.

TRGOVSKO, GOSTINSKO IN PROIZVODNO PODJETJE

»MERX«, CELJE: Med najpomembnejše uspehe v letu, ki gre h koncu, kaže uvrstiti otvoritev novega hotela v Celju. V ta okvir sodi tudi nova pekarna v Hrastniku, povečanje bazenov za kisanje zelja in ne nazadnje IBM oddelki za elektronsko obdelavo podatkov. Začel bo 1. januarja. Merx se tako uvršča kot prvo trgovsko podjetje v Celju, ki uvaža IBM sistem za spremljanje in analizo poslovanja. Predvidevajo, da bodo do konca leta zabeležili 25 odst. povečanje celotnega prometa v primerjavi z lanskim letom. Isto velja za dohodek in druge pokazatelje poslovanja.

ALPOS SENTJUR:

Najbolj znana delovna organizacija v Sentjurju, tovarna kovinskih izdelkov in opreme ALPOS, je ob koncu leta zaposlovala 350 ljudi. Vrednost proizvodnje je v tem letu znašala 75 milijonov novih dinarjev, prihodnje leto pa jo planirajo na 90 milijonov. Povečanje bodo zabeležili v proizvodnji sivnih cevi ter opremi za trgovine in skladišča. Vzporedno s proizvodnjo se stalno dviga tudi povprečni osebni dohodek. V zadnjih mesecih leta je bil 1.620 dinarjev in več.

NADALJUJEMO Z VELIKO NAGRADNO IGRO

sledite

IN PRIPRAVLJAMO NOVA PRESENEČENJA

TRGOVSKO PODJETJE NA VELIKO IN MALO TEHNO-MERCATOR CELJE

STRAST DO NEVARNOSTI

DESETKRATNI DRŽAVNI PRVAK NORBERT SALOBIR O SVOJIH DIRKAH NA STEZI IMA NEPREVIDNOST IME SMRT

Norbertu je bilo štirinajst let, ko mu je oče kupil motor Saxs, 98 kubikov. Sam je zanj žrtvoval klavirske harmonike. Ze tako zgodaj se je jasno začela njegova pot, njegova strast, ki ga je pripeljala do deseterkratne osvojitve državnega prvenstva. Prve dirke je gledal leta 1948., drugo leto prvič tekmoval in z znamko 500 kubični Bianchi zasedel tretje mesto. Navdušenju ni bilo konca. Od šte-

fana SAHA, znanega dirkača, je kupil motor BMW in s to znamko vozi še danes.

Dolga je njegova dirkaška zgodovina. Glavni mejnik je bilo leto 1963, ko se je končno odločil, da bo vozil samo motor s prikolico.

»Čim starejši si, manj močan si. Zato nisem hotel voziti solo in prikolico, ampak sem se raje specializiral samo na prikolico.«

Za prikolico je potreben so-

vozač. Človek, na katerega se mora dirkač zanesti toliko in še več kot nase. Samo napačen gib, majhna neprevidnost ali napačna izbira trenutka, ko se vrže v to ali ono stran in že drvi proti tebi stena, drevo, si že izven steze. Sovozači so bili vsi v družini, sestra Marta, žena in sedaj sin Bert. Prvi in dolgoletni sovozač pa je bil Alojz ARCAN. Temu sta sledila še Ivo LIPOVNIK — dolgoletni pr-

vak države v kategoriji 250 kubikov — in Peter SELJAK, večno drugi v kategoriji 50 kubikov.

Prvo državno prvenstvo je Norbert Salobir osvojil 53. leta v solo vožnji. Danes je za njim deset osvojenih prvenstev. Zadnje letos. Za svoj največji uspeh pa šteje svetovno prvenstvo v Monzi, kjer je v izredni konkurenci zasedel odlično sedmo mesto. Mednarodne tekme so sploh problem, ne samo zaradi stroškov, ampak tudi uvrstitve. Sodeluje približno 30 dirkačev in uspeh je vsako mesto do petnajstega. Norbert je na številnih tekmah v Čehoslovaški, Zahodni Nemčiji, Avstriji, Italiji in drugod bil vedno med mesti od četrtega do desetega. Samo enkrat je bil štirinajsti. Možnosti za tekmovalje je imel in jih še ima v Finski, Franciji, Spaniji ter Belgiji, kamor ga vedno vabijo, vendar zaradi službe ni mogoče biti povsod.

RAJE V LJUBLJANO KOT V NEMČIJO

V prvih dneh letošnjega decembra je dobil za isti dan dvojce vabil. Prvo za Ljubljano na podelitev pokalov za državno prvenstvo, katerega je osvojil v vožnji s prikolico, in drugo v tovarno BMW v München.

»Žal v Nemčijo nisem mogel zaradi Ljubljane, čeprav sem imel plačane vse stroške. Raje sem odšel po priznanje za državno prvenstvo.«

Ko sem Norbertu v pogo-

Norbert Salobir

voru omenil stroške dirk, se je široko nasmehnil:

»O stroških sem raje tiho. Motor, ki ga imam, zdrži deset večjih dirk, torej eno leto. Nato je potreben generalnega pregleda. Ta je drag. Čeprav imam motor že dolgo, je danes med brati vreden dvajset in pol milijona starih dinarjev. Edini dohodek dirkača je startnina.«

Norbert ima danes za sabo že 350 startov, kar je približno 27.000 kilometrov dirkalnih steza. Toda kdo bi prešel kilometre in kilometre treningov, priprav in drugega!

V vsem tem času je imel na dirkah samo dve manjši nezgodi. Prvo 65. leta v Portorožu in drugo na gorskih dirkah na Ljubelju.

»V Portorožu sem se povadil po cesti na treningu, dan pred tekmo. Odpeljali so me v bolnišnico in drugi dan pred tekmo sem pobegnil ter prišel na start. K sreči so me zadržali. Danes sem prepričan, da bi se v takšnem stanju ubil.«

Da, to je stalna nevarnost vsakega dirkača, ki z 250 kilometri in več brzi po stezi:

BO SIN NADALJEVAL TRADICIJO?

Lani Norbert ni bil državni prvak. Hudo mu je bilo. Ostal je sicer nepremagan od jugoslovanskega vozača, toda na zadnji dirki mu je odpovedal motor in bil je ob devet dragocenih točk. In na tej dirki bi mu zadostovalo že 5. mesto.

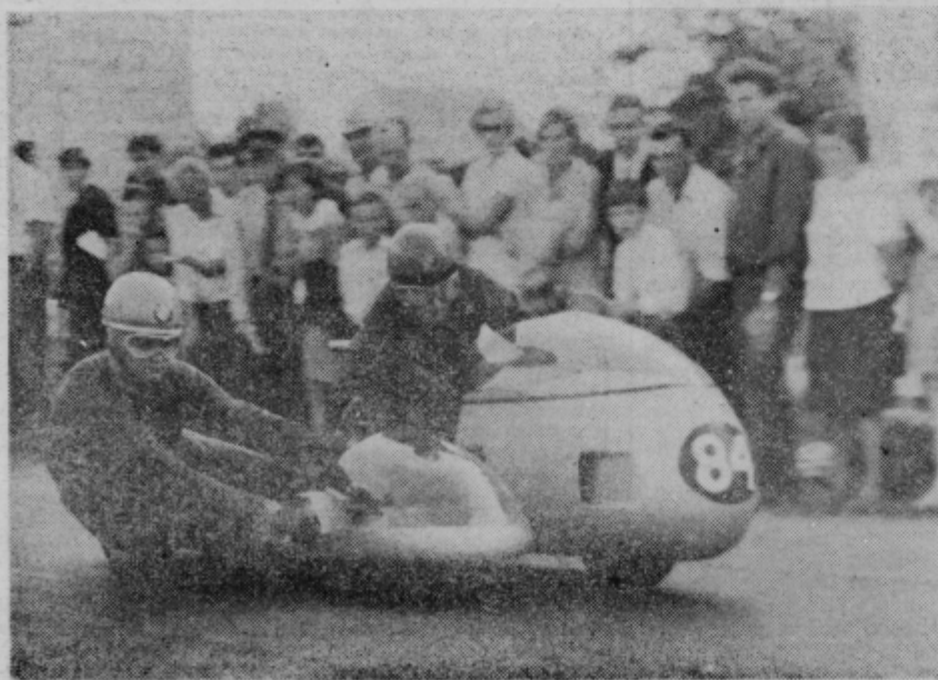
»Moja najtežja dirka je bila v Nürburgringu. 24-kilometrski krog samih ovinkov. Šest krogov. Le tisti, ki vozijo, vedo, kaj pomeni držati prikolico šest krogov. Z Bertijem sva bila 14. Po tekmi je sin legel na motor. Nikdar več na takšno dirko.«

Tudi sin ima strast do dirkanja, po očetu. Oba vesta, da se bo nekoč — morda prav kmalu — mladi Salobir osamosvojil. Se bosta kdaj srečala kot konkurenta na stezi?

»Med vožnjo je potrebna popolna koncentracija, ne vidiš ničesar razen steze, ki drvi proti tebi. Nevarnost? To sta slabo vreme ali ovira na stezi. Človeku pride strast do brzine, do nevarnosti v kri. Brzina? To je užitek, kot ga ima nekdo drug ob drugi stvari. Jasno, Bertu bo dirkal. Samo prehitel motor ne sme imeti za začetek. Sam sem imel serijskega. Zaupam sinu. Povsod na vseh dirkah je z mano že od otroških let. S 6 leti je vozil osebni avtomobil. Isto leto sem zmagal v Gornji Radgoni. Kot šestletnik je vozil motor v častnem krogu, ko sem nosil lovorko.«

Odšel je nasmejan z opravičilom: mudi se mi. Vedno se mu mudi, najbolj pa na dirkalni stezi. In prav tu s tem žanje uspehe. Kot sam pravi, jih bo še.

MILAN SENICAR

Norbert in Bert v elementu

Čas, ko se poslavljamo od starega leta in se pripravljamo na to, kako bomo kar najlepše v krogu svojih dragih, prijateljev in znancev pričakali novo leto, je čas mnogoterih izrečenih in neizrečenih želja. To je čas, ko si ljudje voščijo vse najboljše, ko si stiskajo roke v iskrenih željah. Novoletni čas pač nosi s seboj svoj poseben pečat, ki daje svojstveno razpoloženje dnem, ko se iztekajo zadnji dnevi starega leta.

Tisoče in tisoče želja nosimo v svojih srcih. Majhnih in velikih, takih, ki jih lahko uresničimo sami in takih, katerih rešitev je odvisna v prvi vrsti od drugih ljudi. Različne in mnogotere so naše želje, le redke med njimi pa take, ki se v celoti uresničijo. Tudi mi smo želeli med mnogimi zvestimi bralci našega časnika izvedeti, kakšne želje imajo in s katerimi stopajo v novo leto. Obiskali smo nekatere med njimi, ki so nam povedali takole:

OLGA-MERY DETICEK, dijakinja iz Podplate: Predvsem želim, da bi bila v prihodnjem letu zdrava in da bi uspešno končala šolo, ki jo obiskujem v Mariboru. Kot predstavnica mlade generacije si želim, da bi čimprej na svetu zavladal mir, da bi se ljudje spoštovali in da bi skupaj gradili lepšo prihodnost. Tovarišu Tito pa želim, da bi bil kar najbolj zdrav in da bi nas še dolgo tako uspešno vodil, kot nas je doslej.

TOMISLAV KOCICA, steklograver v Steklarni Boris Kidrič v Rogoški Slatini: Jaz osebno imam čisto posebno željo. Moja žena je Hrvatka, pa si želim, da bi v prihodnjem letu kar najuspešneje odpravili vse negativne pojave in zdrahe, ki vnašajo toliko nemira med ljudi. Nadalje želim, da bi se vsi jugoslovanski narodi čimbolj strnili, da bi enotni in da bi tako uspešno premagali vse težave. Kot občan Rogoške Slatine pa bi rad, da bi le-ta v turističnem smislu še bolj napredovala da bi pridobili ustrezen kader, ki bi znal izkoristiti vse možnosti, katere naš kraj tako ponuja.

OLGA SKET, kmetica iz okolice Smarja pri Jelšah: Morda se čudno sliši, vendar želim si, da bi v prihodnjem letu dobila kje službo in se zaposlila, da bi tako zaslužila kakšen dinar, saj za prihiš tako primanjkuje. Pa

tudi to si želim, da bi se v prihodnje malo zmanjšale šibire, ki so za nas nekatere kmete kar previsoke. Da ne bom pozabila, tudi to zapišite, da želim veliko zdravja TITU. Želim si tudi to, da bi prihodnje leto šla malo okrog, saj razen v Celju, še nisem bila skoraj nikjer drugje.

TONE VIDMAR-LUKA, narodni heroj iz Rogoške Slatine: Obilo zdravja in dobre volje, pri čemer pa naj bi se v prihodnje razvijalo tudi to-

varištvo tako, kot smo oili tega navajeni med NOB. Želim si tudi, da bi se učinkovito rešili številni problemi kmetov-borcev. Še zlasti pa tistih, ki so vojaški invalidi. Pa tudi medsebojne odnose bi kazalo malo urediti, potem bi bilo še lepše. Srečno novo leto vsem bralcem Novega tednika!

ERIKA PENAVA, gostinska delavka iz Slovenskih Konjic: Želja, ki jo nosim v sebi, ni uresničljiva samo od moje volje, ampak bodo morali kar precej sodelovati tudi drugi; želim si namreč, da bi v prihodnjem letu le prišla do ustreznega stanovanja, v katerem bi si lahko uredila svoj družinski dom. Nadalje si želim čimveč uspehov pri delu, pa seveda tudi zdravja. Brez tega ne bo uresničenih želja. Lepo bi bilo, če bi prihodnje leto odpravili tudi vsa nasprotja, ki se porajajo v naši domovini in da bi na svetu zavladal mir.

SILVA SRAMEL, delavka iz Smarj: Moja največja želja za prihodnje leto je v tem, da bi imela kar največ uspehov na delovnem mestu, da bi bila zdrava in zadovoljna. Sicer pa si želim, da bi bil na svetu mir, da bi se končala vojna v Vietnamu in da bi nam še dolgo, dolgo živel naš Tito.

SLAVKO ZUPANC, uslužbenec iz Sentjurja: Najbolj si želim to, da bi bilo v prihodnjem letu čim manj takšnih dogodkov, ki bi razburjali občane. Tu mislim tudi na te naše ljube cene, ki lezejo samo navzgor, osebni dohodki pa jih nikakor ne morejo dohiteti. Prečudovito bi oilo, če bi uspeli naše gospodarstvo tako urediti, da ne bi bilo potrebno našim ljudem iskati dela v tujini. Čim manj zdomcev!

JOZE MATIJEVIĆ, študent iz Velenja: Mladi imamo svoje želje. Tudi takšne, ki jih včasih starejši le težko razumejo, zato o teh pravzaprav ne bi govoril. Želim si, da bi uspešno končal študij, da bi bil zdrav, kar je prvi pogoj za vse ostale želje. Se zlasti si želim, da bi se naše gospodarstvo v prihodnjem letu dokončno stabiliziralo. In seveda tudi to, kot vsi mladi ljudje, da bi bil zdrav tudi tovariš TITO, da bi nas uspešno vodil še dolgo, dolgo let!

ALBIN ZAMERNIK, zdomec, ki živi že 12 let v Toron-

tu, v Canadi, trenutno pa na obisku v domačem kraju, v Lučah ob Savinji: Želja je veliko, nekaj tudi takih, ki jih človek nosi samo pri sebi in jih hrani kot svojo skrivnost. Želim si, da bi tudi prihodnje leto lahko prišel v domači kraj, med svoje. Rad pa bi se tudi vrnil v domovino, seveda, če bi dobil ustrezno zaposlitev. Želim, si, da bi bili doma vsi zdravi in da bi se Luče tudi v prihodnje tako razvijale kot doslej.

HENRIK OROZ, uslužbenec iz Zreč pri Slovenskih Konjicah: Najbolj si želim, da bi v prihodnjem letu na vsem svetu zavladal mir, mir za vse ljudi. To bi bilo res čudovito. Osebno si želim seveda zdravja. Kot Zrečan pa si želim še to, da bi naši krajevni skupnosti kar najbolj uspelo uresničiti vse načrte in programe, ki jih imajo. Sicer pa mislim, da bo kar lepo tudi prihodnje leto, če bomo le obdržali vse to, kar imamo. Se eno željo imam — da bi naš dragi tovariš Tito še dolgo živel in nas vodil tako kot doslej.

IVAN DOLINSEK, rudar — kopač v velenjskem rudniku lignita: Najbolj si želim zdravnja in zadovoljstva in da bi se dobro imel, vsaj tako kot doslej. Pridružujem pa se tudi željam tistih številnih rudarjev, ki bi radi, da bi v Velenju kaj kmalu imeli svojo bolnišnico. Sicer pa želim, da bi na svetu zavladal mir. Svoboda za vse ljudi, da bi bili vsi ljudje na svetu srečni in zadovoljni.

ANICA STRAHOVNIK, delavka v Polypexu iz Šoštanja: Verjetno si vsi ljudje najbolj želijo zdravja in osebne sreče. Tudi z mano je tako. Nadalje pa si želim tudi to, da bi prihodnje leto končno zgradili oziroma asfaltirali cesto v Lokovico, kar nam že tako dolgo obljublajo, pa doslej še ni iz vsega nič. V službi si želim, da bi ostalo tako kot je, sicer pa naj bi

na svetu zavladal mir. Tito pa naj nam še dolgo živi, čil in zdrav!

STANKO MOLICNIK, delavec na bencinski črpalki v Mozirju: Med vsemi željami, ki jih imam, si vsekakor najbolj želim to, da bi dobil stanovanje kje bližje delovnemu mestu. Sedaj se namreč vozim preko 20 km daleč, kar pa ni niti prijetno niti poceni. Kot občan mozirske občine si najbolj želim to, da bi čimprej asfaltirali cesto v Podvolovljek, o čemer se zadnje čase toliko govori. To bi bilo v glavnem vse.

FRANC BERDNIK, ključavničar iz Zreč pri Slovenskih Konjicah: Pravzaprav nimam posebnih želja. Morda to, da bi bilo prihodnje leto vsaj takšno kot letošnje, da da bi se popravilo naše gospodarstvo, da bi bili vsi kar najbolj zdravi. Pa še eno posebno željo imam, ki pa seveda ni odvisna od mene. Okusil sem vojne strahote, zato vem, kako težko je. Želim, da bi prihodnje leto prišlo mir v Vietnamu in vsem tamkaj živečim ljudem. Pa še bralcem Novega tednika želim vse najboljše v novem letu!

Mnogo je različnih, mnogo pa tudi skupnih želja. Sreče, zdravja in osebne zadovoljstva si vsi najbolj želimo. tega pa v največji možni meri želimo tudi vam, zvesti bralci, tudi vam, ki ste pravkar prebrali te vrstice. Srečno torej in zadovoljno Novo leto 1972!

TEKST IN SLIKE:
Berni Strmčnik

ANGELA LESKOVSEK, gospodinja na kmetiji v Letušu: Zdravja, zadovoljstva in osebne sreče. Nadalje si želim, da bi na svetu čimprej zavladal mir in da nas ne bi nikoli zažele strahotne vojne. No, imam pa še eno željo. Rada bi, da bi se v prihodnjem letu končno uredila cene kmetijskim proizvodom, saj skoraj nič ne dobimo za tisto, kar prodamo, kar kupujemo pa je tako drago. Sploh je življenje malo predrago in bi lahko bilo cenejše. Potem bi bilo še lepše.

VLADO PRATEMETER, direktor iz Slovenskih Konjic: Naj s svojimi željami pričnem kar s podjetjem, v katerem delam, to je v Komosu. Največja naša in moja osebna želja, da bi podjetje v prihodnjem letu dobilo ustrezne prostore, saj bomo le tako uspešno uresničili vse načrte, ki jih imamo za prihodnje leto. Rad bi tudi, da bi se s tem, našim delovnim ljudem občutno izboljšali delovni pogoji. Sicer pa si želim le še to, da bi nas Tito še dolgo vodil in da bi na svetu čimprej zavladal mir.

**V VSAK DOM
NOVI TEDNIK!**

ZADNJI SVETINSKI KOLEDNIK

ŠE ENA STAROŽITNOST, KI IZUMIRA

Koledniki so izumrli. Pregnali so jih gramofoni in radijski sprejemniki, tranzistorji in televizorji. Koledniki so bili vaški muzikantje, ki so ob praznikih, sobotnih večerih, ob nedeljah in včasih tudi kak delavnik pozimi z otrplimi prsti od trdega dela prebirali gumbje na harmonikah, klarnetih, na pozavnah, basih in trobentah. Bili so glasbeniki revnih in preprostim ljudem, ki niso imeli koncertnih dvoran, godbeniki v odročnih podružničnih cerkvah, spremljevalci svatovskih sprevedov, procesij, fantov, ki so šli k vojakom. In ob novem letu so godli in piskali po vaseh, od hiše do hiše, za drobiž in kar tako za kupico vina, klobaso, kos potice.

Ivanu Ulagi, doma v rebri med Glažuto in Svetino, daleč naokoli pravijo Vrhovski Anzek, tisti, ki pa so mu še bliže, pa kar Vrhovski Vrhac. Ivan Ulaga je namreč precej potegnjena dedec in pravi, da bodo zaradi tega še za rakev večji stroški, ker bo iz daljših desk.

Vrhovski Anzek, sin vaškega godca, enega od tistih, ki so v Svetini in Laškem ustanovili pihalni godbi, je začel igrati pri desetih letih, tako

jih fotografskih ploščah, ker je bil ta hribovski muzikant tudi fotograf.

»Za novo leto sem hodil igrati že z očetom,« pravi Anzek, »obredli smo vasi in hiše od Laškega vse tja čez Celje v Savinjsko dolino. Bili smo po ves teden na poti. Instrumenti se nam niso imeli časa ohladiti, razen kakšno urico ponoči, ko smo kje maice zadremali. Preživeli smo se dobro, kajti med prazniki ljudje ne otepajo krompirja v oblicah. Odžejali smo se tudi. No, pa še kakšno pest drobiža smo vsak dan nabrali.«

Ker je vselej s svojim klarinetom spremljal ljudi svojega stanu, preproste kmečke ljudi ob veselih trenutkih, jih je spremljal tudi takrat, ko je šlo za življenje. V partizanih je zbral muzikante iz vseh vetrov, svoje domače, pa Trboveljčane, Raštanjčane in ustanovil najprej redno godbo. Komandant Bračičeve brigade Milenko Knežević je bil nad njimi tako navdušen, da ni dal prej miru, dokler ni s komandantom kozjanskega odreda naredil kupčije in zabarantal nekaj mitraljezov, pušk, streliva in bomb za »plehmuziko«, ki je bila po tistem glasba štirinajste divizije.

»Nikoli več ne bom imel takšne godbe, kot je bila v štirinajsti. Sam vrag ve, kaj me je držalo, da se nisem obesil na mikavna vabila, naj ostanem v vojaški godbi. Kapelnik sem bil, izšolal bi se, kot se je moj brat Jurij,

ki je zdaj nekje v Italiji profesor glasbe. Vleklo me je nazaj v te hribe, med moje hribovce, ko da sem jim po

STRELA, KAJ NISI PADEL?

Ko se je Vrhovski Anzek vrnil po koncu vojne od partizanov, kjer je vodil godbo XIV. divizije, ga je sosed ves navdušen pozdravljaj:

— Strela, kaj nisi padel v hosti?

Možak, ki je vsakemu stavku dodal strela, se je na precej nenavaden, toda vseeno pristrčen način razveselil vrnitve vaškega godca in veseljaka.

tradiciji vrhovskih muzikantov z dušo in telesom zapisan. Menda sem jim res. Spet smo igrali na ohceti, na veseljah, pa na proslavah in ob praznikih. Pa je muzika vedno manj donosna reč. Moral sem poiskati delo, ker kočarija nas ne more preživeti.«

Vrhovski Anzek, ki je spravil toliko parov s svojimi valčki in polkami v jarem, se je nazadnje sam ujel. Pri štiridesetih letih, ko so začeli ljudje verjeti, da se ta preklicani muzikant ne bo nikoli obabil. Toda vrč hodi tako dolgo do studenca...

Tako je Ivan Ulaga, kot njegov oče njega in brate,

Takle je popoln orkester

UPANJE PA TAKŠNO!

Vrhovski Anzek, godbenik, bivši partizan, si služi kruh kot cestar na cesti med Storami in Celjsko kočo. Ko sem ga oni dan vprašal, če se za njegove osivele lase ne spodobijo, da bi se upokojil, se je možak zasmelaj:

»Premalo let imam. Me bo že penzija doletela, tule kje na cesti ali pa s klarinetom v rokah.«

Kak dan pozneje, pa sem ga na Svetini pri Klinarjevih spomnil, da bi se morda upokojil invalidsko, kot partizan:

»Kateri dohtar bo to sforil? Kaj mi pa manjka?« je dejal glasno in dodal tišje, »tule pri obloženih mizi.«

načul igrati vse štiri otroke. Kaj zato, če sta dve puncil Mar nimata posluha, ust, dovolj sape in spretnih prstov? Tako zdaj on in njegovi štirje nasledniki predstavljajo kar krepki del senjurske godbe, sami zase pa so tudi ubrana godbica, takšna, kot so pred desetletji obiskovale kmečke hiše ob ohceti in kolinah, pa vaši ob praznikih, veseljah, žegnanjih in ob novem letu. Ivan starejši, pa devetnajstletna Ivanka, sedemnajstletnik Ivan, štirinajstletna Marijana in šele komaj najstnik Marjan, so torej tretja generacija vrhovskih muzikantov. Se jih vsepovsod radi poslušajo, jih vabijo. Za novo leto sicer ne bodo koledovali, bo pa sta Anzek podkuril pod podplate gostom na Celjski koči in še sam bo zaplesal, pa čeprav na poskočnice konkurenceplošč.

J. KRASOVEC

PA RAZUMI UCITELJA?

Ko je bil Vrhovski Anzek še bosopeti šolar, je nekega dne pritutil domov, češ da ga je učitelj naklestil.

Mati ga je vprašala, če je nagajal, če ni imel naloge.

»Nee. Vprašali so me, koliko je sedem in tri.«

»In tega nisi vedel, da je deset?«

»O, še več kot deset sem rekel, pa sem jih vseeno dobil,« je potožil Anzek, ki ni mogel razumeti posledice, če je učitelju privoščil, da bi bilo sedem in tri več kot deset.

kot njegovi štirje otroci, med katerimi najmlajši, Marjan, tudi nima več kot deset let. Od tistih dob do danes je Vrhovski Anzek preigral najmanj na dvajsetih ohceti. Za toliko ima dokaze na svo-

ŽELJA OB POLNOČI

POLNOČ — ta besedica je že po svojem osnovnem pomenu nekaj posebnega. Kadar jo najdemo ali celo uporabljamo v pesniški obliki, pa je sploh nekaj posebnega. Lahko nam pomeni nekaj skrivnostnega, lahko obetavnega — skrajneži pa gre do še dalje in polnoč je luno vred diskvalificirajo pri ljubezni, vzdihljajih. In kot žas, ki karaktirizira prehod, neko ločnico in je ob svojo avreolo.

Bliža se čas, ko nam bo polnoč pomenila morda celo več, kot si lahko sredi vsakdanjega življenja mislimo. Prestavila nas bo v novo obdobje. To bi lahko bil tudi kakšen drug čas, a naj ostane polnoč. Naš razum in srce sta že navajena nanjo. In kdo ne bi imel želje ob tem trenutku? Zato smo tudi pred časom objavili nagradni natečaj pod naslovom Želja ob polnoči. Objavljamo najboljše prispevke, ki bodo nagrajeni. Pa vsem skupaj srečno!

Še enkrat je objel ulico s pogledom. Prazna. Le stara luč je orilela in osvetljevala ulico z medlim sijem. Nestrpnost je pogledal na uro. Osem. Nikoli ni zamudila, mu je šepnilo. Rahel piš je zavrtinčil zrak, nasičen s snežinkami. »Zaradi snega, saj,« si je rekel in se prestopil. Mraz mu je zlezel v čevlje. Bil je vajen čakanja. Iz hišnje gostilne je zaslišal muziko in smeh. Da, praznovali so že, veselili so se Novega leta. Z roko

je segel v žep. S tresočimi prsti je otipal listnico. Bila je polna. Ob tem je začutil toplino denarja priganega s trdim delom. Mesecno delo je bilo stisnjeno med usnje in je čakalo, da bo služilo gospodarju. Iz premišljanja so ga predramili tihi koraki. Bila je ona. Nasmejala sta se. Ona lepa, bogata, on lep in reven. Bila sta mlada. Zavila sta okoli hiše. Sneg je ječal pod nogami. Stopila sta v gostišče. Po prostoru se je razle-

gala glasba in skrbela za vzdušje gostov. Odpejali so ju do mize. »Kaj boš?« je vprašal vjudno. Z navajeno kretnjo je odprla menu list in pogledala na znano mesto. »Ne, danes je Silvester, zato nekaj posebnega.« Nasmehnil se ji je in se zasukal po lokalu. Streljaji v brezhibnih oblekah so hoteli od mize do mize in se smehljali. Sami neznanzi obraz. On je jedel v uradniški menzi, kjer je bil vajen čakanja s pladnjem v roki. K mizi je pristopil streljaj. »Mogoče že aperitiv?« je spregovoril vjudno. »Konjak, dvakrat,« je odvrnila ona. »Lepo je danes, Janas.« »Da,« je odgovorila razigrano. »Pojdiva plesat.« Plesala je brezhibno. Po plesu sta si privoščila dobro večerjo. Nato se je odgnila zavesa na odru in sledil je program. Rdeča svetloba je osvetljevala oder in nastopajoče. Sveče na mizah so ustvarjale intimno vzdušje. Parfumi so se topli med seboj in vladalo je svečano vzdušje.

Na oder je stopil napovedovalec: »Dragi gostje, pripravite si želje za svečan trenutek, ki bo kmalu nastopil! Izrecite želje ob polnoči! Nastopil je svečan trenutek! Rdeča luč je ugasnila in neke iz teme se je oglasil gong. Plemeniti so vztrepetali od vzklikanja in luči so se prižigale. Znašel se je v njenem objemu. Vedel je, kaj si želi. Toda bila je poročena. »Kaj si mi rekla?« je vprašal. »Da grem k Tanji,« je rekla z nasmehom. »In on?« »Šel je v klub.« »Ni mi prav, veš.« Dvignila je kazarec in nazdravila sta.

Divje zvonjenje ga je prebudilo iz sna. Ni se hotel zbuditi, zdaj se ne. Toda podobna mu je spila vala izpred oči. Odgrnil je rdečo zaveso. Iz sivga neba so silili vedno novi roji snežink. Pogledal je na uro — polnoč. Obkekel se je in se zasukal v koledar na steni. Z rahlo kretanj je odtrgal še zadnji listič. Zaklenil je vrata za seboj in stopil po ulici. Sneg je ječal pod nogami. Zavil je okoli hiše. V žegoci je začutil lakoto. JANEZ HARIJAN, Trubarjeva 2, Celje

ŽELJA PO SVOBODI

Zloglasni zapor v Lepoglavi, me seca decembra na starega leta dan. Na zibajoči železni postelji v polmračni celici sedi jetnik s številko 44332. Ime mu je Mile. Skozl malo mrežasto lino negibno opazuje posamezne snežinke, ki se med sabo prepletajo in padajo na mračno dvorišče zapora. Spomin mu priklide decembrski dan pred petimi leti. V krogu svoje družine je ves srečen in vzemirjen pričakoval novo leto. Toda usoda je tako hotela, da tega ni učakal na tak način, kot je to želel.

V vaški krmi je tisti večer prišlo do medsebojnega obračuna. To so bili še stari dolgovi iz otroških let. V trenutku jeze in neprimiselnosti je zabodel svojega sovaščana. Po trimesečnem priporu je bil obsojen na osem let strogega zapora. Zdaj je tu in prestaja svojo kazen. Kesa se svojega slabjega. Pa vendar ni tako slab človek, kot mu to življenje očita.

Prav dobro ve, da so zdajle domači zbrani in pričakujejo, ko bo polnočni zvon oznanil novo leto. Tudi sam si želi, da bi bilo prihodnje leto boljše od tega, da bi se ljudje razumeli med seboj, da ne bi bilo vojne. Toda to so le gole želje, ki se ne bodo ustvarile. Prav na koncu svojega razmišljanja, ko mu je že sen počasi lezel na oči, se je v Miletu utrnula skromna želja. Želja zanj. Čeprav se je zavedal svojega dejanja, si je zaželel svobode, svojih domačih, posebno pa toplino, ki jo lahko da le družinski krog. Znakel bi novo življenje.

MARTIN ZUPANEČ, 24
Nova vas 37
Sentjur pri Celju

ŽELJE — SE BODO IZPOLNILE?

Bliža se trenutek, ko bo staro leto vzelo slovo in prišlo bo novo leto. Tisto noč na Silvestrovo si vsak želi vso srečo, zdravja...

Ko se bo bližala zadnja sekunda starega leta, si bova s fantom

še zadnjikrat v tem letu segla v roke. Najine ustnice se bodo dotaknile in se strnile v poljub, ki bo razdeljen — zadnji v starem in prvi v novem letu. Tisti hip bom mislila samo na najino srečo, z željo, da bi bila vedno skupaj, da bi ta poljub trajal večno. Ko se bodo ustnice ločile, ko se med sabo prepletajo in padajo na mračno dvorišče zapora. Spomin mu priklide decembrski dan pred petimi leti. V krogu svoje družine je ves srečen in vzemirjen pričakoval novo leto. Toda usoda je tako hotela, da tega ni učakal na tak način, kot je to želel.

Mir na svetu! To bo moja naslednja želja. Srečo, zdravje, veselje in zadovoljstvo pa bom želela tudi bolnikom, starmam in starčkom, ki kdove kje trpe v različnih okoliščinah.

Želje so želje. Mnogokrat ostanejo neizpolnjene. Kdo ve, se bodo te izpolnile? Morda...

MAJDA HRIBAR,
Turje 48
Rimske Toplice

NAJ BO ČLOVEK

Naj bo človek proti človeku po vsem svetu — človek!

Naj preneha bratomorno klanje in ubijanje lačnih otrok in staršev celega sveta ter naj na njegovo mesto stopi mir.

Da bi ljudje celega sveta srečno živeli v miru ter da bi nas še dolgo vodil zdrav in srečen voditelj vseh jugoslovanskih narodov — naš dragi TITO.

IVICA UDOVIČ,
učenka 5. razreda
Vrhe 43 — Teharje

IN KAJ SI ŽELIM JAZ

In kaj si želim jaz? Želim si uspeha v šoli, želim, da bi se ljudje ljubili, da bi povsod zavladal mir, da bi na svetu ne bilo več lakote in strahu pred bajoneti in atomskimi bombami. Želim, da bi ljudje končno se spoznali, kako nesmiselno se je prepirali, kako nesmiselno se je sovražili, kako neumno se je sovražiti ali med državami. Želim, da bi bilo manj zavisti in hinavščine ter da bi lahko drug drugemu odkrito in veselo pogledali v oči. Roka naj ne prijemlje roke miahavo in

bladno, temveč naj jo stisne krepko in odkritosrečno.

HELENA STRMOLE,
Zagrad 90 — Celje

ŽELIM SI

Sem otrok lepega svobodnega obdobja, v katerem uživam radost in brezskrbnost mladosti. Veselim se slehernega žarka sonca, slehernega piša vetra. Veselim se malih srebrnih snežink in širnih zasneženih bregov, po katerih se sanjam in vriskam skupaj s prijatelji.

Veselim se svetlečih novoletnih jelke in njenega podnočja, ki mi še vedno predstavlja veselo pričakovanje in izpolnitev tihih želja. Vem, da je mamica tista, ki polaga pod njo darila, toda vedno znova žarim v napetem pričakovanju, ko se približuje novo leto. Želim si, da bi ti trenutki trajali, trajali...

Cudovito bi bilo, da bi jih lahko ujela in zaprla v majhno skatlico, ki bi jo čuvala kot največjo dragoceno — pa saj mladost tudi je dragoceno. Dragoceno je še zlasti, ker jo uživamo v okrilju dragih domačih in zlate svobode.

Zelo sem žalostna, ker veliko mojih mladih prijateljev širom sveta nima take mladosti. Njihovi starši so mrtvi, oni lačni in bosi neobgledno prenašajo grozote vojne. Za vedno bodo ostali oropani svoje mladosti. Ne poznajo svetlečih novoletnih jelk in maminih daril, ne morejo se učiti in v miru pisati domačih nalog. Ne sanjajo se in ne vriskajo od veselja. Njihove oči so žalostne. Namesto kristalnih snežink vidijo kaplje krvi, namesto petja vetrov poslušajo pokanje pušk in bomb. In bolj kot prej si želim, da bi moji prijatelji dobili svojo mladost in rasi kot mi, v svobodi! Želim si, da bi se tudi oni veselili z nami in da ne bi imeli več žalostnih oči.

NADA GOLOB,
Laško — Rimska cesta 6a

OJSTRŠKOVA PRA PRABABICA

Težko, če bomo kje našli vrstnico Ojstrškovi mami iz Zagaja pri Laškem. Marca prihodnje leto bo stopila v devetdeseto leto, pa je skrb za živino v hlevu, pokladanje, napajanje in čiščenje še vedno njeno opravilo. Poleti gre še vedno na njivo, obrača, zluščila in prebrala je ves fižol, večje »pukštabe« pa še vedno bere brez očal.

najstarejšim, hčerko Pavlo, in najmlajšim, hčerko Milko, je 21 let razlike. Vsake dve leti so se zvrstili; za Pavlo Polde, pa Rezika, Dolfe, Hanika, Franček, sedanjí gospodar, Tilka, mrtvorjeni, pa Stanko, Tine in Milka. Zgovorno in odkrito srčno sem tvegal vprašati, kako, da sta z možem prigrisnili tako mnogo otrok. Pa je rekla,

deset let stari.

In vnuki? No sinovi in hčere sicer res niso bili tako pridni, toda vnukov je 16. Ti vnuki imajo tudi že skupaj šestnajst otrok, torej maminih pravnukov. Ker pa ima prva hči Pavla tudi že pravnukinji, sta ti dve pravnukinji Jožefe Ojstršek, ali po domače Dankelnove mame iz Zagaja.

Se vedno čila in zdrava

Ko da je rodovitnost doma na Kozjanskem! Tudi ona se je rodila tam. V Zabukovju, v družini, ki je imela dvanaest otrok. Z Mihom Ojstrškom je imela enajst otrok in osem je še živih. En fantek ji je umrl pri desetih letih, ena hčerka je umrla pred leti, osmega po vrsti, ki se je rodil med prvo vojno, 1916. leta, pa ji ga je moral po kosih izrezati vojaški zdravnik na voznji s vprežnim vozom od doma do celjske bolnišnice. Za njim je imela še tri otroke. Menda smo dedci vsi enaki, da ne pomislimo v trenutkih ljubezni, da otroke ni tako lahko roditi, še manj pa preživeti in vzgojiti. Res je pa

tudi, da sta se Ojstrškova imela zares rada in sta se dobro razumela, zato priložnosti za naročanje otročaja ni bilo malo.

— Če bi mi ne pustili delati tisto, kar sama hočem in zmorem, bi menda kar umrla. —

Tako pravi pri svojih 39 letih in takšna je bila vedno. Potem, ko ji je pri enem že odtekla porodna voda, je še do poroda zmetala z voza celo goro buč.

Takšna grča je in iz takega testa so vsi njeni otroci. Štirje sinovi so bili partizani. Vsi, kdaj le morejo, prihajajo domov in se pocartljajo. Zanjso so vsi še otročaji, če ravno so štirje že čez šest-

Pa bi človeku ne zmanjkalo besed? Nič ne pomaga, mama. Treba bo počakati na stoletnico, na pra pra pravnuka.

JURE KRAŠOVEC

KAJ BO NASLEDNJE LETO?

Nič kaj dobri časi se ne obetajo šmarskemu šolstvu v naslednjem letu glede na zakon iz leta 1967, ki pravi, da morajo vsi pedagogi na višji stopnji osemletke imeti višjo izobrazbo. Skoraj čisto gotovo je, da bo moralo vsaj 30 šolnikov zapustiti šole, ker te kvalifikacije

enostavno še ne bodo imeli. V občini se bodo morali postaviti pred dejstvo, kaj narediti: zapreti šole, ali pa dobiti nove ljudi, ki pa že tako ali tako neradi poučujejo na šolah na podeželju. Lep primer je Vinski vrh pri Slivnici, ki bo vsak čas ostal brez učnih moči.

DVANAJST OTROK ME OBISKUJE

Vas Brezova leži na lahmem pobočju med razigranim svetom smrekovih gozdov, jas in travnikov, v zadnjem času pa se je tej družini pridružil še umetno jezero. Točneje povedano — vas leži nekje na pol poti med Vojnikom in Smartnim v Rožni dolini.

Ni lahko najti te majhne, a prijazne vasi. Se posebno ne, če se prvič odpraviš tjakaj. Odšel sem z namenom, da najdem Antonijo Brežnik, po domače Znidarjevo mamo. Rad bi jo spoznal. Hotel sem, da bi mi povedala, kako se počuti pri svojih trinosemdesetih in kako je bilo na tem našem ljubem svetu s trinajstimi otroki.

V kuhinji sem se srečal z drobno ženičko in njene silno živahne in dobrohotne oči so me radovedno zrlle. Sosed nisem, tudi inkasant ne, z davkarje še manj. »Kaj dela ta človek tu?« Tako se je verjetno spraševala Znidarjeva mama. In ko sem se predstavil, se je živo nasmejala in jela pospravljati mizo. Miza pa je bila polna vseh mogočih gospodinjskih pripomočkov, kajti mama kuha svojemu najmlajšemu sinu, ki ima 39 let, dela pa v Celju.

V hišo stopi sin Dominik. »Mati je dobra. Kuha, dela po hiši, kolikor more. Nihče je ne sili, pa to delo jo tudi ohranja svežo in vedno je z vsem na tekočem. Čita časopis, tudi šiva še. Noge pa ima bolj slabe.

Pa kaj, leta so tukaj! Nosití osem križev ni kar tako, če človek še pomisli, kakšni časi so bili vmes, preden kaj takega človek učaka. Znidarjeva mama je bila rojena v Smartnem leta 1888. Ko ji je bilo 22 let, se je poročila in takoj naslednje leto povila prvega sina, ki ima danes že šest križev.

Dvanaest otrok je že živih, samo eden je umrl. In vsi se še zbero. Za kakšen mamin praznik pridejo in polna hiša jih je. Kaj ne bi, saj ima Znidarjeva mama kar 14 vnukov. Mirkec je pri njej. Najraje je pri stari mami, pomaga ji in sploh sama pravi, da je zelo pridna.

Kaj bi govorili o tem, kakšno je bilo življenje s tri-

najstimi otroki. Pa vmes še vojna in enega sina so ji odpeljali v Dachau, ker je bil povezan z osvobodilnim gibanjem. Otroci so rasli, šli po svetu, 1963. ji je umrl mož in zdaj živi Znidarjeva mama pri najmlajšem sinu. V kuhinji se zadržuje, pripravlja kosilo in radio ji veselo igra, da se razlega po prostoru.

Njen pogled je tako dobrohoten in nasmehek tako poln življenjske vedrine, ko da ni v teh svojih letih, ki jih ni ravno malo, doživela nič hudega. Ko da je bilo vse lepo in prav, vse po želji, brez preizkušenj in odrekanja. Pa, morda ravno zato, ker ni bilo tako, je nasmehek poln življenja, pa tudi bridkosti. D. MEDVED

Znidarjeva mama s sinom in vnukom Mirkom

JOŽE KAKER

PES HUMORESKA

Osem nas je bilo pri hiši, vednar sem bil najbolj navezan na brata Andreja. Čeprav je zelo zgodaj umrl, je bil kljub temu velikokrat deležen palice, ki jo je naš oče upravičeno in po potrebi delil.

Andrej je bil večji in močnejši od mene, starejši je bil, zato pa tudi bolj navihan. Kaj rad me je potegnil »za uta sladke«, me priložnostno obrcal in nabil, vendar mu zaradi tega nisem bil manj zvest. Za zahvalo me je jemal s seboj na svoje »pasje pohode«. Pse je namreč Andrej strastno ljubil in vedno je sanjal o svojem psu. Za vsako ptico je vedel, kdaj je skotila in brž, ko so mladiči spregledavali, jih je že vzel na piko.

Za pasji pohod si je po navadi izbral popoldanski čas, ko so domačije prazne in se navadno tudi psice kod izgubijo. Zelo se mi je zdelo imenitno, ko mi je razlagal, kako bova mladiča sunila.

»Jaz se bom skril, ti greš naprej! Vzeti pa moraš pravega. Tistega potegni iz gnezda, ki mu ušesa najbolj stoji in ima najbolj kosmat rep! Zapomni!«

Rekel sem: »Tistega, ki mu ušesa najbolj stoji!« in mislil na svoja ušesa, kako mi bodo stala, če me zaloti gospodar. Brat pa mi je znal viliti poguma. Porinil me je naprej in ukazal:

»Ne bom te dolgo čakal, hitro opravi!« Kaj sem si mogel, brat je brat in psa ukrasti ni posebna umetnost, če je ta šale spregledal.

Ko sva se vračala, največkrat s cvilečo mrcino pod

suknjičem, mi je brat razlagal, da kupljen pes ni hud. Videl da je že mnoge kupljene pse, ki so sicer lajali, grizli pa niso.

»Najin bo lajal?« sem ga vprašal.

»Grize! bo!« je pribil brat, da sem mu pri prič verjel.

Doma pa so se začele težave. Oče je takoj opazil, da nekaj ni v redu, in je iz naju hitro izsilil priznanje. Andrej se je izgovoril in pokazal name:

»Tale ga je. Meni se psi smilijo, pa sem mislil, da bi ga bilo treba — ...«

Dalje po navadi ni prišel, ker nama je oče začel poprej izkazovati svojo pravičnost. Zažvižgala je palica. Ker je bil Andrej hitrejši in gibčnejši, sem večji del udarcev prejel jaz.

»Mrhi tatinski!« je rohnel oče in se umiril šele tedaj, ko sva mu obljubila, da bova psa vrnila. Tega pa nisva nikoli storila. Odlašala sva tako dolgo, dokler nisva z žalostjo ugotovila, da je pes mrtev. To se je zgodilo skoraj vedno drugega ali tretjega dne. Vzroka pasje smrti nisva mogla dognati. Andrejeva strast na pse pa se je iz dneva v dan rasla.

Ko se je zopet odločil za enega, sva se temeljito pripravila. Zbila sva iz desak hišico ter jo nastlala s slamo. Potem sva na najin preizkušen način zopet ukradla pasjega mladiča. Nihče, tudi domači tega niso opazili. Hišico in psa sva skrila, kar se je najbolje dalo.

Izkoristila sva vsak trenutek in hodila občudovat najinega psa, ki nam tokrat ni smel pobegniti.

»Hud bo,« je pripomnil brat.

»Hud? Ali vsi hudi psi cvilijo?«

»Najin cvili zato,« je rekel brat, »ker mu je dobro. Nimajo vsi mladi psi tako imenitnih hišic.«

In sva poslušala pasje cviljenje z mešanimi občutki ponosa in strahu, zakaj bala sva se za tega psa, ki nama je bil poslednji up.

Pes pa je cvilil in cvilil. Ko sva naslednjega dne

pohitela k pasji utici, je bilo tam vse tiho.

Bratu je zastal dih. Pred hišico je obstal kot okamenel. Ker se bratu nisem hotel zameriti, sem skušal okameneti tudi jaz, le da sem od strani škilil v utico. Najin psiček je ležal na boku, rep je imel podvit, ušesa pa povešena na očesca.

Hm! se je izvil iz Andrejevih ust. Ko sem ga pogledal, si je grizel spodnjo ustnico.

»Past! Najbrž spi,« sem negotovo dejal.

»Stegni se je!« je zadržal brat in brcnil v pesjak.

»Mogoče si ga pa zdaj ubil,« sem se strahom izustil, ker nisem mogel verjeti, da bi bil pes v takšni hišici poginil. Brat me je pogledal izpod čela in me kresnil po glavi.

Potem sva zajokala oba; brat zaradi psa, jaz pa zaradi kľofute. Kljub temu pa sva psa skupaj pokopala. Neke nedelje sva potožila materi, da nimava sreče v življenju.

»Kaj pa se vama je zgodilo, da že sedaj obupujeta?« naju je mati kolikor mogoče resno vprašala.

Oglasil sem se jaz:

»Imela sva pse, skoraj vsak mesec drugega, pa niso živeli.«

»Se preden so začeli lajati, so poginili,« je modro pristavil brat.

»Pa sta skrbela zanje?«

»Dobro jim je bilo. Na mehke so bili. Zadnjemu sva celo hišico napravila,« sva v en glas odgovorila.

»In jedli so tudi vajini psi?«

»???«

»Jedli?« sva se začudila oba.

»Pes vendar je!«

»Vedel sem!« je rekel brat pobito, »da sva na nekaj pozabila. Da pa pes je ...!«

... in se mu je ko oreh velika solza utrnula ter spolzela po licu.

SREČNO

ROJSTNI DAN NA SILVESTROVO

2750! Dva tisoč sedemsto petdeset! Toliko porodov bo predvidoma v tem letu v celjski porodnišnici, ko se bo iztekla zadnja sekunda časa, ki smo ga označevali s številko 71. Trije ali štirje pa se bodo rodili — zopet predvidoma — v zadnjih urah starega in prvih novega leta. Sestdeset ali sedemdeset novorojenčkov in njihovih mater pa bo Silvestrovo noč preživelo v celjski porodnišnici. Ne bo dolgo, ko bodo tudi sami praznovali. Se bo kdo med njimi spomnil ljubečih rok in budnih oči se-

LANA BEKČICA, ki bosta skupno z instrumentarko dežurna vse tri dni in noči, bodo še babice, otroške negovalke, strežnica in medicinska sestra. Jok otrok ne bo gluho odmeval v noč.

Problemov za takšno dežurstvo ni. Kljub izredno nizkemu višjemu plačilu — sestra dobi nekaj več kot 20 dinarjev — sloni izbor na prostovoljni osnovi. Vsačdo si izračuna, kdaj mora priti na vrsto in potem se prijavijo. Le tu in tam zagodrnja kakšna mlada, neporočena, kar je povsem človeško.

V trenutkih, ko si bomo nazdravljali in s stiskom rok ter poljubom zaželeli vse, prav vse najprijetnejše v komaj rojenem letu, bodo morda nedaleč stran od nas ljudje, ki ne bodo niti opazili, da je veliki kazalec pokril malega na številki dvanaest. V urah, ko se vse veseli, peščica ljudi na najrazličnejših delovnih mestih opravlja svoje naloge tako kot

NA DELOVNEM

vsak dan. Povsod so: v tovarnah, kjer skrbe za peči, stroje in tam, kjer skrbe za soljudi, za naše potrebe, želje in zahteve. Obiskali smo nekatere, jim zaželeli srečno in prav je, da jim v teh prazničnih dneh namenimo nekaj več besed.

razburjajo. Navajeni so discipline in stalne odgovornosti, kjer lahko majhna napaka požene v smrt številne ljudi in naredi ogromno materialno škodo. Doslej takš-

in si nazdravil. Preveč je dela in prevelika odgovornost. Naj bo megla ali mraz, fantje v plavih uniformah bodo enako opravliali svoje delo. JANEZ DETICEK, opera-

postregel tu in tam, skočil v kuhinjo, k pultu, pomagal gostu v zasebnih prostorih in še in še.

Tudi v hotelu Evropa bodo praznovali. V treh dvora-

nez in natakarka Milena svojo družino, svoje želje in svoje probleme. In ko bomo dvigali v lokalih čašo nam in svojim, jih dvignimo tudi njim. Tudi oni bi praznovali.

STOP!

»Tovariš miličnik, hč... res... hč... nisem pil, samo slabo mi je.«

»Ama dajte no mir! Pil, jaz? Kozarec, dva.«

Takšni in podobni so odgovori na praznične dni ozioroma noči. Naj bi jih bilo

... Še ne vedo, da odrasli morajo silvestrovati

ster, ki so pozabile na praznik in mislile nanje?

Primarij dr. CIK že ima pripravljeno ekipo štirinajstih, ki bodo vesele trenutke preživeli belo oblečeni med malimi posteljicami in v porodnišni dvorani. Poleg dr. JOZETA BARIČA in dr. MI-

Vendar samo pred dežurstvom.

Potem ostane še služba. Tudi ob 24.00 službeno vzdušje, vsekaj na svojem mestu, brez zbiranja. Imajo strahovito odgovornost. Z novim letom se rojevajo tudi nova življenja.

nega na novoletno noč — ko je še večja disciplina in tudi poostrena kontrola — še ni bilo. Poleg normalnega dela bodo morali uslužbenci železnice paziti tudi na potnike pri vstopanju in izstopanju, saj so v teh dneh veselejši kot običajno.

O čašici ob skoku starega v novo ni govora. Niti pomisliti ni, da bi nekdo zavil v Kolodvorsko restavracijo

Skrb za tiste, ki se vozijo iz starega v novo leto

ktivni pomočnik šefa postaje je bil že večkrat dežuren na Novoletno noč. Zadnjič lani.

»Vsačdo si želji biti prost in pri družini v tem trenutku. Toda služba je služba. Ni časa za veselje, za čestitanje, no, čestitamo si že, ko imamo čas, poljubovanje pa tako ali tako ne pride v poštev, ker smo sami moški.«

nah s tremi orkestri. Pol vseh zaposlenih jih bo delalo na to noč. Res je, da bodo dobili 150 odstotkov dodatka, vendar ali veste, da si marsikdo med njimi ne bo našel trenutka, da poje večerjo ali popije kozarec vina. Morda kar takole, z noge. Tudi tu ni bilo problemov, je povedal MILOŠ PLANINŠEK, direktor hotela. Ljudje vedo, kaj za njih pomeni Novo leto in delajo. Poleg tega imajo še ugodnost, da bo hiša od začetka praznovanja zaprta. Torej brez zunanjih vsiljivcev, brez tistih, ki po polnoči hočejo obiskati vsak lokal.

Pomislimo na to vojsko v belih suknjičih, pomislimo, da imata tudi natakarka Ja-

čim manj. »Miličniki celjske prometne postaje bodo v stalni pripravljenosti,« je povedal komandir prometne milice IVAN DRAŽNIK.

Tudi oni bi proslavljali, z otroki, z ženami, z dekletji. Ne pa z razbitimi avtomobili, okrvavljenimi ljudmi, ne v čakalnicah kirurškega oddelka. Verjemite. Kajne, tudi vi ne?

x

Še mnogo jih je, ki jih nismo uspeli zajeti v teh vrsticah. Vendar vsem: SREČNO!

Tekst: MILAN SENIČAR

Foto: DRAGO MEDVED

ŽENITOVANJSKE PONUDBE

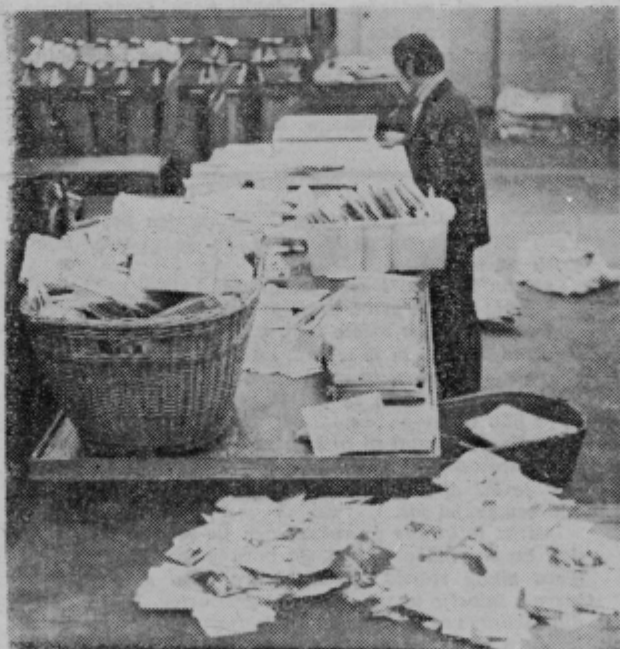
Telefon je postal že vsakdanja stvar. Pa tudi pošta, sploh zveze. Medtem ko je človek nekoč pri oddaji pisma vedno premišljeval, ali bo pošiljka prišla na pravo mesto ali ne, je danes brez skrbi.

V podjetju za PTT promet v Celju bo delala skupina sedemdeset dežurnih. Kot sta povedala ANTON KRITER, upravnik PTT enote Celje, in IVAN SLAMNIK, šef poštnega oddelka, bodo štirje v poštnem centru ob grmadah pošilk, dva pri vzdrževanju telegrafsko telefonskih naprav in telefonistka v centrali. Ta je vedno najbolj osamljena. Včasih celo noč ne vidi nikogar. Ni človeka, ki bi ji stisnil roko in ji rekel: SREČNO. Po telefonu pa. Lani je bila dežurna v centrali JOZICA ANDREJČIČ iz Celja:

»Delala sem od 20. ure do 7. zjutraj. Pozivov je bilo ogromno. Največ vprašujejo ljudje po cestnih in snežnih razmerah, zasedenosti hote-

lov in podobno. Med 23. in 24. uro je največ pozivov na točen čas. To so resni klici. Vsačdo mi vošči tudi novo leto in vsakomur odgovorim HVALA ENAKO. Telefoni-rajto tudi takšni, ki se radi pošalijo. Mnogo jih je, ki vabijo na skupno silvestrovanje. Nasmajem se in se vljudo zahvalim. Zenitovanjske ponudbe, ki vedno padejo ob takšnih priložnostih s strani popolnih neznancev, prav tako. Vedno pa so ljudje na to noč izredno prijazni, veseli. Mnogo bližje smo si, kot običajno. Včasih pokličejo tudi dežurni iz podjetij, ki so prav tako sami, in vprašajo, če bomo prihodnje leto zopet skupaj — na telefonski zvezi?«

Srečno vsem na 98, 95, poštah številkah in drugih. Tudi tu niso imeli problemov. Vsačdo pač pride na vrsto. Od polnoči do 5. ure zjutraj imajo 100 odstotkov večjo postavko kot običajno. Pa kdo bi plačal zamujeno rojstvo Novega leta z dinarji?

»Srečno novo leto!«

NA ZDRAVJE, TOVARIŠ NATAKAR

Najštevilnejša skupina, ki bo imela najmanj od praznovanja Novega leta, za podjetja pa bodo ustvarili največ, so gostinski delavci. Pustimo pri miru bolj ali manj astronomske cene novoletnih menuev — zaradi katerih se je veliko Celjanov odločilo za domače praznovanje — in pomislimo raje na ljudi, ki bodo nosili na mize

hektolitre alkohola in tone jedil. Pa zjutraj?

Rdeče oči s temnimi kolo-barji, otekle noge, izstopljene žile in razbolela kurja očesa. In spomini? Na gosta, ki je ob mizi grdo gledal natakarka, ker mu je prinesel samo malo bolj pozno zahtevano, kot je želel, na vse, ki so vstali ob 24.00, si čestitali in poljubljali, on pa je hitel od mize do mize,

PO TRACNICAH V NOVO LETO

In zapiskal je vlak skozi noč...

»Sedemdeset vlakov bo v novoletni noči peljalo skozi celjsko železniško postajo,« je povedal JOŽE RAJTMAJER, šef prometne sekcije v Celju. Samo na železniški postaji v celju bo delalo v tej noči 40 ljudi in kdo bi šele preštel vse, ki se bodo

zvrstili ob progah celotnega celjskega območja. Nočni in praznični dodatek: 180 odstotkov na normalno urto postavko. Posebnega določila ni bilo, ampak povsem normalen razpored, ki pa upošteva, da nekdo ne pride prevečkrat na vrsto. Prav železničarji so tisti, ki se zaradi dežurstva najmanj

Najlepše novoletno dari o sorodniku in prijatelju v tujini

DA BO VSELEJ POVEZAN Z DOMAČIM KRAJEM

Podpisani

Kraj _____ ulica _____

Pošta _____ naročam Novi tednik kot darilo

za _____ kraj _____

ulica _____ pošta _____

država _____

Obvezujem se, da bom v redu plačeval naročnino

V _____ dne _____ 1971

podpis darovalca

Kmetje prosili za zmanjšanje davkov

V torek, 28. decembra je bila v Zalcu zadnja seja občinske skupščine v tem letu. Na njej je bilo podano poročilo o izvajanju sklepov z zadnje seje, sledila je razprava in sklepanje o problematiki kmetijske in gozdarske proizvodnje, razprava in sklepanje o problematiki s področja štipendiranja in kadrovskega izobraževanja ter poročilo občinske volilne komisije o izidu referenduma.

Glede na letošnjo sušo, ki je močno prizadela krmilne pridelke ter povzročila zmanjšano proizvodnjo hmelja v poprečju za 30 odstotkov, so nekateri odborniki izražali misel, da bi bilo potrebno pretehtati kmečke davke, drugače bo kmet v še težjem položaju kot doslej. Zamrznitve cen mesa in mleka so kmetsko spet potisnile v slabši položaj, zato so zaprosili za pomoč občinsko skupščino.

Harmonikaš Vojči

Nekega dne sem bil na Kozjanskem in zaneslo me je v šolsko poslopje v Lesičnem, vasi nedaleč od središča Kozjanskega, Kozjega. Njihova šola je velika in lepa, saj ni dolgo tega, kar so jo zgradili. Ime ima po narodnem heroju Tončku Čeču, ki jo je Kozjansko med voj-

no dobro poznalo. Kraj, kjer so jo ujeti, učenci iz osnovne šole Lesično večkrat obiščejo.

Ob mojem obisku je nekdo v prvem nadstropju krepko raztegoval harmoniko. Prisluhnil sem, potem pa sem šel pogledat. Sredi gruč priatelj, bil je odmor, je stal Vojči. Lahov fantič in pridno ubiral tipke. Skoraj bi ga bil zmotil s svojim prihodom. Hitro sem ga slikal, Vojči pa je nadaljeval in prav kmalu je zazvonilo. Glasovi harmonike v prvem nadstropju lesičke šole so prav tako hitro umrli, kot so se rodili. Vojči najbrž tudi za Novo leto ne bo počival. Prav gotovo bosta s harmoniko praznovala.

MILENKO

V VSAK DOM NOVI TEDNIK

VSAK MESEC 100 NAGRAD

ZREBANJA: 15. decembra 1971, 15. januarja 1972

VSAKOKRAT:

- 1 avtomobil VW 1200
- 1 pony expres
- 3 radijski sprejemniki
- 5 ročnih ur Darwill
- 50 kartonov piva Pils, v vsakem tudi 6 kozarcev
- 15 long-play plošč
- 25 pivskih garnitur, v vsaki 3 litrski vrčki

VSAK DAN pivo talis

Priimek
Ime
Ulica
Pošta, kraj

Priimek
Ime
Ulica
Pošta, kraj

Priimek
Ime
Ulica
Pošta, kraj

Priimek
Ime
Ulica
Pošta, kraj

Zberite
po 9 zamaškov
s črkami,
ki sestavljajo
napis talis Pils!
Obenem
z ustreznim

številom
izpolnjenih
kuponov
jih pošljite
na naslov:
talis, Maribor,
Meljska 10.

Priimek
Ime
Ulica
Pošta, kraj

Priimek
Ime
Ulica
Pošta, kraj

Priimek
Ime
Ulica
Pošta, kraj

List iz vojaške beležnice

DAN IN NOČ MED NOVIMI PRIJATELJI

Po ozkem hodniku stare vojašnice se je zaslislal rezek glas deseterja:

»Ustaj! Diž se! Fizkultura u bluzama!«

V spalnici je završalo, kot če bi z iglo podrezal v roj čebel. Vsi so se začeli oblačiti in pripravljati za nov delovni dan v vojaškem življenju. Prve nezdode so se začele takoj na hodniku, ker vsak ni dobil svojih čevljev in v njih splošnih nogavic. V ne preveč dolgi noči se pa marsikaj dogodi in tako nekateri zamenjujejo škornje, si »sposojajo« nogavice, vse to pa zjutraj povzroča veliko slabe volje in jeze. Niso osamljeni primeri, ko je treba oditi na »postrojavanje«, pa nimaš v svojem predalu zaščitne maske ali lopatice ali celo puške! Vse to dobi nože in gre! Mnogi izmed mladih vojakov se tako v »stroju« pojavijo v copatah in brez ostale ustrezne opreme.

Dan se začne s tistim »ustaj!« in nadaljuje s telovadbo, ki jo večina novopečenih vojakov sovraži, saj pomeni nekaj novega in nevsakdanjega v njihovem življenju. Nekateri sekrementirajo, kot da so najmanj generali, da pač to ni potrebno, medtem ko oni z večjo

stopnjo zavesti in predanosti trdijo ravno obratno. Vse skupaj se ponavadi konča s slabo voljo, prepri in hudo vanjem, kar pa je ob zajtrku kmalu pozabljeno. Telovadi se ponavadi tako, da je v tem času vsak drugi vojak prehlajen, drugemu ne dgovarja klima, tretjega boli želodec in stegno, četrti si je nekaj nategnil, peti ne zmore velikega napora itd. Na pot okoli vojašnice se tako odpravi samo nekaj tistih, ki to morajo delati, ker so pač zdravi.

Prvi jutranji pomenki se začnejo s prosjačenjem za cigarete. Tu kadijo vsi, ki še pred prihodom v vojsko sploh niso vedeli, kaj je to cigareta. Prve učne ure minijo v razglašnem orkestru mladih pljuč, ki pač ne prenesejo kajenja. Kašljanje je takšno, kot da bi poslušal orkester, ki izvaja atomsko glasbo!

Najbolje je popoldne, ko je prosti čas. Čas za tiste stvari, ki jih mora vojak sam opraviti: pranje nogavic in robčkov, šivanje gumbov, britje, striženje las in ne nazadnje pisanje pisem. Učilnice se v tistih prvih popoldanskih urah spremenijo v pisarnice pisem. Vsak ima svoje

ga, ki ga v tem okolju še bolj občuti in potrebuje in mu zato tudi piše. Piše, da mu razloži svoje težave in zato, da potem od njega dobi odgovor. Ob mizah sedita tudi po dva skupaj, kajti eden narekuje, drugi mu počasi piše. Rad bi mami ali dekletu napisal pismo, pa ne zna. Pomaga mu prijatelj. Drugi bi rad dekletu napisal čimbolj iz srca doneče pismo, pa mu tudi ne gre, saj ni preveč romantična duša. Pomaga si s tem, da prepíše besede iz značevega pisma, ki ima pisem za vse priliko in za značaje žensk toliko, kot kuharskih receptov.

Zunaj piha prava kraška burja in tudi dan se je že zdavnaj poslovil; vsaj za danes! Vojaki se stiskajo ob peči, nervozno vlečejo cigarete in srepo, odsotno gledajo nekam predse. Ko bi takrat lahko posegel v vsakega, ga odprl in spoznal, kaj premišluje, kaj ga muči, kaj si želi.

Ob meni sedi droben cigarec, nekje iz južne Srbije. Skoraj je že zlezal v peč. Z velikimi očmi gleda, kot da bi želel svoj odgovor, pa ne vem kakšen.

»Veste, doma imam ženo in dva otroke. Eden je star 13

mesecev, drugi pa deset mesecev. Zena ni v službi, oče tudi ne. Edini hranilec sem.« Zanima me, kaj dela.

»Po vaseh sem hodil in igral na harmoniko. Igral sem po veselica in sedminah ter nekaj zaslužil.« Star je okoli dvajset let. Zdal bi rad, da bi služil samo leto dni, da bi se čimprej vrnil, vzel harmoniko in se zapodil po vaseh za dinarji, da bi lahko družina živila. Odgovora mu ne morem dati, Nobenega. Pomagam mu lahko samo z besedo, od te pa se ne da dolgo živeti!

Athem, Idriz in Sali so eni izmed mnogih, ki so prevladili mnogo več kot tisoč kilometrov, da so prišli sem, da tu v Sloveniji služijo vojaški rok. Athem in Sali se težko privajata v povsem novo okolje, medtem ko Idrizu to ne povzroča posebnih težav, saj je pred vojsko pet mesecev delal v neki opekarni blizu Ljubljane. Athem ne zna pisati, pa tudi srbohrvatsko slabo govori, oziroma skoraj nič ne razume. Albanec je! Sali je miren fant, izredno ustrežljiv in priazen. Nekako izstopa iz sredine, od koder je prišel. Bolj umirjen in zamišljen je, medtem ko je v ostalih več elementarnosti, živosti...

V pisarni srečam Blagoja iz Skopja. Stanovska kolega sva. On dela pri televiziji Skopje. Skrbi za področje filma. Pa še nekaj skupnega imava: oba velikokrat poslušava tisto pesem o »starih kosteh«, kot imenujejo tiste, ki so se pripeljali v vojsko z zadnjim vlakom.

Blagoje pripoveduje o mnogih potovanjih po Evropi, filmskih festivalih, makedonski kulturi, novorojenem Skopju in o tem, kako mu je všeč Slovenija. Da je v njej nekaj več. Blagoje je intelektualce, ki razume današnji svet.

Med vsemi temi tanti je tudi nekaj Celjanov. Tone Misia živi v čaklanju, da bo dobil v tovarni Lesonit čimveč lesenitnih ostankov. Tako bo lahko nadaljeval z izdelovanjem lepih intarzij. Tone je umetniška duša, takšna naravna, brez posebnih šol in tečajev. Samouk. Iz njega govori silna moč likovnega ustvarjalca. Pripravlja tudi razstavo intarzij. To pa še ni vse: igra tudi na kitaro, nastopa v recitalih in poleg vsega je dober vojak! Peter Podsedenski se nikakor ne more ujeti v novo okolje. Pogreša okolje umetnega dr.

salisča in tistega življenja, ki mu je toliko pomenilo.

Tu je še skupina Kranjčanov, vrlih Gorenjcev, s katerimi smo kmalu po prvih dneh vojske podpisali miro-ljubno in stalno sodelovanje. Mnogi ljudje iz mnogih krajev. Mnogo različnih temperamentov, usod, hotenj, prepričanj in želja. Navkljub vsem nasprotjem pa ena velika družina!

Večer. Na hodnikih ostane orožje, pa škornji z nogavicami. V spalnicah je kmalu vse tiho, kajti delo čez ves dan je v mladih vojaki napravilo svoje. Treba se je pripraviti za naslednji dan, za še večje napore. Dnevi tečejo, počasi, toda tečejo. Poleg vseh tistih pomembnih stvari, ki se jih tu naučis, je tudi izredno pomembno to, da spoznaš različne ljudi. V tem je nekaj več! Morda največ.

Dan in noč pa dnevi in noči med novimi prijatelji in orožjem so prav zaradi tega pomembnejši in dragocenejši.

Vojašnico je zagrnila megla. Spodaj pod njo pa se je spravljalo spat tudi mesto. Po obzidju so hodili strazarji...

TONE VRABL

mini reportaža

SPREJETO IN OPRAVLJENO

Otroci vsega sveta so povsod enaki. Povsod se rodijo več in manj nadarjeni, takšni, ki redno šolo z lahkoto dohajajo in taki, ki jim je znanje povprečnega otroka nedosegljivo. Otroci, prizadeji in prikrajšani za darove normalnega otroštva so bili zlasti na kmetih in v zaostalih krajih prepuščeni sami sebi. Za redno šolo niso bili, kakršne druge oblike dela z njimi pa tudi ni bilo. Tavalj so po vaseh in bili vsem v posmeh. Tako je bilo, pravim včasih. Danes pa je že drugače, še ne povsod, ponekod pa le.

Zreška osnovnošolska mreža je dobro organizirana. Otroke s hribovitih predelov južnega Pohorja, Škornj, Kunigunde, Gorenja in ostalih po obronkih Pohorja čepetih zaselkov, vozijo vsak dan z avtobusom v Zrečo, popoldne pa nazaj. Med temi otroci pa je nekaj tudi takih, ki redne šole ne zmorejo. Kam z njimi? Prepustiti vaski posmehljivosti in pomilovanju? Ne, so sklenili na zreški osnovni šoli. Solati se morajo tudi oni, ki so šole še najbolj potrebni. In kaj so sklenili? Skupaj z ostalimi otroki se pripeljejo do Zreče, tu naložijo na zreške otroke in hajdi z njimi v Slovenske Konjice v posebno šolo, ki vedri v II. osnovni šoli v Konjicah.

Sola je že precej dotrajana, a z ve-

selimi plakati in risbami po stenah ji to nekako uspe skriti. Med poukom vlada popolen mir, ko pa zazvoní zvonec, mi ne uspe ločiti otrok redne šole od onih iz posebne. Povsod veselje, vpitje, skakanje, da je jo! Govorim z ravnateljem zreške osemletke Bogomilom Vogelsangom, ki čaka na otroke, katere vsak dan zjutraj iz Zreče pelje v Slovenske Konjice, opoldne pa jih pride iskat. Mislim, pa ni za priseči, da ima štiri take varovance. Enega iz Škornj, dva iz Zreče, od kje je četrti pa ne vem. Vsak dan, petek in svetek, če je to skupno ime za vsakdan, za slabo in grdo vreme, kajti otroke je treba peljati vsak dan. Tja in nazaj, vedno po isti poti, za vsako ceno. Pa to se ravnatelju Vogelsangu ne zdi nič posebnega. »To je samo moja obveznost in to izpolnujem, kakor smo se domenili. Prav se mi zdi, da imajo vsi otroci sebi primerne šole.« Tako ravnatelj. Mi pa naj pripišemo, da so taki odnosi, ki vsebujejo osebna žrtvovanja, redki. Vedno MANJ JIH JE IN IZGUBIJO SE V POPLAVI vsakodnevnega pehanja za boljši standard, za denar. Ta ravnatelj, kako čudno, pa postavlja in sam sebi zadaja take dolžnosti, bi rekel marsikdo. Pa je prav tako in v tej njegovi doslednosti ga samo podpiramo!

Z. S.

Prejšnji teden je pripravila komisija za mladino pri komiteju občinske konference ZKS Celje svečan sprejem 29 novih članov v ZK. Za sprejem so jih največ predlagali na pedagoški gimnaziji in sicer 11. Novosprejetim je spregovoril član CK ZKS in tajnik občinskega sindikalnega sveta Vili Končan. V kulturnem delu programa pa so nastopile dijakinje ekonomskega šolskega centra. Med drugim se je v javnosti prvič predstavil njihov pevski zbor, ki ga vodi Gustav Grobelnik.

Foto: F. Krivec

ŠENTJUR IN LETO 1972

Pred vstopom v novo leto sem pobrskal po spominu in zapisnikih, zabeleženih v javnem življenju šentjurske občine. Bojim se, da bom izrekel kar preveč želja.

Na gospodarskem področju želim, da bi strokovni in odgovorni delavci v gospodarstvu delali na razvojnih in strokovnih rešitvah ter nehali s skrbjo samo v lovu za denarjem. Izplačevali 100-odstotne osebne dohodke, dosežene v decembru, in to na plačilni dan, brez zamud. Razvili mini tovarno na Planini. Delili osebne dohodke po ustvarjenem sedanjem in preteklem delu, ne po položaju delovne organizacije. Gradili nadaljnje proizvodne zmogljivosti vlagateljev sredstev v občini in zunaj nje. Izvažali več dela v proizvodih in storitvah ter manj delovnih ljudi.

Asfaltirali cesto od Sentjurja do Sel. Obnovili in asfaltirali cesto vsaj od Črnlince do Jezera. Vozili vsaj po tako vzdrževalnih cestah III. reda, kot so bile v decembru. Če odmislim cesto proti Jakobu.

Kmetu in kmetijstvu več stabilnosti z usmeritvijo in družbeno pomočjo za specializirano in modernejšo

proizvodnjo. Naj teče brez predaha voda iz pip občanov Sentjurja, Ponikve in ostalih krajev.

Za negospodarsko področje, da bi zgradili nov otroški vrtec v Sentjurju. Dogradili novo telovadnico v Sentjurju. Zdravili ljudi v novi zdravstveni postaji. Dobili družbeni prostor v Prevorju. Ogradili ponkovsko pokopališče, pokrili gasilski dom v Ponikvi in končali še kaj drugega. Na družbeno političnem in samoupravnem področju želim, da bi izvedli podobno uspešne referendume za krajevne potrebe v celi občini, kot so to s svojo zavzetostjo izglasovali občani Sentjurja. Vsaj 80-odstotno udeležbo na sejah občinske skupščine odbornikov zbora delovne skupnosti. Popolnejša samouprava v krajevnih skupnostih in delovnih organizacijah, ob enakovrednem vrednotenju pravil in dolžnosti.

Politično, družbeno in samoupravno aktivno mladinsko organizacijo. Razlike v socialnem razlikovanju naj praktično doživljajo večjo slovensko in občinsko solidarnost. Naj ne bo navidezna humanost in tovarištvo krinka za moralne vrednote, večkrat zaradi osebnih koristi in hotenj.

VINKO JAGODIČ

mali intervju

Vprašuje: Zdenka Stopar
Odgovarja: Avgust Vešligoj

Pa naj kdo reče, da dimnikar ne prinaša sreče, če pa sem na prvi poizkus, napraviti intervju z dimnikarjem, naletela nanj. To, danes, ko se vidi dimnikarja bolj porredko, res ni lahko! A simboli sreče so že od pamtveka, zato so ob novem letu kaj iskano blago. Smejijo se nam iz vseh novoletnih koledarjev, pa tudi sami voščijo srečo.

Petintridesetletni Zagorac Avgust Vešligoj je že od leta 1950 zaposlen v Dimnikarskem podjetju v Celju. V Celju ima tudi družino in pravi, da je rad tu. Lepo govori slovensko, tako da komaj spoznaš, da je naš brat doma onstran Kolpe.

»Simbol sreče ste. Občutite to velikokrat? Se ljudje prijemljejo za gumb, ko vas vidijo?« »Se. Pogostokrat. Otroci gledajo za mano, mali se me boje.« »Imate veliko dela?« »Zelo veliko, zlasti ob novem letu.« »Zakaj?« »Ljudje delajo obračune za nazaj, za naprej pa imajo radi vse čisto. Tudi dimnike.« »Pa res prinašate ljudem srečo?« »Da, ko ji očistim dimnik, je zadovoljna vsaka stranka in potem tudi srečna.« »Ste hudomušni, kot za dimnikarje posebej velja?« »Sem, včasih tudi katero ušpičim.« »Se spomnite kakšnega zanimivega dogodka, ki bi bil vreden zapisati?« »Ni ti ne.« »Je vaš delovni prostor velik?« »Da, vsa celjska občina.« »Pa osebni dohodek?« »Upam, na srečo, da se bo izboljšalo, do zdaj je bil zaslužek velik okoli 80 do 90 starih tisočakov. Delo pa je težavno. Poleg dnevnega je še nočno delo, premalo je varnostnih pripomočkov, prevozno sredstvo je isto kot pred petdesetimi leti — peš in kolo.« »Povejte še kakšno željo ob novem letu?« »V imenu dimnikarskega podjetja Celje želim vsem strankam srečno novo leto — vsi dimnikar!«

Krajevna skupnost Sempeter je izkazala svojim nad 70 let starim občanom posebno pozornost, lahko bi rekli tudi hvaležnost. Vse so namreč povabili na družabno popoldne v Hmeljarski dom v Sempeter. Povabili so jih 130, vendar se vabilu vsi niso mogli odzvati, verjetno zaradi bolezni ali starostne oslabelosti. Tako se je v nedeljo popoldne zbralo okrog 100 starčkov, ki so jim pozornost sprejemali s solzami sreče v očeh in trepetajočimi rokami. Pripravili so jim tudi lep kulturni program in pogostitev. Na sliki najstarejša občanka 89-letna Antonija Rozman iz Roj pri Sempetru prejema čestitke in posebno darilo od predsednika Krajevne skupnosti Sempeter Iva Kuharja.

Tekst in foto: T. Tavčar

ŠOŠTANJ: RK DOBRO DELA

Med najbolj aktivno organizacijo v Šoštanju štejemo vsekakor mestni odbor Rdečega križa, ki združuje v svojih vrstah več kot 1500 članov in podmladkarjev obeh osnovnih šol. Delo organizacije se odraža predvsem v zbiranju občasne materialne pomoči še posebno v zimskih mesecih, ko dobi marsikateri socialno ogroženi plačan topli obrok v gostišču.

Posebno aktivnost so pokazali prebivalci ob letošnji krvodajalski akciji, ki je celo preseгла predviden načrt. Podmladkarji so se posebno izkazali pri akciji zbiranja oblačil in posteljnine, kakor tudi ob zbiralni akciji v tednu RK in za sončni vlak.

Da bi prebivalce seznanili tudi s preventivnimi ukrepi, so pred dnevi pripravili zanimivo predavanje o boleznih

srca in ožilja. Predavatelj dr. RAJKO FENC je številnim poslušalcem na zanimiv način prikazal tegobe in ukrepe zoper te zelo razširjene bolezni današnjega časa.

VIKTOR KOJC

ŠMARJE

Nace Krupak, tajnik družbeno ekonomski razvojski skupščini Šmarje pri Juri.

V novem letu 1972 se osebno predvsem uspeh je neposredno povezan s šmarske občine. Z drugimi to pomeni, da je moja nekako nerazdružljivo povezavo občine in boljšim večjim standardom ljudi njej. Da pa bo ta uspeh, lim, res uspeh v pravem smislu, se bo nujno moralah sih ljudi še povečati, če bi mogel trditi, da je ni bilo. Bila je in to celo na zati. Toda če bomo hoteli doseči to kot nerazvito območje, morali krepko sodelovati. Razen še večje enotnosti da z uspehom nadaljujemo lo v infrastrukturi ter da

KAR MISLITE VI, OBJAVLJAMO MI

Tale naša ruonika nam je za Novo leto pripravila prijetno presenečenje, odnosno braici, ki so se odzvali v takšni množini, da sem bil skoraj presenečen. To je lepo in prav in se vsem zahvaljujem in vam že sedaj voščim srečno in zadovoljno Novo leto. Poslani odgovori, bilo jih je nekaj čez tristo, so lepo darilo zame in za vso redakcijo. Sicer pa niti ne vem, čemu bi se čudil. Vprašanje: Kaj je ljubezen, je prijetno. Vsaj zame. In če je treba razmišljati o ljubezni, je to konec koncev kar prijetno opravilo. Sploh je ljubezen najlepša zadeva na svetu in ni vrag, da se ne bi človek spomnil kaj pametnega. Poglejmo torej, kaj ste odgovorili in kaj je za naše bralece ljubezen.

1. Viola Filipič iz Celja, Tomšičev trg 17-1, me je postavila pred dejstvo: »Jaz vem, kaj pa vi?« Draga Viola, mislim, da me boš res mogla naučiti ali pa vsaj pokazati, kaj je ljubezen. Do takrat pa malo pomisli, da bo pouk čim bolj izdaten. Upam, da ne bom izpadel kot prvošolček.

2. »Ljubezen je bolezen in

takrat morata oba partnerja v posteljo,« razmišlja Miki Nosan, Mariborska 17, Celje.

3. »Ljubezen je pasnik, na katerem se pasejo samo osli, meni o tej zadevi Jože Dekleva, Ulica Frankolovskih žrtv 1 A, Celje. Po tej izjavi sodeč smo bili v mladosti vsi osli, nekateri so še danes, pozneje pa smo se nekako prelevili v ljudi. Res čudovita metamorfoza.

4. Bojan Guček je o ljubezni napisal kar pesmico: »Da ljubezen je umrila, to manj strašno je gorje, kakor če počasi vene, pešajoč od dne do dne.« Po vsem tem bi človek sklepal, da je ljubezen neke vrste roža.

5. »Ljubezen je spolzko kolo, ki se ne vrti pri vseh enakih,« je pogruntala Anica Pfoder iz Gorčice 29 pri Sentjurju. In kako se vrti pri Anici? Upam in želim, da bi kdaj spodrsnilo. Če je, pridem na pomoč.

In še naslednje vprašanje: KDO JE REVEZ? In na svidenje v Novem letu 1972 s prav takšnim sodelovanjem kot doslej. AM pa s še bolj šim.

Dedek Mraz je bil te dni velikokrat v zadregi. Tudi njega je zadela devalvacija dinarja, na drugi strani pa je imel poln koš pisem in v njih vročih želja — prinesi mi igračko, kakršno koli samo, da bo primerna za moja leta.

Torej, veliko želja, manj denarja in drage igračke.

Pa jo je dedek le mahnil do trgovcev in jih vprašal, kako je sploh s

MLADI ŽELIJO VEDETI

NA KAKŠNIH KMETIJAH BO MOŽNO V NORMALNIH RAZMERAH USPEŠNO GOSPODARITI? ALI DODO NEKATERE MANJŠE KMETIJE RASTLE V VEČJE IN KAKO?

O razmerah naših kmetovalcev menimo vsi več ali manj podobno. Njihovih težav ni moči zanikati niti olepševati njihovega življenja. V glavnem se vsi strinjamo, da je stvari treba izboljševati tako, kot je že precej časa zapisano v resolucijah. Zatika pa se pri razpravah, kaj bi bilo treba storiti in kaj je v sedanjih razmerah možno. Čelo v zvezni skupščini.

Bolezen je torej znana, zdravniki pa niso enotnega mnenja, kakšno zdravilo bi predpisali. Ne ugibajo le, katero bi bolje učinkovalo, ampak tudi, kako bi pomagali z manjšimi stroški. Zato je veliko različnih mnenj in predlogov. Zdaj so oči uprte v zvezni izvršni svet, ki naj bi po naročilu zvezne skupščine do konca tega meseca pripravil ustrezne predloge za uspešne ukrepe.

Taki ukrepi lahko imajo

širok pomen in močno vplivajo na nadaljnji razvoj našega kmetijstva. Ne bodo pa rešili vseh drobnih vprašanj, ki so lahko prav tako zelo pomembna za naše kmete. Zato ne kaže čakati le na njih.

Pred dnevi sem poslušal razpravo, kako naj bi ugotavljali, kakšno bi moralo biti razmerje med starim in mladim kmečkim prebivalstvom. Ugotavljati ni težko. Tudi načrtovati na takih osnovah ni težko. A kdo bo jamčil, da bodo kmečki mladinci upoštevali takšne načrte?

Pripravljamo srednjeročni — petletni — in dolgoročni — 20-letni — načrt razvoja kmetijstva. Strokovnjaki predvidevajo, da bi bilo čez 20 let v Sloveniji polovico manj kmečkih družin kot zdaj. To bi bila gotovo lahko trdnjša osnova za načrtovanje, koliko kmečkih mladinc

cev naj bi ostalo na kmetijah. Pa še take načrte bo težko uresničiti.

Razmerje, koliko mladih kmečkih ljudi bi moralo ostati na kmetijah na določeno število starejših, ima močan socialni in premalo gospodarski značaj. Brez dovolj velike proizvodnje in dohodkov ni moči pomagati kmečkim ljudem drugače kot z njimi deliti revščino. Pospešeni načrti, da se bo število kmečkih družin zmanjšalo za polovico, pa tudi še ne rešujejo tistih gospodarskih vprašanj, zaradi katerih mladi zapuščajo domove.

Kmečkih družin bo vsako leto manj. O tem ni dvoma. Ali bodo zato nekatere manjše kmetije rastle v večje? Kako? Koliko sredstev bo potrebnih? Kdo jih bo poskrbel? To želijo mladi vedeti. Tudi tisti, ki še čuti

nja in se težko odločijo, ali naj ostanejo pri starših na kmetiji ali si poiščejo zaposlitev drugod.

S tem sicer še ne bo odpravljeno vse, kar žene kmečke mladince od doma, bo pa rešeno eno najtežjih vprašanj, zlasti v tistih vaseh in zaselkih, kjer menijo, da nobena posamezna kmetija ne bo mogla zadovoljiti upravičenih potreb kmečke družine. Zvečine ali več združenih v eno bi gotovo lahko.

Kako združevati male kmetije ali jih drugače zvečevati, da bodo dajale dovolj dohodkov kmečkim gospodarjem. Načrtovalci razvoja bi morali predvideti in določiti tudi to. Le tako bi lahko zadržali na kmetih dovolj kmečke mladine. Brez nje pa bo vsako leto več neobdelanih zemljišč.

JOZE PETEK

VSE ZA OTROKA !

TUDI

DEDEK

MRAB

PREJME NAŠ
NAGRADNI KUPON

IGRAČE
PERILO
OBLEKE

VELEBLAGOVNICA
TRNAVA
CELJE

KOLEKTIV

TRGOVSKEGA PODJETJA

TEHNO-MERCATOR
CELJE

POKLANJA BRALCEM
NOVEGA TEDNIKA ROMAN

Januš Golec

TROJNO GORJE

9

Grajski kovač Pavel Šterc je bil oboževan kapitan navdušene kmečke vojske iz cele Bistriške doline ter še daleč okrog. Moška punta je prisegla v njegovo zmago in izboljšanje razmer.

Pilštajnski ljudski pridigar pri Sv. Trojici v Dobrežicah je bil prva žrtev zbiranja upornikov. Ko je gledal to taborenje in vrvenje kmečkih ljudi, jim je omenil upor kmetov v Nemčiji. Nemški kmečki punt so zatrli plemiči z ognjem in mečem. Od maja do julija leta 1525 so pobili 150.000 kmetov in 50.000 jih je moralo pobegniti z rodne grude v tujino in njihovo premoženje je bilo zaplenjeno. Poudaril je še, da utegne plemstvo zagosti isto kravo polko tudi slovensko-hrvaškemu puntu. Zaradi teh besed so bili o zmagi prepričani uporniki tako razsajeni, da so požgali pri belem dnevu dobrežičko kaplanijo.

...POGLAVJE

Proti koncu leta 1572 je bila zbrana ter organizirana kmečka vojska po Bistriški dolini do izliva Bistrice v Sotlo pri St. Petru pod Sv. gorami, v Pišecah ter po Bizeljskem do Brežic. Kapitan Pavel Šterc je obšel vse glavne kraje, kjer je dajal sam vsa potrebna navodila in prisostvoval slovesni zapirski v moško punto. Ker je obšel bizeljski kapitan Krištof Pustak, je postavil namesto njega Filipa Višeriča iz Bizeljskega in za Pišecane, Zdolane ter Artičane Petra Zupana iz Vitne vasi. Resnični vodja, celega, tedaj za vojni pohod organiziranega upora, je bil Pavel Šterc, ki je skrbel v lesičkih delavnicah po možnosti za orožje in ga delil med bolj brihtne in izurjene puntarje. Ob sklepu leta 1572 je lahko z mirno vestjo javil vojvodi Gregoriču, da ima pripravljenih 16.000 bojevnikov, ki samo čakajo povelja, da odrinejo na določeno mesto, ali pa se priključijo glavni četi, ki je gotovo že tudi pod orožjem.

Na zgornje poročilo je sprejel povelje, naj bo 4. februarja zjutraj že na Vidnu pri Krškem, kjer se bo sestal vojni svet, ki bo napravil odločilne sklepe. Njegovi bojevniki naj bodo pripravljani na glas iz lesene troblje, iz katere bo klicala pod zastavo Gregoričeva četa, ko bo marširala mimo Pilštajna na Planino in dalje. Vojvoda mu je še omenil v pismu, da so začeli Hrvati že krvavi ples okrog Cesargrada. To za kmečko vojsko važno trdnjavo so osvojili po kratki oblegi, zaplenili mnogo pušk in streliva, grajskega ošabnega oskrbnika pa obglavili. Osvojeni Cesargrad pridno še bolj utrjujejo, tukaj bo glavna utrjena točka in skladišče orožja ter smodnika.

Kapitan Pavel Šterc je izpeljal poverjeno nalogo. Treba je bilo upornike le še obiskovati, jih podžigati z besedo in jim zabičati strogi red in pokorščino.

Celi januar 1572 mu je bil na razpolago, da je lahko tem pogostejše obiskoval pilštajnski trg, kjer je koprnelo po njem srce nekake voditeljice ženskih

puntaric — Pištelakove Eme. Ema je že dolgo gledala v izvoljenem le vojaškega poveljnika, po zmagi pa vladarja slovenskega Spodnjega Štajerja. Nikoli je ni bilo strah, kaj potem — če bi kmečki puntarji podlegli s Pavlom vred in bi zagospodovalo nad kmeti plemstvo s turško neusmiljenostjo in robstvom. Kaj takega ni mislil nihče, kaj šele, da bi bil izrekel to na glas, ali celo verjel. Vse je bilo pripravljeno samo za zmago in za ljudsko vladno z vsemi zasanjanimi svobosčinami.

Emo je kljub vsemu prizadelo, ko ji je Pavel razložil pravkar sprejeto povelje vojvode Gregoriča, da bo moral odriniti na vojni posvet v Videm. Padla mu je okrog vratu in ga prosila, če sme z njim. Po pregledu kmečke vojske se bo vrnila nazaj domov. Pavel se je nasmehnil z zavrnitvijo, da nimajo ženske nobenega opravka tamkaj, kjer reže pravico orožje. Svojo radovednost z ozirom na bojevnike in poveljnike moške punte bo itak lahko zadovoljila doma, ko bo maširal del kmečke vojske pod trgom skozi Lesično proti Planini. Ema se je sicer zadovoljila s to tolažbo, bila je pa resnega mnenja, da bi me ne delala sramote, ako bi se poskusila ob njegovi strani s plemiči za staro pravdo. Med obiski v trgu pri ljubi in med pripravami za pohod, se je približal za Pavla čas odhoda na vojni posvet na Videm. Treba je bilo odriniti že tretjega februarja dopoldne, da bo sigurno ob pravem času na ukaznem mestu. Poslovil se je za teh nekaj dni odsotnosti od drage že večer poprej, da bi ne kazal preveč rahločutnosti vprico plemstva. Ema je sicer ihtela pri poslednjem poljubu, pa se je vendar hitro potolažila, saj je šlo le za kratko ločitev in potem bo njen preljudi zopet nekaj časa pri njej.

Dne 3. februarja zjutraj so se zbrali na dvorišču lesičke kovačnice tile puntarski bojevniki iz pilštajnske župnije, ki so tvorili Pavlovo spremstvo: Gubenšek Joža, Amon Martin, Kovačič Anton, Zakošek Miha in Toplišek Matija. Vsak je jezditel konja, imel meč, oprsni, glavo zavarovano s čelado, in sulico. Kapitan Šterc je bil oblečen kakor kak plemič na potovanju, viteško bojno opremo je nosil na konju njegov orožar Matija Toplišek. Pilštajncani so gledali s ponosom na četo, ki je predpoldne omenjenega dne odjuckala proti Kozjemu in se ustavila šele prvič v Podsredni. Podsredčani se še vedno niso odločili za punt.

9

Pri pogledu na oboroženo četo, kateri je načeloval vitez, so bili prepričani, da jezdi zopet kak plemič na grad, ki straži še danes dobro ohranjen precej visoko nad trgom. Ko je vojaštvo postalo na sredi trga in je začel Matija Toplišek klicati s trobljo na zbor, se je zganil podsredski moški ter ženski svet in stopil na plano iz radovednosti, kaj hočejo in kaj nameravajo tuji možje. Ko je bil trg poln, je stopil kapitan na sredino in oznanil z mogočnim glasom, da da so oni prvi oddelek kmečke vojske iz Bistriške doline, ki je že zbrana in čaka le še na znamenje za odhod ter udar. Vse je že organizirano v slovensko-hrvaški moški punti, le od Podsredčanov si še ni zataknil doslej, kljub prigovarjanju, nobeden za klobuk bršljana ali zimzelena. Kapitan Pavel Šterc jih danes ne prosi, pač pa zapoveduje, da morajo biti tudi oni pripravljeni za pohod na boj za staro pravdo in se bodo priključili kmečki vojski, ki bo marširala skozi Podsredo čez nekaj dni. Ako se ne bodo pokorili, bo zapel po celem trgu rdeči petelin.

(Se nadaljuje)

VSE ZA VAS POD ENO STREHO — VELEBLAGOVNICA

REKORDNI LET JADRALCEV

Na zaslužen odmor so odšli šele s prvim snegom. Šele ko je zelena površina letališča Levec dobila snežno odejo, je vodja celjskih jadralscev Maks Arbajter uradno prekinil sezono. Vse dotlej pa smo lahko videli celjske pilote, jadralsce in modelarje vsak dan na delu.

Pretekla sezona je več kot uspešna. Takšne ni bilo v zadnjih petindvajsetih letih, pa čeravno imamo v spominu velika imena celjskega jadranja in aviomoto športa, kot so Velej, Arbajter, To, vornik, Ropas, Mirnik in Čerjak.

Pod skrbnim vodstvom vodje celjskega kluba Maksa Arbajtera so celjski jadralsci, teh je preko 30, napravili velik korak naprej že v mesecih april — maj, ko so osvojili republiško prvenstvo v preletih. S svojimi jedrilci, mi, bilo jih je kar devet, so napravili največ preletov in močno premagali Lesce in Ljubljano ter dolenjski letalski center v Novem mestu. Za nagrado so dobili 3 tone goriva, ki pa žal od osrednje zveze še ni prišlo v Celje. Sledilo je republiško prvenstvo. Peterica celjskih jadralscev je v Novem mestu startala v konkurenci dvajsetih. Uspeh je bil več kot dober. Celjani so osvojili naslov prvaka (Peperko) in drugo mesto (Leskovšek). Ostali so bili — Karner osmi, Pešec deveti in Kliner šestnajsti.

Najboljša — Franc Peperko in Marko Leskovšek sta sodelovala na državnem prvenstvu v Beogradu. Nastopiti bi morali še ostali, toda ni bilo finančnih sredstev. Uspeh celjskih tekmovalcev je bil odličen tudi tu. Franc Peperko je osvojil drugo mesto in s tem postal uradno eden od največjih kandidatov za nastop na svetovnem prvenstvu v letu 1972 v Vrhu. Pričakal je izredno vsestranost in obvladanje jedrilice v vseh pogojih in izgubil prvo mesto le za 85 točk. Leskovšek pa je bil šestnajsti.

Poleg teh uspehov so celjski jadralsci opravili več preletov daljših od 300 km. Vsi imajo številne pogoje za najvišje jadralske značke. Tako lahko prihodnje leto pričakujemo nove nosilce zlatega znaka »C« ali celo diamantnega.

Mimo uspešnega aero miinga pa so celjski jadralsci dosegli velik uspeh v jadralskem modelarstvu. Peter Karner in Leskovšek sta s svojimi kolegi Bezgovškom, Beretom, Klenovškom, Renem osvojili moštveni naslov republiškega in državnega prvaka — ter prvi mesti na poletnem tekmovalstvu Stajerk in Zagreba. Tu so premagali močne vrste jugoslovanskih tekmovalcev in goste iz italijanskega Monfalcona. Karner in Leskovšek pa sta udi med prvo trojico na državnem prvenstvu posameznikov ter zmagovalca poletnega tekmovalstva za Pokal SOKA v Mostarju.

Letošnji uspehi celjskega kluba pa dajejo nove hviznosti skupini marljivih portnikov. Nova dvosedežna jedrilica iz Poljske in njhova olja sta garancija, da bodo idi v novem letu uspešni.

J. KUZMA

IZBRALI SMO NAJBOLJŠE

Tudi letos je naša redakcija organizirala izbor najboljšega športnika in športnice v preteklem letu. Kot že mnogokrat, sta zopet na vrhu predstavnika atletskega športa.

Za izbor najboljšega športnika in športnice smo anke-

to (jadralski šport), 4. Bran-ko Vivod (atletika) in 5. Bo-jan Levstik (rokomet); Zen-ske: 1. Nataša Urbančič (atle-tika), 2. Eva Zaveršnik (konj-ski šport), 3. Eva Ludvig (ke-glanje), 4. Magda Urh (keglan-je) in 5. Danica Urankar (atletika).

lje ni le mesto atletike, ampak da stremijo h kvaliteti tudi v drugih športnih zvrsteh. Omeniti moramo še to, da pri takem ocenjevanju težje pridejo do veljave športniki, ki se ukvarjajo z ekipnimi športi. Zaradi tega ni odveč ideja, ki jo je navedel

Tudi letos najboljša — Nataša Urbančičeva (Foto: M. Božič)

tirali predsednike in vodje posameznih celjskih društev in klubov ter nekatere druge telesnovzgojne funkcionarje, kakor tudi dopisnike naše športne redakcije. Vsi ti so sestavili vrstni red petih najboljših športnikov in športnic. S seštevkom glasov smo dobili naslednji vrstni red: Moški: 1. Miro Kocuvan (atletika), 2. Urankar Jože (dviganje uteži), 3. Franc Peper-

Vsega skupaj je prišlo v poštvo za izbiro najboljšega celjskega športnika le 13 moških in 9 žensk, kar kaže na precej ozek krog vrhunskih športnikov v našem mestu. In tudi o teh lahko rečemo, da se imena bolj ali manj ponavljajo — glede na prejšnja leta. Zanimiv pa je podatek, da so anketiranci navedli športnike kar iz 12. panog, kar spet kaže na to, da Ce-

eden izmed anketiranih funkcionarjev, naj bi v prihodnje ocenjevali tudi dosežke posameznih ekip.

Še to: Ta anketa ne bo ostala samo pri tem zapisu, ampak bo redakcija Novega tednika najboljših športnikov in športnic tudi nagradila na prireditvi ob zaključku letošnjih sindikalnih športnih iger.

Smučanje

PRVI SLALOM NA CELJSKI KOČI

Celjski smučarski klub Izletnik je v soboto za svoje smučarje priredil prvo tekmovalno v slalomu pri Celjski koči. Preko 30 tekmovalcev je tekmovalo na 450 metrov dolgi progi z višinsko razliko 150 m. Nastopili so v glavnem mlajši tekmovalci, ki si želijo letošnjo sezono v svojih kategorijah priboriti kar največ uvrstitev. Sobotni slalom je pokazal, da mladi dobro napredujejo, čeravno jim zima

zaenkrat še ni preveč naklonjena.

V sedmih kategorijah so bili najboljši: Cicibani — 1. Klakočan, 2. Fazarinc; mlajše pionirke — 1. Jagrič, 2. Jug D.; mlajši pionirji — 1. Čafuta, 2. Zgoznik; starejše pionirke — 1. Prelog, 2. Jug B.; starejši pionirji — 1. Vovk, 2. Horvat; mlajše mladinke — 1. Jezernik, 2. Govedi in starejši mladinci — 1. Mežnarič, 2. Četina.

Jezernikova je začela letošnjo sezono z značo na »domaćem terenu«. (Foto: Tone Tavčar)

Nogometaši Smartnega ob Paki so s tremi točkami prednosti v I. skupini celjske nogometne podzveze postali jesenski prvaki. Na skrajni desni novi trener Ivan Hribernik, ki je vodil moštvo že nekaj tekem pred koncem jesenskega dela tekmovalja. Foto: T. Tavčar

športne vesti

Hokej na ledu

PRIČAKOVAN PORAZ V BEOGRADU

Mlada celjska ekipa hokejistov HDK Celje je odpotovala v Beograd s pomlajeno ekipo. Nastopila je proti vo-deči vrsti Rvene zvezde. Ker pa niso nastopili najboljši, so imeli domačini lažje delo in so zmagali 6:1 (1:0, 3:0, 2:1).

V celoti pa mladi igralci Celja niso igrali tako podre-jene vloge. Fizično boljši domačini so imeli sicer terensko premoč, Celjani pa kljub temu niso izkoristili vseh priložnosti za zadetek. Celjani so si z drugim mestom v II. zvezni ligi že priborili pravico sodelovanja v borbi za 5. do 8. mesto v državi. J. KUZMA

UGODEN REZULTAT V BELJAKU

Celjski hokejisti so igrali povratno srečanje proti Bel-jaku v Avstriji. V mnogo boljši igri so tokrat dosegli ugod-nejši rezultat kot v Celju. Izgubili so 5:9. Tretjine so bile izenačene; v prvi je bilo 1:1, v drugi pa 3:3. Šele v zadnji so izgubili korak z domačini, pri katerih igrata dva Ka-načana.

Zadetke za Celje so dosegli — Cretnik, Dobovičnik, Vrstvšek, Smidt in Bratec. jk

Košarka

ŽALEC OBČINSKI PRVAK

V telovadnici Osnovne šole v Zalcu je bilo v nedeljo občinsko prvenstvo občine Zalec za mladince v košarki. Nastopilo je pet ekip iz Zalca, Braslovč, Sempetra in Pre-bolda. Občinski prvaki so postali košarkarji prve ekipe Zalca, ki so premagali vse svoje nasprotnike. Rezultati: Zalec I. — Braslovče 59:17, Prebold — Zalec II 28:27, Za-lec II — Sempeter 56:24, Sempeter — Braslovče 42:22. Fi-nale: Zalec I. — Prebold 41:26. Končni vrstni red: 1. Za-lec I, 2. Prebold, 3. Sempeter, 4. Zalec II, 5. Braslovče. Ekipa Zalca I je dobila pokal v trajno last, ostale ekipe pa priznanja za sodelovanje na občinskem prvenstvu.

T. TAVČAR

Streljanje

CELJE IN SERŠEN NAJBOLJŠA

Tudi letos so se celjski strelci zbrali ob dnevu JLA in imeli strelsko tekmovalno zračno puško. Nastopilo je devet štirčlanskih ekip, med katerimi so najboljši uspeh dosegli predstavniki Celja. Zadelo so 1052 krogov in se s tem oddolžili za zadnji poraz proti Kovinarju iz Stor. Ta je bil tokrat drugi s 1030 krogov, Tempo pa tretji 1020 krogov.

Posamezniki so sodelovali v dveh jakostnih skupinah. V prvi skupini pri moških streljanju — je zmagal Ervin ing. Seršen (Celje) 270 krogov. Sledijo: Dobovičnik 269, Jager (oba Celje) 265, Stor (Kov) 262 in Dečman (Kovinar) 262. V skupini »B« pa je bil vrstni red: Ahlik (Ce) 265, Cvek (Tempo) 261, Kranjc (Ingrad) 260, Vanovšek (TE) 258, Petrovič (TE) 254. Najboljša ženska je bila Dobovič-nikova 254. Jk

Na občinskem prvenstvu šolskih športnih društev ob-čine Zalec, ki je bilo v Zalcu, je sodelovalo osem ekip. Pri pionirjih so zmagali košarkarji Zalca, pri pionirkah pa ekipa iz Braslovč. T. T.

Sah

PEŠEC ZMAGOVALEC

Celjski šahovski klub je organiziral v počastitev aneva JLA brzopotezni turnir posameznikov z udeležbo preko 30 igralcev iz Celja, Zalca, Sempetra, Velenja, Sentjurja, Rog. Slatine, Zreč ter pripadnikov JLA. Igralci so bili raz-deljeni v tri skupine, iz katerih so se najboljši štirje pla-sirali v finale. Po pričakovanju sta se za prvo mesto pte-govala Pešec ter Bervar. Bervar je vodil do zadnjega kola, vendar je prav v tem kolu klonil in izgubil prvo mesto. Tako je Pešec zmagal z 10 točkami, pred Bervarjem, ki jih je osvojil 9 in pol, sledijo Pertinač 6 in pol, Streicher, Hribšek (Zalec) 6, Putanec (JLA) 5 in pol, Ranzinger (Za-lec) 5, Skok (Sempeter) in Djurković (Rog. Slatina) 4 in pol, itd. PERTINAC

NOVA VLEČNICA V LIBOJAH

Minuli teden so v zimsko športnem centru v Libojah končali z montiranjem nove vlečnice. Sedaj bo zmogljivost obeh vlečnic štirikrat večja, kot je bila poprej, saj lahko v eni uri potegne kar 800 smučarjev. Šolsko športno dru-štvo Janko Herman iz Zalca je moralo za novo vlečnico odšteti kar 85.000 din. Tako še sedaj čakajo samo na sneg. S postavitvijo nove trafo postaje pa bodo končali v tem tednu. Tako bo nočna smuka sedaj še ugodnejša, saj je bila razsvetljava do sedaj preslaba. T. TAVČAR

NAROČNIKI DELA
SO
NEZGODNO ZAVAROANI

PRI ZAVAROVALNICI SAVA

ZAPEL JE ZVON

KMEČKO NOVO LETO

Kje povsod so na novoletni večer raztreseni ljudje? Kamorkoli stopi noga, povsod pijejo in se vesele. In zakaj se ne bi kmet? Tudi on rad v nestrpnem pričakovanju gleda proti stari uri na steni, ki so jo imeli že rajnki oče, in čaka. Na novo leto. Kaj bo in kaj ne bo prineslo, ga takrat ne zanima več. V roki drži kozarec, v potokih so lile kaplje z izbrzdanega lica, ko ga je ustvarjal. Ves obraz mu je en sam nasmeh, roka se ne trese in počasi ponese svetleče se steklo proti ustnicam. Spoštljivo zatipa žnabelj po kozarčevi gladini in jezik zamlaska in kmetiču pravi nekaj: »Dober je, ta pravšen je.« In ne okleva več, izpije vince do dna. In spet čaka, čaka. Do dvanajstih.

Celo leto so živeli Gabrova mati za svoje praščke. Vsa skrb je veljala kosmatincem, ki so se, vsi umazani, valjali, težki in neokretni, da so komaj hodili, po štali in dvorišču. Potem se je začelo. Malo pred novim letom je moral vzeti slovo prvi. Potem drugi. Tretjega pa so Gabrova mati prihranili za praznik, za novo leto. Takrat pridejo domov njeni, vsi dobri, pridni fantje, raztepeni po svetu. Na šestih koncih sveta, Zakaj šestkrat so Gabrova mati zvečali prebivalstvo in se bi bili, če ne bi oča dejal, da bo kar zadosti.

Za Silvestrovo so kapljali v hišo — kot berači ali pogorelci. Otvorjeni so se sklanjali k mami in poljubili uvelo, dobro lice. Mladost se je vrnila v hišo, kjer je že čakal mojster klavec. Močni in polni življenja so se kar kosali, kdo bo prijel praščka za noge, kdo za rep in kdo bo pri glavi. Čudo božje, ampak če bi vsi prišli na vrsto, bi prasca gotovo raztrgali.

Stvar je bila na hitro končana in mati so se smejali na »ganku« mladosti, oče pa so potrkavali z litrom in silili v fante s kozarcem. Potem je prišlo vse tisto, kar se pač po navadi dogaja na kolinah. Francja, ta mlajšega, so grdobe grde, namazali s krvjo in komaj se jih je otresele. Ko je stopil v hišo sosedov najmlajši, so ga poslali po mero za klobase. Smeh je donel pod oboki stare kmečke hiše kot nikoli v celem letu. Le za kolone so se zbrali, Gabrova družina, za novo leto.

Ura je tekla, tekla brez prestanka in veselo je bilo pri Gabrovih. Tudi zapeli so. Pevci so že od nekdaj bili, da malo takih. Bilo je tako zelo veselo, da je maček na peči neprestano mahal z repom in prav gotovo mu ni šlo v račun, da ne zna peti.

Ko se je vsega skupaj navečal, je odšel malo na sprehod, po delu se je dobro malo pretegniti, a glej ga zlodja, v veži se je skoraj spotaknil nad polno skledo še kadečega se mesa. Maček seveda ne bi bil maček in si je vso zadevo ogledal. Po pametnem in daljšem preudarku si je vzel kos, ki ga je lahko odvekel in izginil je. Pravzaprav — za njim je za tisti dan izginila vsaka sled in še danes se ne ve, kje je

Oča so se naredili malo užaljenega in so povzdignili glas proti svoji ta stari: »Ja, no Mica, pa jim ti dopovej, smrkovcem, če ni bilo tako. Natanko Ambrož je bil tiste ga leta, no katerega leta že, rojen.«

Ura ne pozna milosti in se ka čas brez vsake obzirnosti. Klobase so fantje tako hitro delali, da so kar frčale po zraku v mamino naročje. Potem so nekaj malega pojedli.

Malo resnobe celo pri klobasah včasih ne škodi.

preživel novoletno noč. Gabrov oče so imeli jako radi pripovedi in če se je le dalo, so povedali, kako so jih ujele na ruski fronti in kako je potem tisti ta glavni pogruntal, da so oni zelo pametni in jih je vzel za svojega posilnega, kot se temu v vojaškem jeziku pravi. Seveda, oče so bili stari, kaj bi oni s fronto. Pa je le šlo vse po sreči in so potem, ko so prišli nazaj iz Rusije, naredili še Ambroža.

Se razume, da je pripoved Gabrovega očeta sprožila plaz smeha. Čeprav so vso zadevo fantje slišali že ne vem kolikokrat, so se vedno znova od srca nasmejali.

Kaj bi jedli veliko, ko pa jih je mati pitala, da so bili njihovi že tako veliki vampi še večji. Ambrož je bil sploh sila, kar se tega tiče. Trojne naramnice niso mogle zaustaviti mogočnega plazu, ki mu je silil izza hlače, da se je bilo bati, da bo vsak čas padlo nekaj ven.

So imeli pri Gabru tiste vrste uro, ki kuka. Menda je bila še iz rajnke Avstroogrske, ptič pa se še vseeno ni navečal brusiti kljun.

Takrat je zapela kukavica, tričetrt na dvanajst se je reklo temu in v izbi je postalo kar naenkrat nekam mirno. Oča so pridno natakali kozarce, kot da bi jim gorelo

zadaj, potem pa so se pomaknili proti izvoru svetlobe. Steklenko so odložili in so čakali. Vrata na uri so se odprla in kukavica je pogledala v zbrano družbo in malo je manjkalo, da jim ni pokazala jezika, ko jih je videla takšne, že malo v rožah. Raje je storila svojo dolžnost in je začela s svojim kuku-kuku. Ko je nehala, so oča ugasnili luč in dvignili se je peklenki hrup in trušč. Vsi na enkrat bi radi objeli in poljubili očeta, mater. Nastala je strašna zmešnjava in starega bi skoraj pohodili. Počasi so se uneli in stara dva sta začela razvijati darove. Koliko lepega so si izmislili otroci. In solze so prišle v oči očetu, ki je imel polne roke cigaret, pijače, nogavic in bogvedi česa še.

Tako so ga pili in se veselili tja do zore. Materi in očetu so vse naredili, popoldan pa se je v dolino spustila kolona in mati so se spomnili na tiste dni, ko so v vas hodili partizani in očeta ni bilo, ker je bil pač v ujetništvu. Stala sta na pragu z očetom in mahala. Fantje so se oddaljevali in kmalu so bili samo še pikice.

»Mica, spet sva sama, — ne,« je komaj izdaval Gabrov oče in hitro odšel v izbo. Da si poplakne žalost.

Kako je bilo z mačkom, ne vem. Povedali so, da je prišel čez dva dni, ves bolan in napet. V bolnišnici je bil natanko en teden, potem pa se je vrnil na delovno mesto in že tisto noč je ulovil svojo prvo miš v novem letu.

MILENKO STRAŠEK

LIBELA RAZSTAVLJA V PEKINGU

Znana celjska tovarna tehnic in finomehanike Libela Celje je te dni s svojimi izdelki predstavljena kitajskim potrošnikom. Libela namreč sodeluje s svojimi izdelki na jugoslovanski razstavi, ki je v Pekingu in se bo zaključila 31. decembra.

Libela razstavlja svoje avtomatske tehnične kakor tudi dozirne elektronske tehnične za tovarne in mešanice močnih krnil. S temi tehnicami je dosegla že izredne uspehe na sovjetskem tržišču. Zato pričakuje tudi sedaj ob novih pogojih sodelovanja enake uspehe tudi na Kitajskem. Na razstavi imajo tudi svoje predstavništvo, izvoznik pa je Jugotehna iz Beograda.

Tako vidiš, ti kakšnega konkretnega recepta tudi jaz ne morem dati, zato se ne huduj name kot se na zdravniška, ki ti je tako modro odgovoril. Res je, da je človekova telesna majhnost samo zunanja oblika nekega individuuma, ki pa z notranjim bogastvom lahko nadomesti vse pomanjkljivosti. Tudi zunanje, telesne. Pa še nekaj o tvoji prijateljici! Tako, ki bo merila fanta po centimetrih, boš še lahko dobil, zato ne žaluj preveč za njo. Raje se umiri, odsluži vojaške, in ko to vse opraviš, se spet oglasi. Takrat boš bogatejši s spoznanji in svoje tegobe ne boš meril s centimetri. Pozdravljen in vesele novoletne praznike ti želim, pa veliko, veliko jej!

DOKAZ LJUBEZNI

Ne morem in ne morem pripraviti dekle, s katero hodim že mesec dni, da se mi vda. Ni mi uspelo izvedeti niti to, če je še nedolžna. Jaz bi to rad sam ugotovil in se prepričal, ker mačka v žaklju nočem dobiti za ženo. Ona se rada za mano pogovarja, o »tistem« pa noče nič slišati. Ali je to normalno ali ni, presodite vi in mi malo polepšano, da ne bom preveč razočaran, če odgovor ne bo meni v prid, napišite!

FRANCELJ

Preljubi Francelj, da bo odgovor že na začetku olepšan, te tako imenujem. Veš, tudi jaz imam opravka z »mačkom« v žaklju, ker nisi povedal, ne koliko si ti star, ne koliko dekle. — Pa ja ne misliš z dekletom, ki ga poznaš en mesec, kar v zakon z njo! Če te pa tare radovednost, kako je z dekletom, se dogovori z njo za zdravniški pregled. Morda bo dovolila? Sicer pa je poleg tega važnega problema »nedolžnosti« (mislim, da je to za tebe najvažnejši problem), važno za zakon in tudi za sožitje izven zakona še nekaj drugega — jubezen. Ko boš še razmišljal o poroki, vzemi tudi to v zakup in na prvo mesto! Si z odgovorom zadovoljen? Pa veliko sreče v novem letu!

Nataša

GOSPODARSTVO CELJA - 1972

Ce daš možu ribo, se bo najedel enkrat. Če pa ga naučiš loviti ribe, se bo hranil vse življenje.

Kuan-tsu

Ko konec leta delamo obračun, se kar ne moremo odločiti, kakšno oceno bi dali celjskemu gospodarstvu za njegove rezultate v preteklem letu. Če pogledamo številke, ki govorijo o dosežkih naših podjetij, ne moremo biti nezadovoljni, saj je bilo doseženih nekaj lepih uspehov. Ko pa se zavemo, da so bili le-ti doseženi ob izredno ugodni konjunkturi ter ob še večji inflaciji, pa naše veselje nekoliko zbledi. Toda pogledajmo si posamezne dosežke v luči števil, ki smo jih dobili po prvih devetih mesecih leta 1971. Tako je družbeni proizvod porasel za 23,6 odstotka industrijska proizvodnja pa za 6,2 odstotka. Promet v trgovini na drobno se je povečal kar za 35,3 odstotka, industrijska proizvodnja za 31,2 odstotka, dohodek pa za 27,2 odstotka. Manj razveseljuje sliko kaže izvoz, ki je bil za 7,4 odstotka manjši kot v enakem obdobju preteklega leta. Čeprav ti rezultati niso končni in se bodo do konca leta močno spremenili, pa nam v določeni meri že dajo vedeti, kako bo gospodarstvo končalo leto, kje bodo uspehi večji in kje bodo manjši.

Bolj kakor preteklo leto, pa nas zanima prihodnje, ki je kot vsako novo leto polno upanja in velikih pričakovanj. Toda — ali ga res lahko tako nestrno pričakujemo?

Vsako napovedovanje je vse prej kot hvalažen posel, še posebno pa napovedovanje prihodnjega gospodarskega razvoja, na katerega vpliva toliko neznank, da smo pri tem problemu tudi z najnovejšimi računalniki povsem brez moči.

Ljudje, ki se malo bolj ukvarjajo z gospodarstvom, leta 1972 niso najbolj veseli. Na nebu svetovnega gospodarstva se zbirajo grožnje oblake krize, ki bo v takšni ali drugačni obliki lahko vplivala tudi na razvoj pri nas. Seveda to ne bo kriza v pravem pomenu besede, saj gre le za določen padec gospodarske aktivnosti, ki je bila v zadnjih letih izredna. Ta padec aktivnosti v gospodarstvu, ki ga pričakuje Evropa, bo seveda bolj ali manj vplival tudi na nas. Kaj ima pri vsem tem opraviti Celje? Stvari ne jemljimo tragično, je pa res, da ima Celje takšno industrijo, ki je na niha.

nja na svetovnem trgu: občutljiva (črna in bar metalurgija, kovinska in stria). Da je to res, kaže primer Cinkarne, čep nihanja na svetovnem t niso bila edini vzrok za njene težave.

Po vsem tem lahko prihitimo leto napovedo bolj urjeno rast industrijske proizvodnje, čeprav bodo ravni letu 1972 začele delati kačitete, v katere smo investirali nekaj let; vprašanje le, kako bo na povečano nudo reagiral trg. Isto v tudi za stopnjo zaposlovanja. Po vseh znakih sodeč pa večji vzpon kot industrija segla trgovina, nekaj zarzanjo ugodne klime na trnekaj pa zaradi »uvoza« trvine iz drugih slovenskimest. Pomembno besedo prihodnjih gospodarskihbanjih pa bo moral imeti di izvoz, čeprav je vprašnje, ali bo dosegel planirastopnjo (20 odstotkov) počanja.

Nekaj pa je po vsem tujasno. Celje ne bo mojsušno tekmovati s svojitekmeči, v kolikor bo še iprej obdržalo svoj »družnarski« videz. Brez večjein bolj pogumnega povezojanja bo Celje postalo sloviska provinca v pravem pmenubesede. Čeprav je bilv zadnjem času nekaj pravljeno tudi na tem področju (Opekarna, Aero-tis), pa vsi ti procesi pojajo preveč počasi in prevsramežljivo. Do pravega vezovanja ne samo v Celje, ampak tudi v regiji pa je, daleč, čeprav možnosti vli vrsti industrij obstajaj. Danes, ko je v svetu povevanje preko državnih mečisto nekaj običajnega, pa nas ne moremo preko niožjih plotov, ki nas obdajjo. Da bi lahko primerno ogovorili na podobne procese v slovenskem prostoru, moramo združiti sile, da bi dsegli koncentracijo podjetin in spodbudili raziskovno dejavnost.

In čisto na koncu je tre omeniti še dva ključa, ki dpirata pot k hitrejšemu rvoju: investicije in kadre.

Čeprav povečevanje investicij danes pri nas ni priljubljen tema, pa je vendar res, da je to edina pot napredka. Sedanjih težav so krive prevelike investicije v gospodarstvu, ampak resnica čisto drugače.

In kadri? Pustimo, da na o njihovem pomenu pripoduje moto na začetku stavka.

JURE TOPLA

med štirimi očmi

TAKO MAJHEN SEM

Star sem sedemnajst let, sam fant vesele narave, le nekaj mi manjka. Slabo se počutim, ko se spomnim, kako sem majhen. Visok sem komaj 162 cm. To je najbrž dedno, kajti tudi moji starši in bratje so manjše postave. Upam, da me boste razumeli in mi svetovali, kaj naj storim, kaj naj jem, da bom zrasel še za kakšnih 10 cm. Pred nedavnim sem nekega zdravnika vprašal z za nasvet, pa mi je dejal, da so tudi majhni ljudje veliki. Seveda sem ga razumel, kaj hoče, vendar s tem nisem bil zadovoljen, saj nisem iskal tolažbe, pač pa nasvet.

Do tega leta sem imel tudi zelo dobro prijateljico, toda v kratkem času je ona zrastle, tako da zdaj ne hodi več skupaj. Ko sem jo vprašal, zakaj se me izogiba, mi je odkritosrčno povedala, da sem premajhen in da je videti zelo smešno, če bi šla skupaj v kino. Kako naj zrastem še za 10 cm, vas vprašam?

MARJAN IZ MOZIRJA

Dragi Marjan,

kot vidiš, ti odgovarjam kar v pismu, zato je bila poslana znakma odveč. Hvala lepa za pozornost, a v drugo, če te bo še kdaj kaj težilo, ti znakme ni treba pošiljati.

Tako mlad si še, dragi Marjan, da je tvoja skrb o premalo centimetrih še kar odveč. Nekateri fantje še pri vojakih zrastejo za toliko, kot bi želel biti ti velik. Tvoja skrb o premajhni postavi se mi zdi zato preuranjena. Kaj naj ješ? Vse od kraja, pa res čisto vse, ker do zdaj še niso iznašli hrane, ki bi ljudi večala. Če boš veliko jedel, najbrž ne boš zrastle, okreplil in močnejši pa bo postal tvoj organizem, ki prav za rast potrebuje v tvojih letih največ moči.

TKNINN
od 20. novembra 1971
do 20. januarja 1972
VKLJUČUJEMO

**VSAKEGA KUPCA
V VELIKO JUBILEJNO
NAGRADNO IGRO**

**VELEBLAGOVNICE
TKNINN
CELJE**

in v poslovalnicah

TKNINN-DEKOR

Stanetova 19

Veronika

CELJE · ZIDANŠKOVA 1

pri nakupu za vsake 100 din se dodatni kupon

10 GLAVNIH JUBILEJNIH NAGRAD

1. fičo - luxe	7. televizor
2. olimpiada München - 1 oseba	8. električni štedilnik
3. pralni stroj	9. hladilnik
4. moped "Tomas"	10. preproga 3x2
5. pony ekspres	in še 20 moških srajc
6. stroj za pranje posode	20 kombinez

žrebanje 29. 1. 1972

KUPUJTE V TRGOVINAH

TKNINN CELJE**ELEKTROTEHNA**TRGOVSKO, UVOZNO IN IZVOZNO PODJETJE
Z ELEKTROTEHNIČNIM MATERIALOM**NUDI**

v svojih prodajalnah:

CELJE — Stanetova ulica 16

VELENJE — Prešernova ulica

SLOVENJ GRADEC

- ves elektroinstalacijski material
- elektrômotorji, hidroforji
- vodovodni in sanitarni material
- keramične ploščice
- akustika, radio in TV sprejemniki z nadomestnimi deli
- kuhinja GORENJE
- gospodinjski aparati: hladilniki, štedilniki, pralni stroji

VABIMO VAS K UGODNEMU
NAKUPU!

**MOŽJE,
TO
SE
VAS
NE
TIČE!**

**vsako četrto sredo
dvojni obseg
revije
za isto ceno 2,50 din.**

**pri vseh
prodajalcih
časopisov
že 28.12.**

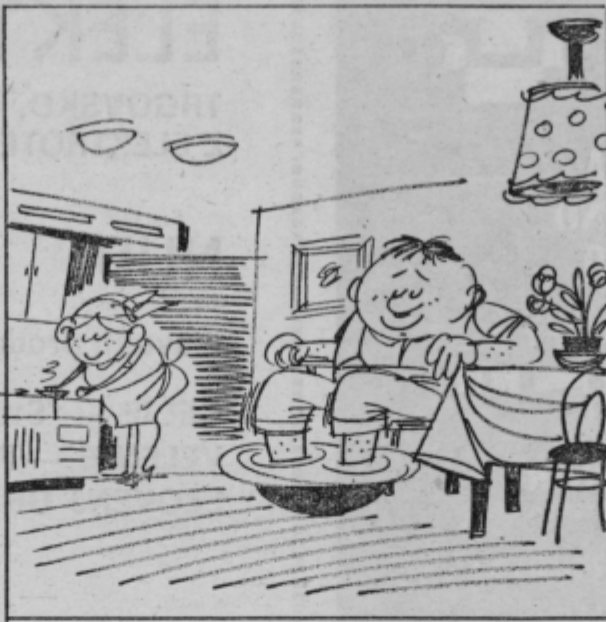
Jana

sodoben ženski tednik 1-1 29 dec.1971 cena 2.50

Vsak teden bo vas
SANDI COLNIKnajnovejši roman
Antona Ingoliča:
LEPA VIDA V
NEIZPROSNI
SEDANJOSTIživljenje:
Od vašega doma do
angleškega dvora
MODA: Od Ljubljane
do ParizaNI VAŠEGA
VPRAŠANJA
BREZ NAŠEGA
ODGOVORA

MED NEBOTIČNIKI

PIŠE IN RIŠE MARJAN BREGAR

11. Tole igrišče za golf pred hišo bom prešihal! je sklenil Paradižnik. »Vsaj pri solati bova kaj prihranila!« In je zavihal rokave, naša korenina, pa naročil cisterne najboljšje uvožene gnojnice. Pridno je obračal mehko prst, bogato jo je blagoslovil z gnojnico. Do večera je obdelal pol igrišča.

V hiši ga je čakala žena in deset konzerv, pogretili na supermodernem štedilniku. Paradižnik se je okrepljal, si sezul čevlje in namočil utrujene noge v toplo vodo. Ženica pa je zase pristavila tažentrože.

Sedela sta takole naša zakonca v novem domovanju — po obilni večerji se jima je prijetno podiralo in po dolgih,

razburljivih dneh potovanja sta se zopet počutila kot doma v Košati hpi. Paradižnik je prižgal cigaro in zagrmel: »No, saj ni tako napak, tu v Hollywoodu...«

Pa se je fant prenačil. Se ta hip je pesek zaškrtnil na dvorišču. Hrupne limuzine so osvetlile mirni dom. Gruča razgrajev je potrkala na duri.

Radio

PETEK, 31. DECEMBRA: 8.10 Glasbeni matineja; 9.05 Radijska šola za srednjo stopnjo — Carolejeva klobuč; 10.20 Pri vas doma; 11.00 Porocila — Turistični napotki za naše goste iz tujine; 12.00 Kmetijski nasveti — Dr. Albin Stritar. Poslušalci kmetijskih nasvetov ob koncu leta; 12.40 Z domačimi godci in ansambli; 13.30 Priporočajo vam... 14.35 Naši poslušalci, čestitajo in pozdravljajo; 15.30 Glasbeni intermezzo; 16.00 »Vrtljake«; 19.00 Lahko noč, otroci; 19.15 Petnajst minut za EP; 20.00 Silvester 1971; 24.00 SREČNO 1972.

SOBOTA, 1. JANUARJA: 8.10 Ra dijska igra za otroke — »Na šcu kino za javnega«; 9.05 Novoletno dopolnje za kmetko pečko; 10.05 Slovenske popevke; 10.30 »Osem pred sedanjost ob Novem letu« (reportaža); 11.15 Novoletni koncert; 12.10 Novoletne čestitke; 13.30 »Novo leto 1972«; 14.05 Slovenske narodne in domače pesmi o zimu in veselju; 15.05 »Novoletni«; 16.05 Ve se se melodije z majhnimi zabavnimi ansambli; 17.30 Radijska igra — Igra turnir: »Mojta«; 19.00 Lah ko noč, otroci; 19.15 Minute z ansambliom Franca Flešeta; 21.30 Plesni zvoki z velikimi plesnimi orkestri; 22.20 Oddaja za naše iz seljence.

NEDELJA, 2. JANUARJA: 8.00—8.05 Dobro jutro! 8.05 Radijska igra za otroke — Karl Heinz Ges; »Ko sem šel po snegu«; 9.05 Kon cert z naših krajev; 10.05 Se pom nite, torarši. Crtomir Sinko vec: Iz zakladnice patizanske ljudske pesmi ob 30-letnici draž goske; 10.25 Pesmi borbe in pesni; 11.00 Porocila — Turistični napotki za naše goste iz tujine; 12.10 Čestitke za novo leto; 13.30 Mali neri; 14.05 Po domače; 15.05 Nedeljsko športno popoldne; 17.05 Lahka glasba z našimi solisti in ansambli; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Glasbene razglednice; 20.00 »V nedeljo zvečer«; 22.20 Melodije in pesni zvoki.

PONEDELJEK, 3. JANUARJA: 8.05 »V zimskem jutru«; 9.05 Melodije, ki ste jih najraje poslušali v preteklem letu; 11.15 Slovenske narodne in umetne pesmi; 12.10 Opolidanski divitment; 13.30 Tone Krasovec: Sadiji deia našega četrta stoletja; 14.05 Lani med našimi pevci in godci; 15.05 München — Sapporo; 16.00 Marjan Marinc: »R. mična koekstencas«; 16.35—18.00 Glasba ne pozna me a; 18.30 Lope melodije; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Petnajst minut za EP; 20.00 Plesni orkester RTV Ljubljana in pevka Majda Sepe; 21.00 Radijska igra — Jean Giraudoux: »Apolon iz Bellac«; 22.15 Za ples in razvedrilo.

TOREK, 4. JANUARJA: 8.10 Operna matineja; 9.05 Radijska šola za srednjo stopnjo — Zeleni poni; 10.20 Pri vas doma; 11.00 Porocila — Turistični napotki za naše goste iz tujine; 12.00 Kmetijski nasveti — Jože Kregar: Vrt v januarju; 12.40 Vedri zvoki z domačimi ansambli; 13.30 Priporočajo vam... 14.30 Z ansambliom Atija Soosa; 14.40 »Na poti s ki tarov«; 15.30 Glasbeni intermezzo; 16.00 »Vrtljake«; 17.10 Popolidanski simfončni koncert; 18.15 V torek na svidenju; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Minute z ansambliom Borisa Franka; 20.30 Radijska igra — Matiaž Kmecl: »Pšern radi«; 22.15 Pri slovenskih primorskih skladateljih.

SREDA, 5. JANUARJA: 8.10 Glasbeni matineja; 9.05 Za mlade radovedne; 10.20 Pri vas doma; 11.00 Porocila — Turistični napotki za naše goste iz tujine; 12.30 Kmetijski nasveti — Inž. Janez

Titovšek: Skrb za koristne ptice v zimskem času; 12.40 »Od vasi do vasi«; 13.30 Priporočajo vam... 14.10 Zamejski zbori pojo — Zbor Jacobus Gallus iz Trsta; 14.35 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo; 15.30 Glasbeni intermezzo; 16.00 »Vrtljake«; 17.10 Jezikovni pogovori; 18.15 Popevke z slovenskih festivalov; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Glasbene razglednice; 20.00 Simfončni orkester RTV Ljubljana v stereo studiju; 22.15 S testivalov jazz.

ČETRTEK, 6. JANUARJA: 8.10 Operna matineja; 10.20 Pri vas doma; 11.00 Porocila — Turistični napotki za naše goste iz tujine; 12.30 Kmetijski nasveti — Inž. Peter Kunstelj: Kakšno kmetijo naj se odločajo za siliranje trave in gradnjo silosov; 12.40 Pihalne godbe; 13.30 Priporočajo vam... 14.10 Pesem iz mladosti; 14.30 Z ansambliom Silva Štingla; 15.30 Glasbeni intermezzo; 16.00 »Vrtljake«; 17.10 Koncert po željah poslušalcev; 18.30 Iz kasnetne produkcije RTV Ljubljana; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Minute z ansambliom Jožeta Privška; 20.00 Četrtek večer domačih pesmi in napov; 20.00 Literarni večer — Mao Ce-Tung lirik; 22.15 Alojz Srebotnik in Marija Kozol.

Televizija

NEDELJA, 2. I.
8.40 MADŽARSKI PREGLED (Pohorje, Piešvec) (Bg)
9.40 PO DOMACE (Lj)
10.10 KMETIJSKA ODDAJA (Bg)
10.55 MOZAIK (Lj)
11.00 OTROŠKA MATINEJA: Doktor Dolittle, Risanka, barvni film (Lj)

11.30 MESTECE PEYTON — serijski film (Lj)
12.25 Oberstdorf: SMUCARSKI SKOKI — prenos (EVR—Lj)
13.30 CIRKUS NA LEDU — barvni film (Lj)
15.50 TARZAN IN NJEGOVA PRIJATELJICA — ameriški film (Lj)
17.25 SEDEM PEVCEV, SEDEM POPEVK (Lj)
17.50 SEDEM OBRIZOV, SEDEM VOŠCILNIC (Lj)
18.35 PO DOMACE Z AVSNIKI (Lj)
19.05 ČESTITKE SOSEDU (Lj)
19.45 CIKCAK (Lj)
20.00 TV DNEVNIK (Lj)
20.25 3-2-1 (Lj)
20.35 ZIMSKE PRAVLJICA — barvna oddaja (Lj)
21.10 A de Musset: BENESKA NOČ (Lj)
21.50 SEDEMKRAT SREČNO — (JRT—Lj)
23.05 POROCILA (Lj)

PONEDELJEK, 3. I.
10.00 OTROŠKA MATINEJA: Srečni mestul — barvna oddaja, Boj za obstanek — film, Čarobna noč v prodajalni instrumentov, Mesto izobila — mladinska igra (do pribli 12.30) — (Lj)
16.00 NOVOLETNI SPORED MADŽARŠČINI (Pohorje, Piešvec) (Bg)
17.00 ZVEZDICA ZASPANKA — barvni film (Lj)
18.00 POROCILA (Lj)
18.05 S KAMERA PO SVETU. Baly, otok Hempeljev (Lj)
18.30 MOZAIK (Lj)
18.35 STO ŽENSK NA TRIGLAVU — barvna oddaja (Lj)
19.00 ZDRAVO, MLADI (Zg)
19.30 NASTOP ANSAMBLA »ONE IN ONI« (Bg)
9.30 CIKCAK (Lj)
20.00 TV DNEVNIK (Lj)
20.25 3-2-1 (Lj)
20.35 MLADI ZA MLADE (Lj)
21.15 NASTOP OLIVERE KATARI NE (Bg)
21.35 ZABAVA VAS MIJA ALEK SIČ (Bg)
22.15 POROCILA (Lj)

TOREK, 4. I.
16.45 MADŽARSKI PREGLED (Pohorje, Piešvec do 17.00) — (Bg)
17.55 H. C. Andersen: DEKLICA Z VZIGALICAMI (Lj)
18.05 RISANKA (Lj)
18.20 OBZORNIK (Lj)
18.35 TOP-POPS (Lj)
19.00 MOZAIK (Lj)
19.05 RACUNALNIKI: Postopoma naprej (Lj)
19.30 MIKROEKONOMIKA: Uvod na oddaja (Lj)
19.50 CIKCAK (Lj)
20.00 TV DNEVNIK (Lj)
20.25 3-2-1 (Lj)
20.35 MOJA DRAGA KLEMENTINA — ameriški film (Lj)
22.10 POROCILA (Lj)

SREDA, 5. I.
13.30 SMUCARSKI SKOKI FIS TEKMOVANJA ZA MOSKE — posnetek in prenos iz Kranjske gore (do 15.30) — (Lj)
16.45 MADŽARSKI TV PREGLED (Pohorje, Piešvec do 17.00) (Bg)
17.20 DOKTOR DOLITTLE — serijski barvni film (Lj)
17.45 TV OBZORNIK (Lj)
18.00 HOKEJ OLIMPIJA: MEDVEŠČAK — prenos (Lj) v odmorih propagandna oddaja (Lj)
20.00 TV DNEVNIK (Lj)
20.25 3-2-1 (Lj)
20.35 A. Seneca: DIOGENES — I. del (Lj)
21.25 ANGLEŠKE IMPRESIJE (Lj)
21.50 NOVOSADSKI KOMORNI ORKESTER (Lj)
22.15 POROCILA (Lj)

ČETRTEK, 6. I.
15.30 SMUCARSKI SKOKI — barvni posnetek iz Bischofshof na (Lj)
17.45 VESELI TOBOGAN: Slovenska Bistrica — I. del (Lj)
18.15 OBZORNIK (Lj)
18.30 BOJ ZA OBSTANEK — film (Lj)
18.55 MOZAIK (Lj)
19.00 L. BERNSTEIN PREDSTAVLJA: Studij intervalov (Lj)
19.50 CIKCAK (Lj)
20.00 TV DNEVNIK (Lj)
20.25 3-2-1 (Lj)
20.35 ČETRTEKOV RAZGLEDI — (Lj)
21.35 G. Boccaccio: O VRVICI IN LJUBOSUMNEM MOZU (Lj)
22.10 POROCILA (Lj)
22.15 SMUCARSKA TEKMOVANJA V KRANJSKI GORI IN V BOHINJU — repori. (Lj)

PETEK, 7. I.
13.30 SMUCARSKA FIS TEKMOVANJA ZA ŽENSK — posnetek in prenos s Pohorja (do 15.30) — (Lj)
16.45 MADŽARSKI TV PREGLED (Pohorje, Piešvec do 17.00) (Bg)
17.45 L. Suhadolčan: BOLNISKA SOBA — oddaja iz cikla Naočnik in Očalnik (Lj)
18.15 OBZORNIK (Lj)
18.30 MLADA EVROPA. Donovan (Lj)
18.45 VZGOJNI PROBLEMI: Razvada ali motnje (Lj)
18.55 SMUCARSKA SOLA (Lj)
19.00 MESTECE PEYTON — serijski film (Lj)
19.50 CIKCAK (Lj)
20.00 TV DNEVNIK (Lj)
20.25 3-2-1 (Lj)
20.35 JACQUES TATI: KRATEK FILM (Lj)
20.55 PRAZNIK — francoski film (Lj)
22.25 NASTOP PLESNEGA ORKESTRA RTV ZAGREB — I. del (Lj)
22.50 POROCILA (Lj)

SOBOTA, 8. I.
16.30 KOSARKA CRVENA ZVEZDA LOKOMOTIVA — prenos (Bg—Lj)
18.00 OBZORNIK (Lj)

18.15 PLUS PET — mladinski quiz (Sa)
19.15 MOZAIK (Lj)
19.20 TV KAZIPOT (Lj)
19.45 CIKCAK (Lj)
20.00 TV DNEVNIK (Lj)
20.25 3-2-1 (Lj)
20.35 DIANA ROSS IN THE SUPREMES (Lj)
21.25 ODDELEK S — serijski film (Lj)
22.15 POROCILA (Lj)
22.20 HOKEJ JESENICE: OLIMPIJA — posnetek (Lj)

NEDELJA, 9. I.
9.00 MADŽARSKI TV PREGLED (Pohorje, Piešvec do 9.40) (Bg)
9.40 STARE KRCME: Pri Rečju (Lj)
10.10 KMETIJSKA ODDAJA (Zg)
10.55 MOZAIK (Lj)
11.00 OTROŠKA MATINEJA: Doktor Dolittle Boj za obstanek — film (Lj)
11.50 MESTECE PEYTON (do 12.40) — (Lj)
12.40 SPORTNO POPOLDNE OPERACIJA SANGENARO — italijanski film (Lj)
19.45 CIKCAK (Lj)
20.00 TV DNEVNIK (Lj)
20.30 3-2-1 (Lj)
20.35 TV KOMEDIJA (Zg)
21.15 SPORTNI PREGLED (Lj)
21.45 POROCILA (Lj)

PONEDELJEK, 10. I.
16.45 MADŽARSKI TV PREGLED (Pohorje, Piešvec do 17.00) (Bg)
17.55 TRILE ROKOMAVHI — I. del (Lj)
18.15 OBZORNIK (Lj)
18.30 V SPOMIN METODA BARDJURE (Lj)
18.55 MOZAIK (Lj)
19.00 MLADI ZA MLADE (Sk)
19.45 CIKCAK (Lj)
20.00 TV DNEVNIK (Lj)
20.25 3-2-1 (Lj)
20.35 M. Bor: SOLA NOCI — TV drama (Lj)
22.00 KULTURNE DIAGONALE — (Lj)
22.50 POROCILA (Lj)

TOREK, 11. I.
16.45 MADŽARSKI TV PREGLED (Pohorje, Piešvec do 17.00) (Bg)
17.35 M. Suhadolčan: SLON NA TRGU (Lj)
17.50 RISANKA (Lj)
18.15 OBZORNIK (Lj)
18.30 OD ZORE DO MRACA (Lj)
19.00 MOZAIK (Lj)
19.05 RACUNALNIKI: Osnovni program (Lj)
19.30 Mikroekonomika: Zaščita podjetniške dejavnosti (Lj)
19.50 CIKCAK (Lj)
20.00 TV DNEVNIK (Lj)
20.25 3-2-1 (Lj)
20.35 MESTO ILUZIJ — ameriški film (Lj)
22.30 Porocila (Lj)
SREDA, 12. I.
16.45 MADŽARSKI TV PREGLED (Pohorje, Piešvec do 17.00) (Bg)
17.50 DOKTOR DOLITTLE — serijski film (Lj)
18.15 OBZORNIK (Lj)
18.30 PO DOMACE Z ANSAMBLIOM MIHE DOVŽANA (Lj)
19.00 MOZAIK (Lj)
19.05 NA SEDMI STEZI (Lj)
19.30 NAS EKTRAN (Lj)
19.50 CIKCAK (Lj)
20.00 TV DNEVNIK (Lj)
20.25 3-2-1 (Lj)
20.35 A. Seneca: DIOGENES — II. del (Lj)
21.25 EVROPSKO DRŠALNO PRVENSTVO — barvni posnetek in prenos iz Göteborga (Lj)
pribl. 22.30 POROCILA (Lj)

ČETRTEK, 13. I.
16.30 EVROPSKO PRVENSTVO V DVOSIDEZNEM BOBU — posnetek iz St. Moritza (Zg)

17.35 VESELI TOBOGAN: Slovenska Bistrica — II. del (Lj)
18.15 OBZORNIK (Lj)
18.30 BOJ ZA OBSTANEK — film (Lj)
18.55 MOZAIK (Lj)
19.00 L. BERNSTEIN PREDSTAVLJA: Zvok orkestra (Lj)
19.50 CIKCAK (Lj)
20.00 TV DNEVNIK (Lj)
20.25 3-2-1 (Lj)
20.35 G. Boccaccio: O PERESU ANGELA GABRIELA (De-kameron) — (Lj)
21.10 EVROPSKO PRVENSTVO V DRŠANJU — barvni posnetek in prenos iz Göteborga (Lj)
pribl. 22.30 POROCILA (Lj)

PETEK, 14. I.
16.30 EVROPSKO PRVENSTVO V DVOSIDEZNEM BOBU — posnetek iz St. Moritza (do 17.35) — (Zg)
17.40 L. Suhadolčan: NAROB SVET — oddaja iz cikla Naočnik in Očalnik (Lj)
18.15 OBZORNIK (Lj)
18.30 OBISK IZ ITALIJE — II. oddaja (Lj)
18.45 VZGOJNI PROBLEMI: Otrok se boji (Lj)
18.55 SMUCARSKA SOLA (Lj)
19.00 MESTECE PEYTON (Lj)
20.00 TV DNEVNIK (Lj)
20.25 3-2-1 (Lj)
20.35 Göteborg: EVROPSKO PRVENSTVO V DRŠANJU, barvni posnetek (Lj)
pribl. 22.30 POROCILA (Lj)

SOBOTA, 15. I.
12.55 Kitzbühel: SMUK ZA MOSKE — barvni prenos (do pribl. 14.00) — (EVR—Lj)
16.30 KOSARKA BEOGRAD — JUGOPLASTIKA — prenos — (Bg)
18.00 OBZORNIK (Lj)
18.15 VESELI TOBOGAN (Lj)
19.15 MOZAIK (Lj)
19.20 TV KAZIPOT (Lj)
19.45 CIKCAK (Lj)
20.00 TV DNEVNIK (Lj)
20.25 3-2-1 (Lj)
20.35 Göteborg: EVROPSKO PRVENSTVO V DRŠANJU — barvni prenos (EVR—Lj)
pribl. 22.30 POROCILA (Lj)

KOMOS

kovinska industrija
SLOVENSKE KONJICE

želi svojim poslovnim sodelavcem

SREČNO NOVO LETO 1972

KOMPAS
JUGOSLAVIJA

Poslovalnica CELJE

Poslovalnica Kompas v Celju priredi v zimski sezoni 1972 prvič smučarske izlete v najlepše predele italijanskih Dolomitov:

PASSO PORDOI 2239 m

8-DNEVNI IZLET:

odhod 22. 1. 1972 in 30. 1. 1972

Obkrat odhod izpred hotela CELEIA Celje ob 5. uri zjutraj

Cena izleta 1.200.— dinarjev:

- avtobusni prevoz
- kompletni penzioni
- žičnice

PRIJAVE SPREJEMAJO VSE POSLOVALNICE KOMPASA.

SREČNO V NOVO LETO 1972!

OBISK

Obisk je bil njuna velika naloga tega zimskega dne. Starček, ki sta ga obiskala, jih je imel že krepko nad osemdelet. Ob njem je v majhnem stanovanju žvela žena starka. Otroci so odjadrili v svet. Starčka je pred meseci zadela kap. Delna. Ni bil več gospodar svojega telesa. Popolnoma odvisen od starke, ki že tudi komaj hodi in le s težavo opravlja najnujnejša dela ob možu. »Kako si danes zopet pomočil posteljo? Ali me res ne moreš poklicati?« »Saj bi te, pa si tako sladko spala, da nisem hotel. Stegoval sem se po nočni posodi, a mi je nesrečno zdrknila na tla. Do tja pa tako ne pridem.« Starčkove oči so bile široko odprte, vprašujoče, ker so iskale razumevanje. Starke je hitro zamenjala mokro perilo s suhim in gosta sta potrpežljivo čakala, da se naposled vname prijeten razgovor, ki potolaži in vlija novega upanja v življenje. »Se spominjaš, Jože, kako je bilo pred dvajsetimi leti? Jesen je bila, lepa, vsa zlata, rdeča in rumena, ko smo odhajali na poroko tvoje hčerke. Kako sproščeni in lahkotni smo stopali po pisani preprogi. Nismo šteli ur. Vso noč do jutra smo jih razdirali, plesali. Koliko lahkotnosti je bilo še takrat v nas. In danes? Poglej to roko! Z edinim kazalcem se lahko kaj občutim. Veš, Jože, ni ga dneva, ko bi se ne vračal na prve liste življenja. Sprehodi v naravo, v planine, svatbe, sinova matura, hčerkin diploma na višji šoli, pa zopet obiski prijateljev, koncerti igre.« »Vsak dan vedno znova ista pesem. Tudi ponoči mi ne da miru. Kar povej, kaj si mi pripovedoval davi ob treh zjutraj.« »Saj bosta razumela. Nisem in nisem mogel spati. Ze sem naštel dve, tri udarce stenske ure. Saj se spominjata tistega vročega poletnega dne, ko smo skupno odhajali v Piran. Bilo je pred petnajstimi leti. Trideset stopinj vročine. Modro nebo se je zlilo s hladečo morskoro vodo. Vsi štirje smo se kopali, a si se ti, Marija, nenadoma spomnila, da gostuje nocoj folklorna skupina. Pobrli smo obleke in zvečer odšli na prireditev. Eh, to je bilo nekaj. Pot domov je lajšal rahel vetrič in nas božal kot otroke. Poglej me danes. Kaj je človek. Resnično: ECCE HOMO!«

»Tone, ne bodi vendar sentimentalni. Saj vidiš, da je pot vseh do lasu enaka. Ti si se srečen. Imaš nekoga, ki te ima rad in zate skrbi!« Pravkar se je vrnila žena s skodelico mlečne kave in žemljico. Tone se je hotel napol dvigniti, a brez ženine podpore ni šlo. Gosta sta odvila bel papir in tri nagelje, rdeče kot kri, name stila v vazo. Na krožnik sta vsula biskvit.

»Tone, ne obupuj. Živimo od spominov, lepih in slabih!« »Da, res je! Kaj bi bilo, če bi ne bilo teh. Od njih živiš v dolgih urah noči. V dolgih urah dni. Poglej, vsak dan enkrat vstanem, pretaknem vse koče in zopet moram leči. Pa še časopis je moj zaveznik. Včeraj sem listal po osmrtnicah. Saj si poznal inženirja Miha in generala Bojana, pa še direktorja Franca. Ni jih več. Ničče se jih več ne boji in ničče ne slavi. Zatonili so kot sonce. Smrt je pravična! V molku smo se zazrli skozi okno. »Se vedno sneži. Uh, vražji sneg. Zeblo nas bo!«

»Za zimo zopet pripoje pomlad. Takrat bo tudi tebi boljše. Odšel boš ven, med tvoje rože.« »Da bi že jutri bila pomlad!« Z edinim gibajočim kazalcem je starček nakazal ženi potrebo po nočni posodi. Zopet so se zagledali v belo naravo in skoraj neslišno sneženje se je mešalo z drobnim in rezkim glasom vode.

»Tone, najin čas je potekel. Bodí zdrav! Kmalu se zopet vidimo!« Krepak stisk rok in obisk je kočan.

Se ves dan in vso noč je starček mislil na gosta in se z njima pogovarjal. Zeni in še komu drugemu je vendar moral povedati, kako je bila srečna mladost. Kljub vsemu slabemu, svetla zarja.

Z isto sladkostjo je mislil na premestitev v uradu, kjer je storil usodno napako. Na hčerko, ki mu je zdrknila v srednji šoli za eno leto. Na dolg ob gradnji hiše, ki ga je moral plačevati deset let... Vse v preteklosti so bile sanje, a vse tako lepe. Ni jih več dogodkov, ki bi podžigali telo in duha, da bi znova ustvarjalo. Ni moglo več. Misel na pomlad pa ga je navdajala z neskončnim upanjem. Takrat bosta spet zacvetela forzicija in glog. Tulipani bodo zopet pogrnilli prostor pred hišo. Zunaj bo toplo, čebele bodo pele in sonce bo velikan, ki prežene smrt. »Kajne, stara, imela sta prav! Zopet bo pomlad in zopet bosta srečna.« Starke ga je odela do vratu in nežno pobožala po licih.

poznamo zdravilna zelišča?

PLEŠEC - CAPSELLA BURSA PASTORIS

Plešec je zelo nadležna plevel iz družine križnic. Raste na travnikih, pašnikih, njivah, ob poteh, jarkih itd. Rastlina je eno — ali tudi večletna z močno, vretenasto korenino, iz katere pogosto do 40 cm visoko, močno vej-

nato steblo. Prizemni listi tvorijo rozeto. Stebelni listi so suličasti in nepravilno pernat. Majhni beli cvetovi so v socvetjih, ki se spreminijo v dolge plodne grozde. Cveti od marca do pozne jeseni. Zel nabiramo od aprila do jeseni, jo v senci posušimo in spravimo v temnih kozar-

cih. Plešec vsebuje žvepleno eterično olje, saponine, tiramin, čreslovine razne organske kisline ter precej rudninskih snovi.

V domačem zdravilstvu rabijo rastlino za čiščenje krvi. Ker zožuje, zapira žile, zelo pomaga pri krvavitvah, ki so lahko najrazličnejšega izvora, tako iz želodca, iz pljuč, nosu ter pri poškodbah. Plešec ima še en zdravilni učinek, ki je zelo pomemben — izravnava krvni pritisk ter ga jemljejo tako pri nizkem kot pri visokem krvnem pritisku.

Za zdravilo pripravljamo čaj, tako, da eno veliko žlico droge prelijemo s krompom pustimo stati deset minut in ga pijemo po požirkih večkrat na dan. Zelišče lahko prelijemo tudi z vročim belim vinom, precedimo in pijemo po požirkih pri bolečinah v želodcu, slabi prebavi in lenivosti črevesja.

BORIS JAGODIC

TRGOVSKO PODJETJE

S POSLOVALNICAMI:

- VOLNA — Prešernova 7
- VESNA — Cankarjeva 2
- MANUFAKTURA — Cankarjeva 1
- BABY — trg V. kongresa 11
- DROGERIJA — Prešernova 4
- TORBICA — Prešernova 7
- PRODAJALNA STARI TRG

VSEM NAŠIM ODJEMALCEM ŽELIMO

NOVOLETNI PLES TUDI ZA PRVO IZPOLNITEV TRIMA

TRIM — Začetek skrbi za tvoje zdravje, telesno nego, preprečevanje preozgodnjega staranja, dobro, vedno razpoloženje

Vključite se v TRIM — svetovno rekreacijsko gibanje, v katero se vključila tudi Slovenija s svojo obliko osvajanja značke TRIM in športne značke TRIM. Celjski občinski sindikalni svet, ki je bil iniciator te akcije tudi na Slovenskem, bi vas rad spodbudil, da pričnete bolj skrbeti za svoje počutje, razvedrilo, telesno sposobnost in s tem tudi za zdravje. Pri tem vam bo pomagalo izpolnjevanje TRIM kartona, s prospektom, z navodili, ki jih bo lahko prejel vsak pri referentu za rekreacijo v svoji sindikalni organizaciji ali v veleblagovnici »Tr«. Ob koncu prihodnjega leta boste brezplačno prejeli posebno značko TRIM, če boste izpolnili 150 rekreacijskih aktivnosti in jih vpisali v vaš karton. Veliko teh aktivnosti že sedaj opravljate — hitrejša hoja, sprehod, vrtno delo, kolesarjenje, ples (tudi novoletni!), razne igre, ipd. To je lahko tudi vaša nova družabno rekreacijska igra, ki jo pripravljajo vsi zdravniki. Pravijo, da človek propada, ker se premalo giblje. Vstanite, zadnji čas je, da prenehate gojiti šport samo ob televizorju, z branjem športnih rubrik in z navijanjem na tribuni. Šport je za vsakogar in osvojitve značke TRIM naj bo vsakomur prva naloga.

Organizatorji rekreacije v delovnih kolektivih in telesnovzgojnih društvih — akcija TRIM je vaša osnovna naloga v prihodnjem letu! Čimprej se oglasite na Občinskem sindikalnem svetu v Celju, kjer boste prejeli kartone in prospekte ter vsa potrebna navodila.

Splošne bralke in bralci! Naš predlog za TRIM med novoletnimi prazniki: — sprehodi v naravo, telovadba zjutraj in zvečer, drsanje v mestnem parku, kroglačenje pri Ingradu, v Velenju in Zalcu, smučanje na Celjski koči in Golteh, plavanje v zimskem bazenu v Velenju.

Izpolniti najmanj eno polje kartona TRIM med prazniki vam ne sme biti pretežka naloga!

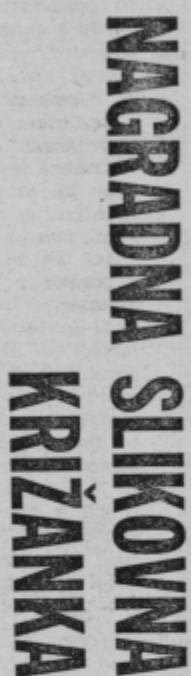
KAKO OSVOJITE ZNAČKO TRIM

1. V enem letu (od 1. 1. do 31. 12.) izvajajte Trim aktivnosti v prostem času, po lastni izbiri in jih vpisujte s kratico v ustrezna polja kartona (datum).
2. Opraviti morate najmanj 150 aktivnosti — izpolniti 150 polj od datuma, ko ste pričeli sodelovati!
3. Vsak dan lahko izpolnite največ eno polje. Najkrajše enodnevne aktivnosti navajamo v seznamu spodaj.
4. Če ste se v enem dnevu ukvarjali z več panogami, vpisite tisto, ki je najbolj koristila vašemu zdravju in telesnim sposobnostim.
5. Pri oceni trajanja aktivnosti ne prištevalite vmesnih odmorov.
6. Vpisano aktivnost lahko opravite v največ dveh delih.
- Ne vpisujte aktivnosti, ki so bile krajše od določenih ali pa jih sploh ni bilo.
- Vpisujte redno in čitljivo. V prazna polja pa vpisite mesečno število aktivnosti.
- Teknujte z družinskimi člani, prijatelji in sodelavci.
- Najkasneje do 15. januarja prihodnjega leta vrnite karton organizaciji, ki vam ga je dala; če ste ga kupili sami, ga pošljite na naslov: Zveza za telesno kulturo Slovenije — šport za vsakogar, Ljubljana, Celovška 25. Značko boste v obem primerih prejeli do konca januarja.
- Podrobnejšo razlago pravic značke TRIM preberite v prospektu Šport za vsakogar.

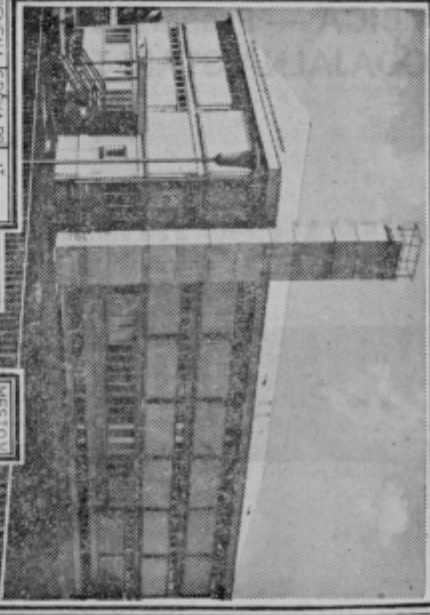
IZPOLNITEV ENEGA POLJA USTREZA

10 MINUT	R rokomet	H hitrejša hoja
T tek	O odbojka	Vd vrtno delo
Td telovadba doma	Ni namizni tenis	
	T tenis	60 MINUT
20 MINUT	Bd badminton	Sn sprehod v naravo
G gimnastika	Ki kolesarjenje	Bi balinanje
Bd borilni športi (judo, karate ipd.)	Sa sankanje	Mg minigolf
C colnarjenje	Ps ples	L lov
P planinstvo (hoja navzgor)	Ip igre na prostem	R ribolov
D drsanje	Iv igre na vodi	
	Is igre na snegu	Sm smučanje 2000 m ali 400 m brez žičnice
30 MINUT	Hs hoja na smučeh	Pt plavanje 200 m
N nogomet		Kd kroglačenje 50 lučajev
K kofarka	45 MINUT	St streljanje 25 streliv

NEOZNACENE PANOG RAZVRSTITE SAMI IN SI IZBERITE KRATICO!

Rešitev iz prejšnje številke

[illegible]

ingrad DANES

Gradbeno industrijsko podjetje INGRAD v Celju se uvršča med pomembna gradbena podjetja. To nam dokazujejo številni delovni rezultati podjetja, najbolj pa nam to ponazarjajo številne zgradbe v našem mestu, v mestih po Sloveniji in v zadnjem času tudi izven meja naše domovine.

Gradbeno industrijsko podjetje INGRAD šteje približno 2100 članov delovnega kolektiva. Od tega jih je 1700 doma, vsi ostali pa delajo v tujini. Trenutno se v kolektivu uči za najrazličnejše poklice približno 170 vajencev, kar predstavlja 10 % zaposlenega.

Če obiskujemo kraje širom Slovenije, lahko marsikje opazimo na gradbišču tablo z napisom GIP INGRAD CELJE. In to v Ljubljani, Celju, Zalcu, Slovenskih Konjicah, Laškem, Storah, v Šaleški dolini, Zgornji in Spodnji Savinjski dolini, v Zasavju in celo v Straži na Hrvaškem. Mnogo gradbišč pa je tudi v tujini, predvsem v Zahodni Nemčiji — Hamburg, Essen, Hannover, Stuttgart, München itd.

Nedvomno si vsi člani kolektiva prizadevajo, da bi dosegli čimboljše delovne uspehe. Od letošnjih planiranih 17 milijard bruto dohodka bo realiziranih 18 milijard.

tesarstvo, obrat žage in slikopleskarstvo. Kovinska dejavnost združuje elektroinštalacijo, stavbno ključavničarstvo, kleparstvo, vodovodne instalacije in centralno kurjavo. Sektor za FGM pa peskolom Frankolovo, montažne elemente, gramoznico, betonarno, betonske cevi, cementnine, maltarno, železokrivce in votlake. Potem je še sektor za mehanizacijo, ki združuje strojni park, avtopark, servisne delavnice in konstrukcijski oddelek.

Vsi navedeni lastni proizvodni obrati zadovoljujejo najmanj 70 % lastnih potreb podjetja, kar seveda ni malo.

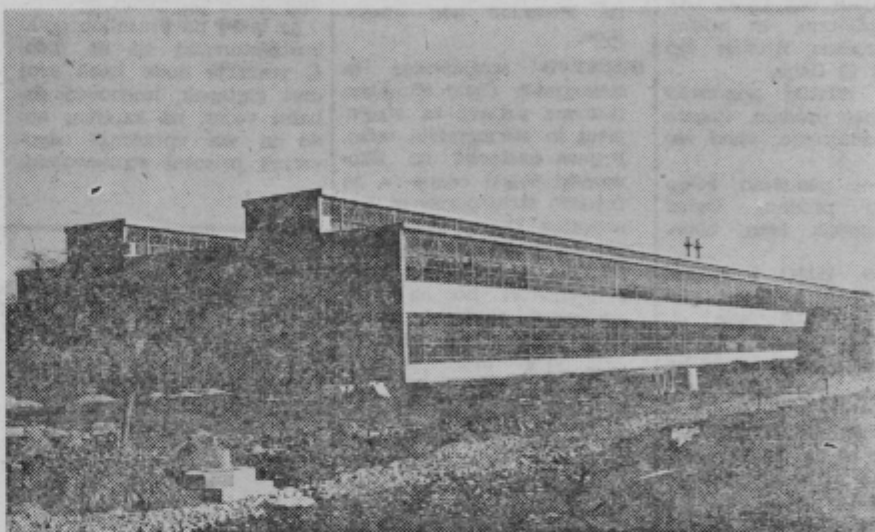
Organi delavskega upravljanja

Sektorji imajo svoje delavske svete, vsi pa centralni delavski svet, ki je aktiven in zvesto opravlja svoje številne naloge. Poleg delavskega

skrbj za preskrbo stanovalj, za prehrano in letovanja za člane kolektiva. INGRAD ima v Celju svoj samski dom, mladinski dom (za vajence), vsi domovi tudi zunaj Celja pa so opremljeni z lastno kuhinjo. V Celju imajo tudi splošno in zobno ambulanto.

Kadri in izobraževanje

Značilno za gradbeno industrijo je spreminjanje strukture, to pa je spet povezano s spreminjanjem proizvoda, (tržno in sezonsko). Z vsemi temi gibanji pa se spreminja tudi število zaposlenih. Za izobraževanje je v INGRADU zelo dobro poskrbljeno. Vajenci imajo na gradbiščih organizirano delo preko inštruktorjev. Ti pa so usposobljeni za delo z vajenci ne samo strokovno, ampak tudi pedagoško. Tako INGRAD nehoti dela usluge še drugim gradbenim po-

Velika hala štorske železarne

šolah. Prizadevajo si, da bi štipendirali že v osemletkah in si tako zagotovili kadre. Zanimivo pa je dejstvo, da je najmanj štipendistov ali jih pa sploh ni za ekonomiko. Tukaj je podjetje hotelo

pa predvsem velja za gradbišča in delavce, ki so v Celju. Na gradbiščih izven Celja in tudi za delavce, ki so doma predvsem na podeželju, ta odstotek ne velja.

igrah gradbincev Slovenije. Pri INGRADU pa so tudi stalna tekmovanja med obrati. Šport se je v kolektivu zelo uveljavil. Ne samo zaradi dobrih rezultatov, ampak tudi dejansko združuje

Pogled na osnovno šolo v Storah, v ozadju levo pa velika hala železarne

Projektivni biro

Podjetje ima lastni projektivni biro, ki dela predvsem za interne potrebe.

Proizvodni obrati

Proizvodni obrati združujejo precej dejavnosti, brez katerih si danes sodobnega gradbeništva ne moremo predstavljati. Tako imajo lesno dejavnost, ki združuje mizarstvo,

sveta je še sedem odborov v organih delavskega upravljanja. Med njimi velja omeniti odbor za informiranost in odbor za varstvo pri delu. Ta skrbi za vsakega novega delavca, da se najprej seznanijo z vsemi predpisi in varnostnimi ukrepi, preden gre na delovišče. Sploh pa je samoupravljanje v podjetju dobro razvito. Problem je le na dislociranih gradbiščih izven Celja. Pri kadrovske splošni službi je oddelek za družbeni standard. Ta

djetjem preko svoje izobraževalne službe, kjer se priučujejo nekvalificirani delavci. In nemalokrat se zgodi, da se delavec v INGRADU priuči, nato pa preide v drugo podjetje.

Štipendiranje

Pomen štipendiranja igra v INGRADU veliko vlogo. Trenutno ima INGRAD 59 štipendistov na srednjih, visokih in višjih

Merxov hotel na Ljubljanski cesti.

kaj več celo preko celjskega kluba študentov, a so bili rezultati negativni. Štipendiranje pa je tudi stimulatívno. Tako nekateri dosegajo tudi 70 starih tisočakov na mesec. Seveda je to odvisno od letnika in pokazanih rezultatov pri delu.

Procent obolenj

Je pri INGRADU pod povprečjem občine Celje. To

Šport in rekreacija

Šport je v INGRADU zelo razvita dejavnost in ima veliko število zvestih privrženecv. Sicer pa je sploh zelo dobro poskrbljeno za dnevno rekreacijo. Poleg tega, da ima podjetje štiristezno avtomatsko kegljišče, igrišče za rokomet, odbojko, streljšče itd., dosega jo člani kolektiva na športnih tekmovanjih lepe uspehe. Ravno v Celju se je porodila misel o tradicionalnih športnih

vse sloje ljudi. Ti pa so večinoma dobri delavci, ki ne poznajo bolezenskih izostankov.

Poleg tekmovalnega je razvit tudi rekreacijski šport. Pri Mozirju je podjetje kupilo teren, kjer bodo uredili vrsto športnih objektov za svoje člane kolektiva.

Svoj dopust pa lahko »ingradovci« preživijo tudi ob našem Jadranu.

Ali ni vse to najboljša izkaznica INGRADA?

mali oglasi

Vsaka oseba v marcu agnusa stane 0,30 din za naročnike N tednika 0,30 din pa za ostale. Za oglase pod šifro pa je treba doplačati 2,00 din.

PRODAM

TAM 5000 KIPER prodam. V račun vzamem tudi osebni avto. Ponudbe pod »Generalno obnovljena«.

KMECKI MLIN dobro hranjen 20 cl prodam. Pušnik Ivan, Glinsko 3 Skofja vas.

VPREZNI VOZ nosilnost 1500 kilogramov ugodno prodam. Stimulak Ivan Strmec 46 pri Vojniku.

ENODRUŽINSKO HIŠO v Celju 20 minut iz mesta ob glavni cesti prodam. Teharska 82.

STEDILNIKA NA TRDA GORIVA »Gorana« in »Gorenje« prodam. Brence Zg. Hudinja 12 Celje.

SIVALNI STROJ pogrezljiv v omarici prodam. Zagata 4, I. nadstropje, vhod naravnost.

BUNDO — nenošeno železničarsko prodam. Ogled pri Krumpak Ivan, Lopata 3.

VSELJIVO HIŠO z večjim vrtom prodam. Skale Marica, Zagrad 103 Celje.

ELEKTRICNI HARMONIJ 7-registrski prodam. Cena po dogovoru. Ograjšek Ivan, Lopata 33 b Celje.

ZIMSKE GUME za fiat 750 na novo nalite ugodno prodam. Anton Bevc Pilštanj 34, Lesično.

DESNI štedilnik »Gorenje« zaradi selitve ugodno prodam. Mariborska 178.

HRASTOVE DESKE 30 do 35 milimetrov kupim. Kelhez Anton, Ločica 69 Polzela.

CENTRIFUGO brezhibno kupim. Kumer Martin Zvodno 15 Celje.

DIVAN ali **KAVC** kupim. Rupnik Dol 7 Pristava.

KUPIM VSELJIVO HIŠO ali primerno za adaptacijo. Ponudbe pod »Zalec«.

STANOVANJE

NA STANOVANJE sprejem enega podnajemnika. Mariborska 176.

ODDAM OPREMLJENO SOB s souporabo kopalnice. Partel Anica Dobojska 36 Sp. Hudinja.

KUPIM ali ZAMENJAM enodružinsko visoko pritlično, dobro ohranjeno hišo z lepim vrtom, vseljivo, v centru, za manjšo hišo v centru najraje v Celju ali okolici Celja. Mulej Ida Ponikva 56.

SOBO s posebnim vhodom centralno ogrevano s souporabo kopalnice oddam dvema dijakinjam srednjih šol. Šmigoc Marija, Celje — Nušičeva.

ZAMENJAM dvosobno komfortno novo stanovanje s centralno kurjavo zaradi bolezni za hišico ali enakovredno manjše visokopritlično. Pismene ponudbe na oglasni oddelek pod »Sporazumni dogovor«.

ZAPOSLITEV

ISCENE OSEBE veržarano v vodenju poslovnih knjig za sebnega gostilničarja. Ponudbe pod »Honorarna zaposlitev«.

SVET delovne skupnosti dijaške kuhinje srednje šole (gimnazije). Celje, Kajuhova 2, razpisuje mesto delovodje z nepopolnim delovnim časom. Poleg splošnih pogojev mora imeti kandidat končano srednjo

solo in najmanj 5 let delovnih izkušenj. Razpis velja do zasedbe delovnega mesta.

RAZNO

KROMPIR dam za sedem tednov stare prašičke. Kok Franc, Brezje 23. Mozirje.

ZANESLJIVA GOSPA sprejme v varstvo otroka. Ponudbe pod »Ljubezen do otroka«.

POTREBUJEM 10.000 DIN posojila. Vrtnem z obrestmi v enem letu po dogovoru. Ponudbe pod »Posojilo«.

DRUŠTVO strojepiscev in stenografov Celje sprejema pismene prijave za strojepisni in stenografski tečaj. Prijave naslovite na Ekonomski šolski center — za Društvo strojepiscev in stenografov Celje, Vodnikova 10. Vsa pojasnila dobite po telefonu 14-03. Zbor vseh prijavljencev bo na Ekonomskem šolskem centru Celje v četrtek, 6. januarja 1972 ob 18. uri.

OPOZORILO vaščanom Bodreža! Opozarjamo, da smo po pokojni Mariji Cerovšek iz Bodreža 36 dediči njene polovice posesti ter vseh ostalih premičnin. Zato javno opozarjamo glede odkupa parcel ali inventarja, da je do nadaljnjega vsaka kupčija ali pogodba v zvezi z njenim premoženjem neveljavna. Istočasno opozarjamo vsakogar, ki bi karkoli neresničnega govoril ali pričal, da bo tudi sodno odgovoren. Janko in Zdravko Cerovšek.

ZAHVALA

Ob bridki izgubi naše drage mame, stare mame in sestre

MARIJE HOMSAK

se najiskrenejše zahvaljujemo vsem kolektivom iz Vranskega, Aureje, Lesnine, javnih naprav, INDE, vsem ki so jo sprejeli na zadnji poti, ji podarili vence in cvetje. Posebna zahvala č. duhovščini ter vsem sosedom, sorodnikom in znancem, ki so nam pomagali v teh težkih trenutkih.

Zalujoči otroci z družinami, sestra in brat ter ostali sorodniki.

Vransko, 25. 12. 1971

VLOM
V STANOVANJE

Izredno predrzen je bil neznanec, ki je izkoristil odsotnost domačih in ponoči vlomil v stanovanje IVANKE SLAPNIK v Rečici ob Savinji. Iz predala omare je odnesel 17.500 novih dinarjev. Stanovanje je zapustil tako kot je prišel: skozi vrata.

POSKUS VLOMA?

Ponoči je v centru Celja zažvenketalo. Neznanec je razbil izložbeno okno prodajalne celjske Zlatarne. Toda, odnesel ni nič. Razbito okno so seveda zastražili.

Ni še jasno, ali gre za poskus vloma ali naključje. Možno je, da je vlomilca pregнал slučajni spremljalec ali pa da se je nekdo nenamerno zaletel v izložbo.

USPEHI — NJIHOV
PONOS

Menda skoraj ni Celjana, ki ne bi poznal dejavnosti Hortikulturnega društva v Celju. Tistega društva, ki celo leto prireja predavanja, izlete, demonstracije, razstave in strokovne posvete.

Društvo, ki ima okoli 650 članov, še sedaj nima svojega lokala, kjer bi lahko urejali svoje interne stvari, pač pa je to zadeva vsakega od govornega člana društva, bodisi tajnika ali predsednika. Društvo je v preteklem letu organiziralo več izletov v tujino, kjer so si ogledali razstave cvetja. Pripravili pa so tudi izlete po domovini.

Ze takoj po praznikih bodo hortikulturniki šli na delo. 4. januarja bodo imeli svoj prvi sestanek, imenovan debatni večer, na katerem bodo na vsa vprašanja odgovarjali prisotni strokovnjaki.

Izredno veliko zanimanje so pokazali Celjani tudi za predavanja, ki jih prireja društvo, saj je bila dvorana, kjer so bila predavanja, vsakokrat nabito polna. To se je zgodilo tudi pri zadnjem predavanju o kaktajah v Narodnem domu.

Omembe vredno je, da društvo pomaga s svojimi strokovnimi nasveti, ki jih dajejo strokovnjaki, člani društva vsakemu, ki mu je urejeno okolje pri srcu. Precej je že vrtov in zunanjih kompleksov, ki so jih načrtovali člani društva.

Ker vsi želimo, da je naše mesto čimlepše urejeno in da povsod najdemo svoje mesto cvetlice, ki ga bodo naredile še lepšega, želimo hortikulturnemu društvu še več uspehov v novem letu.

MILENKO S.

KOMUNALNO
PODJETJE LAŠKO

ponovno
razpisuje
prosto delovno mesto

1. RACUNOVODJE (ni reelekcija)
2. KV AVTOMEHANIKA
3. 4 NK DELAVCEV

POGOJI:

pod 1. srednja izobrazba ter izkušnje na delovnem mestu računovodje

pod 2. KV avtomehanik, po možnosti odslužen vojaški rok

pod 3. po možnosti odslužen vojaški rok

Osební dohodki po pravilniku o delitvi osebnih dohodkov.

Nastop dela takoj ali po dogovoru.

Razpis — razglas velja do izpolnitve delovnih mest.

OGENJ
V DELAVNICI

V nedeljo je zagorelo v kolarski delavnici FRANCA MAKOTARJA v Belovem pri Laskem. Zgoreli so spodnji prostori zgradbe, z njimi pa stroji, orodje, dva prašiča in drugo. Škode je po prvih cenitvah za 100.000 dinarjev. Vzrok požara še raziskujejo.

POŽAR V KOŠNICI

Vzroka hudega požara, ki je do tal uničil gospodarsko poslopje IVANA PLANINSKA v Košnici, še niso ugotovili, saj je možnosti več. V pepel se je spremenilo tudi pet ton sena, slamoreznica, kmečki voz in drugo. Škodo so ocenili na 40.000 dinarjev.

PRESAD

GABROVKA 61274

razpisuje
prosto delovno mesto

POTNIKA

za Celjsko področje

Pogoji: zaželeno praksa. Nastop takoj ali po dogovoru.

ZAHVALA

Ob tragični izgubi našega dragega sina in brata

Marjana Šarlaha

se najlepše zahvaljujemo vsem, ki so ga sprejeli na njegovi zadnji poti, vsem prijateljem in znancem, vsem darovalcem vencev in cvetja. Posebna zahvala podjetju »Prevoznistvo« Celje za lepe besede ob odprtem grobu ter sožalje, ki so nam ga izrekli ob tej hudi nesreči.

Vsem najlepša hvala.

Zalujoči:

oče, mati, sestre Ivanka, Vilma in Darinka
ter brata Zvonko in Franci z družinami

Osnovna šola

Primoža Trubarja
Laško

razpisuje
prosto delovno mesto

UCITELJA ZA TEHNIČNI POUK — FIZIKO

Nastop službe takoj ali po dogovoru.

Razpis velja do zasedbe delovnega mesta.

SILVESTROVANJE

- veselo nagradno žrebanje
- izvolitev miss hotela
- v vseh prostorih odlična glasba

Sprejema rezervacije

HOTEL M E R X CELJE

na Ljubljanski cesti

Telefon: 19-17 ali 19-18

Telex: MERXCE 33513

GOSTIŠČE
STARI GRAD
CELJE

M E R X
SPREJEMA REZERVACIJE
ZA

SILVESTROVANJE

Telefon: 31-48

HOTEL

agrotehnika

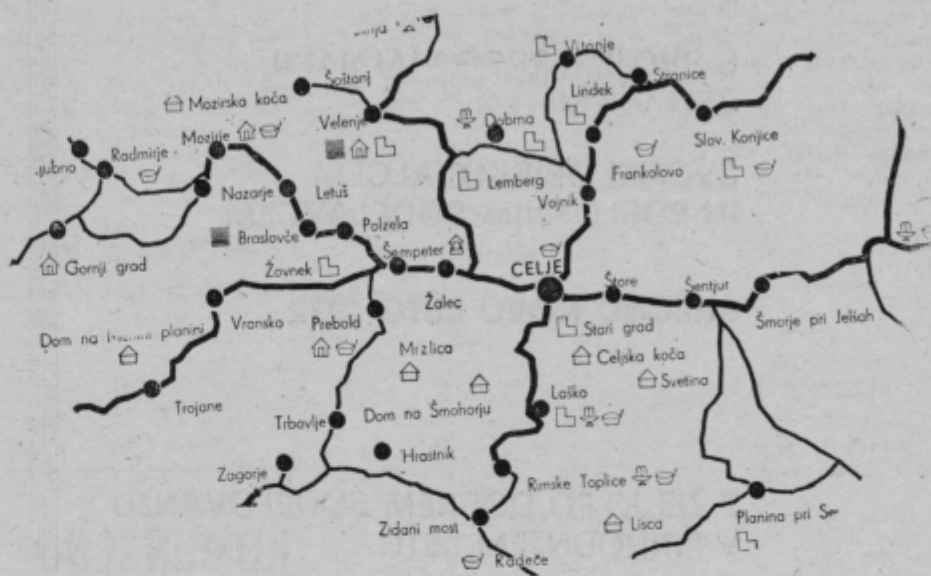
EXPORT-IMPORT

NAŠA NOVICA ZA LETO 1972

*V naši novi trgovski hiši boste dobili
vse za vaš dom, vrt in kmetijo...*

Tri odgovore bomo izžrebali in jih nagradili. Odgovore pošljite na naslov: AGROTEHNIKA Ljubljana, Titova 38 — za EP
Srečno in uspehov polno NOVO LETO vam želi AGROTEHNIKA — poslovalnica CELJE.

ODGOVORITE NA VPRAŠANJA:

1. Kje bo stala nova trgovska hiša?
2. Kaj bo tam naprodaj?
3. Kaj pričakujete od nove trgovske hiše AGROTEHNIKA?

PODJETJE

ELEGANT - CELJE

s svojimi obrati:
OBRAT KONFEKCIJE
v Stanetovi ulici v Celju in
Šentjurju pri Celju
MOŠKI IN DAMSKI SALON
na Šlandrovem trgu in
KEMIČNA ČISTILNICA
v Gubčevi ulici

ČESTITA ZA NOVO LETO VSEM SVOJIM
POSLOVNIM PRIJATELJEM IN ODJEMAL-
CEM TER SE PRIPOROČA TUDI V BO-
DOČE.

tolo

tovarna lahke obutve
Šentjur pri Celju

Vsem poslovnim prijateljem in sodelavcem
želimo **SREČNO IN USPEŠNO NOVO LETO**
in se jim še naprej priporočamo

TOLO

tovarna lahke obutve Šentjur pri Celju

**TOVARNA AROM
IN ETERIČNIH OLJ
CELJE**

želi vsem potrošnikom
naših izdelkov

SREČNO NOVO LETO 1972

TOVARNA

**TO PER
CELJE**

vabi k sodelovanju

**ženske in moške
manekene**

ki jih zanima sodelovanje
na modnih revijah

POGOJI:

1. prednost imajo kandidati iz Celja ali okolice, oziroma tisti, ki si lahko dnevno zagotovijo prevoz v Celje;
2. kandidati morajo biti prosti vsak dan od 1. do 15. aprila 1972 leta;
3. kandidati se morajo osebno zglasiti v tovarni TOPER najkasneje do 10. januarja 1972. leta.

ELEKTRO CELJE

Poslovna enota CELJE

želi vsem odjemalcem električne energije obilo
sreče in delovnih uspehov v **NOVEM LETU 1972.**

T TRGOVSKO PODJETJE NA VELIKO IN MALO
TEHNO-MERCATOR
CELJE

S SVOJIMI PRODAJALNAMI
ŽELI VSEM

SVOJIM OBISKOVALCEM
IN POSLOVNIM SODELAVCEM

SREČNO NOVO LETO 1972

Z ŽELJO PO DOBREM SODELOVANJU
V PRIHODNJEM LETU

OBIŠČITE NAS

VELEBLAGOVNICA **T**

GOZDNO GOSPODARSTVO CELJE

Z GOZDNIMI OBRATI:

CELJE, LAŠKO, ROGAŠKA
SLATINA, VITANJE, SLOVENSKE
KONJICE, ŠENTJUR, ŽALEC,
PODČETRTEK, VRANSKO

TER OBRATOM ZA GRADNJE

ŽELI VSEM SVOJIM
POSLOVNIM PRIJATELJEM
IN VSEM SODELAVCEM
PODJETJA

USPEŠNO IN SREČNO
NOVO LETO 1972

EMO

Mariborska 86, CELJE

Telefon: 063/39-21

Telex: 0335-12

DELOVNI KOLEKTIV E M O
VAM ŽELI SREČNO IN
USPEŠNO NOVO LETO
IN SE VAM PRIPOROČA

S SVOJIMI IZDELKI:

TOPLOTNE NAPRAVE,
SANITARNA OPREMA
IN EMAJLIRANA
IN POCINKANA POSODA

SREČNO NOVO LETO
1972

ŽELI
SAVINJSKI MAGAZIN
ŽALEC

Tovarna žičnih izdelkov

žična

TOVARNA ŽIČNIH IZDELKOV • CELJE, IPAVČEVA ULICA 20

Vsem poslovnim prijateljem
želimo

V NOVEM LETU 1972

obilo delovnih uspehov in
osebne sreče

KOVINOTEHNA
EXPORT
IMPORT

KAJ VSE LAHKO KUPITE PRI NAS!

BLAGOVNICA IDEAL SPECIALIZIRANA TRGOVINA GALEB

v novi stavbi na Mariborski cesti
je specializirana trgovina za

ŠIROKO POTROŠNJO

- gospodinjski predmeti, posoda, ter vse kar rabite pri vas doma
- akustični aparati
- elektromaterial
- orodje
- okovje
- velika izbira raznovrstnih gramofonskih plošč zabavne in zlasti resne glasbe

- vodovodni instalacijski material
- sanitarna keramika
- komplet material za centralno kurjavo vključno s kotli in regulacijskimi napravami

PRODAJALNA KOVINAR

- velika izbira orodja
- okovje
- vijačno blago
- profilno železo
- barvne kovine
- oprema za kopalnice in toaletne prostore

K dobremu nakupu vas vabi KOVINOTEHNA CELJE in vam želi srečno in uspešno NOVO LETO 1972!

SPLOŠNO GRADBENO PODJETJE

VEGRAD VELENJE

projektira in gradi: stanovanjske, industrijske in turistične objekte

proizvaja: montažne gradbene izdelke in polizdelke

lastni obrati:

- za proizvodnjo gradbenih materialov in polizdelkov
- železokrivski
- kovinski
- elektroinstalaterski
- slikopleskarski
- tapetniški
- avtopark

gradbišča: Velenje, Beograd, Karlovac, Pula, Ljubljana in ZR Nemčija

Kolektiv VEGRADE želi vsem delovnim ljudem srečno in uspešno NOVO LETO 1972

Trgovsko podjetje na veliko
in malo s servisi

AVTO CELJE CELJE

želi v

NOVEM LETU 1972

vsem svojim odjemalcem veliko
delovnih uspehov

vsem voznikom pa srečno vožnjo
in se še naprej priporoča
s svojimi uslugami!

Pogled na del Savinjske doline z gradu Komende v Polzeli (Foto: T. Tavčar)

sosed sosedu

POVPREČNOST

Sedim v vlaku, v oddelku za »nekadilce« in v si-
vi megli dima prisluhnem
razgovoru.

»Kako je Janez?« vpraša
sosed soseda.

»Pravijo, da dobro, zelo
dobro, saj se povprečna
plača dviguje, kot maksim-
eter pri popevkah.«

V zakajenem oddelku
vagona spontan smeh.

»Beseda povprečnost
je ženskega spola,« nadal-
juje pogovor Janez in
vejetno zato tako priljub-
ljena. Najbolj čaščena je
v labirintu statistike. Tam
sedi trdna kot kamen,
ogrnjena z večnim plaš-
čem birokracije. Daleč od
vsake življenjske resnič-
sti in zato visoko nad
vsem, kar nas žuli in nam
gremi naš vsakdan. Pa
kaj bi govoril...

V slovenskem pravopisu
sta menda dovoljeni za
to zvrst pojmovanja bese-
di: povprečnost ali pov-
prečnost!

Vidiš, že v zibki je ta
beseda na dveh tirih in
kako bi bila potem kot
življenjski pojem jasna
kot sončen dan ali topla
kot topla dlan.

»Pri delu povprečne ali
povprečne nista preveč
cenjena. Vsa se ju ote-
pa. Storitost je najbolj
zlahna beseda sedanjosti,
v rokah ali v glavi je na
póti pravi,« se hudo mu-
so sosed zahajlja sosedu.

»Storitost je vidna ali
nevidna,« se oglasi nekdo
ob vratih.

»Ze res,« nadaljuje Ja-
nez, »ampak POVPREČNA
plača je za mene in še ti-
soče drugih nevidna kljub
storitnosti. Cutim in vi-
dim pa le svojo plačo v
denarnici... Kadar bese
di povprečnost in plačo
povežemo v »povprečno
plačo« in te plače za mno-
ge resnično le »po«, to je
polovico! Za nekatere pa
se dviga vedno višje, kot
bi jo dvigalo ploskanje ob
razpravi o socialni dife-
renciaciji.«

»Po statistični obravna-
vi — je povprečna plača
— v novem obdobju z no-
vim dinarji dosegla že
kar zavidljivo višino!« se
hkrati oglašita sopotnika
Ahac Deviznik in Božidar
Visočnik. Oba nasmejana
in važna sedita pri oknu
in uživata ob prijetni vož-
nji v poslovnem vlaku
ob zavesti, da dajeta pov-
prečni plači trdno osnovo.

Njunemu visoko napre-
»Res, dobro nam je,
vsega imamo dovolj, de-
lamo, kakor hočemo in

nihče nam nič ne more.«
Potem si spretno olupša
vabljiva usteca s cigare-
to. Prvi dim graciozno za-
puhti v smeri opozorila
»nekadilca«. Njen topel
nasmeh in oči s trepalni-
cami sta umirila razbori-
ta ekonomista.

Siva mežla dima okoli
Vržinke — Made in USA
— in dimom cigarete Da-
mes — Made in Germa-
nia — se združita z di-
mom naše spoštovane
»Drave« soseda Janeza in
v že »povprečnem« zraku
dajejo prispevek za On-
kološki...

»Nekadilci« kašljajo na
vse pretege, kar pa niko-
gar ne moti.

Ekonomista sta strik-
tno uveljavila svoj »prav«.

»Pa, kaj bi s tem,« je
veselo nadaljevala med
krogi dima lepa kačička.
»Mi, ki služimo bogu
Merkurju, smo vedno nad
povprečjem. Zato skrbita
naš direktor in še inšpek-
tor,« je končala v smehu.

Tako je iz preprostega
vprašanja, ki ga je naslo-
vil sosed sosedu v kupé-
ju nastala diskusija, ki je
ugotavljala vse počez, na
vse strani in ob vedno
glasnejšem besedišču je v
kotu zakašljala nekdo, ki
ga družba do takrat ni
opazila.

»Kako pa vi, tam v ko-
tu?« ga vpraša nekdo.

Pod klopjo se je potiš-
no skrivala njegova obra-
bljena torba, iz katere sta
štrleli kanglica in stekle-
nica. Osemnajst ur je de-
lal na šitnem turnusu
in zdaj se vrača utrujen
domov. Vrača se z vla-
kom, saj je na odhodni
postaji še mazal kolesje
in čistil zavore... Mudi
se mu k številni družini,
kjer je vedno kaj naróbe.

In Nepomuk Sirotnik
se spet preseda in potem
glasno razmišlja:

»Da, da, tu sedim med
vami, ki vam je dobro!
Četudi nimam, kar bi mor-
al imeti, sem zadovoljen
in čakam... V slogi je
moč, so nas vedno učili
in v našem »POVPREČ-
JU« smo vsi, mali in ve-
liki, bogati in revni, tako
monolitno združeni, da
nas vsaj tu nihče ne mo-
re razdvojiti. In to je da-
nes v morju resnic —
čista resnica!«

Vsi so umolknil in bili
zadovoljni, da je vlak že
pripeljal na končno posta-
jo in ni bilo treba odgo-
varjati marljivemu Nepo-
muku Sirotniku.

Jana

NAGRADNI GLOBUS SE JE ZAVRTEL DO KRAJA

Na nagradnih globusih se je skoraj vedno pripetilo kaj prijetnega. Včasih smo se smejali, le to vem, da jokali nismo nikoli. Včasih smo se pogovarjali resno o neresnih stvareh in neresno o resnih stvareh. No, da ne bom preveč kritiziral: šestokrat smo obravnavali probleme, ki so jih prinesli s seboj nagrajenci, mnogokaj smo na njihovo pobudo spremenili, prav gotovo pa še bomo. Stik z bralci je vedno prijeten. Marsikaj pove. Nam še posebej.

ŠTIRJE V KOMBIJU

S STARIM AVTOMOBILOM
PO EVROPI
Piše: Branko Stamejčič

Temnilo se je že, ko
smo pri Salzburgu pre-
čkali avstrijsko-nemško
mejo. Živo rumeni kombi,
smešno stare slike v pot-
nih listih, kitare in dolgi
lasje so takoj vzbujali
sumstrogih mož v zele-
nih uniformah in kombi
smo morali postaviti ob
stran. Med pregledom je
pristopil šofer nekega to-
vornjaka in nas v lepi
slovenščini naprosil, naj
zapeljemo njegovega to-
variša do prve bencinske
črpalke, kjer bi lahko na-
ročil taksi. Res smo ga
naložili, a že po nekaj
kilometrih smo spoznali,
da nam je uspelo proti-
hotapiti čez mejo človeka,
ki so mu Nemci prepove-
dali vstop v svojo državo,
ki ni imel potnega lista
in ki ga je lovila policija.

»Pa smo pri plehki kri-
minalki!« boste dejali.
Zal vas moram razočarati.
Zaman smo čakali, kdaj
se bo za nami oglasilo
tuljenje policijskih siren,
v spominu so nam ostali

le začuden pogledi carini-
kov, ki se jim je nenado-
ma naš kombi zdel bolj
poln. Verjetno niti s praz-
nim rezervoarjem ne bi
tako težko čakali črpalke.
Ko bi videli, kako smo se
oddahnili, ko smo jo za-
gledali!

Kljub smoli smo še isti
dan pustili München za
sabo in se ustavili na
nekem parkirišču. To je
bila naša prva noč v
kombiju in tudi hladna je
bila. Lahko mi verjamete.

V majhnem kombiju smo
»ležali« v pozah, ki bi
nam jih zavidal celo av-
tor »Kama Sutrea«. Zjutraj
pa smo se počutili kot
zmrzni slanički.

Na deset kilometrov pet vijakov

Lahko si predstavljate
našo srečo, ko smo zju-
traj po enournem kuha-
nju čaja spoznali, da ima-
mo s sabo čisti špirit na-
mesto gorilnega in da je

gorilnik, ki smo ga prej-
nji dan prekinjali, prav-
zaprav čisto v red. Po-
tem smo se odpravili na-
prej. Niti deset kilome-
trov še ni bilo za nami,
že je prvič počilo v mo-
torju. Spet sta Pajo in
Čork vzela v roke orodje
in cel dan se je ponav-
ljala ista slika. Deset ki-
lometrov, pet izgubljenih
vijakov, vetrnica, deset
varovalk, pa spet deset
kilometrov... Se sreča, da
je bilo ob cesti toliko
pokopališč s starimi avto-
mobili, kjer smo mimo-
grede nabirali vijake in
ostale rezervne dele. Ob
koncu drugega dne smo
izračunali, da smo prevo-
zili le borihi dvesto kilo-
metrov. »No, ja,« smo si
mislili, »do Novega leta
bomo morda le zagledali
opevane bele dovrške ste-
ne starega Albiona.«

»Bog je vedno z nami« — pravijo! Pa tudi zelo trd je,
bi rekel, vsaj pri našem srečanju s kapelo je bil.

Nadaljevanje sledi

